

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்

ஸ்ரீஸைலேஸதயாபாத்ரம்

FOR PRIVATE CIRCULATION ONLY - Not for sale

பரங்குஸ திருஅவதார னு
5110

விரோதி னு ஆடி
18, 3-8-2009

க்ரந்த பரிபாலந ட்ரஸ்ட்
வெளியீடு

ஸ்ரீஸைலேஸதயாபாத்ரம் தீ₄ப₄க்த்யாதி₃ கு₃ணூர்ணவம்।

யதீந்த்₃ரப்ரவணம் வந்தே₃ ரம்யஜாமாதரம் முநிம்॥

जीवोज्जीवनसङ्कल्पं हरेः पूर्णं विधित्सुकाम्।श्रियं सत्याशिषं कुर्वत्सदाचार्यपरम्परा ॥

यावत् , विजयतां तावत्सीमातिक्रान्तवैभवा ।श्रीशैलेशदयापात्रनाम्नीयं पत्रिका शुभा ॥

கௌரவ ஆலோசகர்: ஸ்ரீ.உ.வே.பரதன்ஸ்வாமி
ஆசிரியர்: R.ரகுராமன் (பாலாஜி)9994606427
24/71,புத்தூர் அக்ரஹாரம் திருச்சி-620 017.
துணையாசிரியர்: K.ஆராவமுதன் (98942 12038)

பொருளடக்கம்

மலர் 2 இதழ் 4

பக்கம்

கம்பரது இராமகாதையில் சில மறைபொருள்கள்	1-06
மநுஸ்மருதி	(10-13) 07-10
ஸ்ரீயதிபதிநசர்யா	(7-8) 11-12
ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவவுரை	(19-20) 13-14
நம்மாழ்வார் திருமஞ்ஜநக்கட்டியங்கள்	(6-7) 15-16
பரந்தரஹஸ்யவிவரணம்	(5-8) 17-20
யதிராஜவிம்ஸதி உரை	(53-56) 21-24
ஸ்ரீக்ருஷ்ணகர்ணம்ருதம்	(13-16) 25-28
சது:ஸ்லோகீ வ்யாக்யானம்/விவரணம்	(29-32) 29-32
பெரியாழ்வார்திருமொழி வ்யாக்யாநங்கள்	(113-120) 33-40
கண்ணிருண்சிறுத்தாம்பு வ்யாக்யாநங்கள்	(113-120) 41-48

ப்ரஸ்நத்ரயம் (மூன்று கேள்விகள்)

பரமாசார்யரான ஆளவந்தார் தம்முடைய ஸிஷ்யர்கள் வெவ்வேறு காலங்களில் கேட்ட மூன்று கேள்விகளுக்கு அளித்த விடைகளைப்பற்றி இத்தலைப்பில் அநுபவிப்போமாக.

1. எம்பெருமான் திருமுன்பே நாம் எதை விண்ணப்பிக்கவேண்டும் என்று ஒருவர் கேட்க, அதற்கு ஆளவந்தாரின் ஸிஷ்யர்கள் சிலர், 'மூடேடயம்' என்று தொடங்கும் ஷத்ரபந்துவின் ஸ்லோகத்தை விண்ணப்பித்தல் தகும் என்றனர். அதுகேட்ட ஆளவந்தார் அதனை மறுத்து, 'ஸோஹம் தே' என்ற காளியனின் ஸ்லோகத்தையே விண்ணப்பிக்க வேண்டும் என்றார். ஏனெனில்—

“இத்தம் க்ருபாம் குரு மயி ப்ரணதே஽கிலேஸ” (விஷ்ணுதர்மம் 98-33) (அனைவர்க்கும் தலைவனை எம்பெருமானே! உன்னை வணங்குகின்ற என்னிடத்தில் அருள் புரிவாயாக.) என்று ஷத்ரபந்துவானவன் தான் எம்பெருமானை வணங்குவதால் அவன் தனக்கு அருள்புரியவேண்டும் என்பது போல் கூறியுள்ளபடியால் ஷத்ரபந்துவின் வார்த்தை நமக்கு உத்தேஸ்யமன்று. எம்பெருமானே உபாயமாவானையொழிய நாம் அவனை வணங்குவது உபாயமாகாது. நம்முடைய தன்மைக்குச்சேர நாம் எம்பெருமானை வணங்கினால் அது அப்ரதிஷேதத்தை (விலக்காமையைக்) காட்டுவதேயாகும். அதாவது எம்பெருமான் நம்மைக் காக்க முற்படும்போது 'நானே என்னை ரக்ஷித்துக்கொள்கிறேன்' என்று இராமல் அவனுடைய ரக்ஷணத்தை இசைந்திருத்தலேயே காட்டும். நாம் எம்பெருமானை வணங்குவது அவன் நம்மைக் காப்பதற்குரிய ஸாதநம் என்று எண்ணுதல் கூடாது.

“ஸோஹம் தே தே஽வதே஽வேஸ! நார்ச்சநாதெஸு ஸ்துதெள ந ச

ஸாமர்த்யவாந் க்ருபாமாத்ரமநோவ்ருத்தி: ப்ரஸீதே மோ (விஷ்ணுபுராணம் 5-7-70)

(தேவர்களுக்கும் தேவர்களான நித்யஸூரிகளின் நாயகனே! இப்படிப்பட்ட நான் உன்னைத் துதித்தல், அர்ச்சனை செய்தல் முதலியவற்றில் ஸாமர்த்யம் இல்லாதவன். அருள்கூர்ந்த திருவுள்ளத்துடன் எனக்கு அருள்புரியவேண்டும்) என்ற காளியனின் வார்த்தையையே நாம் எம்பெருமான் ஸந்திதியில் விண்ணப்பிக்கவேண்டும் என்றார் ஆளவந்தார்.

தொடர்ச்சி— அட்டை பக்கம் 3இல்

கம்பரது இராமகாதையில் சில மறைபொருள்கள்

(**புரீ.உவே.கி.பகஷிராஜ அய்யங்கார் ஸ்வாமி**)

தன் கவிதைத் திறன் தோன்ற ஒரு கவி காவியம் செய்வது போன்று கம்பர் தமது இராமாயணத்தை எழுதவில்லை. இராம காதை அவர் பிறப்பதற்கு வெகுகாலத்துக்கு முன்பிருந்தே இப்பரத கண்டத்தில் ஒரு புனிதஇதிகாசமாகப் போற்றப்பெற்று விட்டது. இங்ஙனம் அனைவரும் பன்னெடுங் காலமாகப் பயபக்தியுடன் போற்றிவந்த ஒரு சரிதத்தை மீண்டும் எழுதிப் பேரும் புகழும் பெறுதல் இலேசான காரியமன்று. ஒரு செயற்கரிய செய்கையைச் செய்து “பெரியன்” என்று பெயர் பெற்றார் கம்பர். ‘கல்வியில் பெரியன் கம்பன்’ என்ற வழக்குண்மை அனைவரும் அறிந்ததே. ஈண்டு, கல்வி என்பது பொதுவான இலக்கியக்கல்வியை மட்டுமின்றி, இராம காதையைப் பற்றிய கல்வியையும் குறிக்கும். அவரது பரந்த இலக்கியக்கல்வி – தமிழிலும் பிறமொழிகளிலும் உள்ள இலக்கியக்கல்வி இராமாயணத்தைக் கற்பவர்க்கு எளிதிலே புலனாகும். ஆனால், அவரது மற்றொரு கல்வி இராமகாதையைப் பற்றிய கல்வியறிவு ஊன்றி நோக்கில் தென்படும்.

ஆதிகவி வான்மீகரின் இராமாயணமே பின்புள்ளார்க்கு மூலமாக அமைந்தது என்பது உண்மையே. கம்பரும் இதனை ஒப்பியே கூறினார். எனினும், இராமகாதை பிறமொழிகளிலும் இருந்தன என்று கொள்ள இடமுண்டு. எடுத்துக்காட்டாக, இராமன் வில் வளைக்கு முன்பே கன்ளிமாடத்திடை சீதையைக் கண்டமையும், இருவரும் மாறிப் புக்கி தயமெய்தியமையும் வெகுநயமாக, அழகாகக் கம்பரது காவித்திலே நாம் காணலாம். ஆனால், இச்செய்தி, அவருக்கு வெகுநாள் முன்பே, **புரீஸைலேஸத்யாபாத்ரம்— ஆகஸ்ட் 2009**

ஆசிரியப்பாக்களால் அமைந்த ஒரு தமிழ் இராமகாதையில் காணப் பெறுகின்றது என்ற உண்மையையும், இது போன்ற மற்றும் சில குறிப்புக்களையும் “இராமாயணமும் தமிழ் வழக்குக்களும்” என்ற கட்டுரையிலே காலஞ் சென்ற வித்துவான் புரீ.மு. ராகவய்யங்கார் வர்கள் காட்டியுள்ளார்கள். பண்டைய இலக்கிய நூல்களும் வழக்குகளும் தவிர இராமகாதையைப் பற்றிய சில அரிய குறிப்புகள், வான்மீகத்தே காணாதவை திவ்யப்ரபந்தங்களில் காணப்பெறுகின்றன.

எனவே, இராமகாதையைப் தமிழில் வடிக்குமுன், கம்பர் அக்காதை பற்றி வடமொழியிலும், பிற மொழிகளிலும், தமிழ் இலக்கிய நூல்களிலும், முக்கியமாக ஆழ்வார்களின் அருளிச்செயல்களிலும் உள்ளவை அனைத்தையும் நன்கு கற்றிருக்க வேண்டும் என்று கூறுதல் மிகையாகாது. இவற்றுள் திவ்யப்ரபந்தம், கம்பர் உள்ளத் திலேயே தோன்றிய இராமகாதையை வெகுவாக உருவாக்கியுள்ளது என்று நிச்சயமாகக் கூறலாம்.

கம்பர் தமது காவியத்துக்கிட்ட பெயர் “இராமாவதாரம்” என்பதே.

“நடையி னின்றுயர் நாயகன் தோற்றத்தின் இடைநி கழ்ந்த இராமாவ தாரப்பேர்த் தொடைநிரம்பிய தோறு மாக்கதை” என்ற அவரது அவையடக்கப்பாடல் இவ்வுண்மையை உரைத்து நிற்கும். “கோந்வஸ்மிந்” என்று தொடங்கி இத்தகைய குணங்களை உடைய புருடன் யார் என நாரதரை வினவித் தெரிந்து, அத்தகைய உத்தம புருஷன் ஒருவனின் சரிதம் கூறுவதாகவே வந்த வான்மீகம் போலன்றிப் பரம்பொருளின் அவதாரமாகவே தம் காப்பியத்தை அமைத்துக்கொண்டார் கம்பர் என்பது தெளிவு. ‘நாயகன் தோற்றத்தில்’ என்று

பரம்பொருளின் பல்வகை அவதாரங்களைக் குறித்து, இடையில் வந்த 'இராமாவதாரப் பேர்' என்று இராமகாதையைக் காட்டினார் கம்பர். வான்மீகரும் இராமன் பரம்பொருளின் அவதாரம் என்று குறித்துள்ளார் எனினும் கம்பரது காவியமே அவதாரமாகத் தொடங்குகிறது.

இராமகாதையைப் பரம்பொருளின் அவதாரமாகக் கொண்டே காவியம் அமைக்க முற்பட்டவராதலின், அப்பரம்பொருளின் அடியார்களின் அருளிச்செயல்களில் ஈடுபட்டு, அவ்வாழ்வார்கள் வாக்கை அடிப்படையாகக் கொண்டு தமது காப்பியத்தை அவர் இயற்றுதல் இயல்புதானே! ஆகையால், ஆதிகவியின் நூலில் காணாத சில நிகழ்ச்சிகள், அதினின்றும் மாறுபட்ட சில நிகழ்ச்சிகள் கம்பரது காவியத்திலே காணப்பெறுகின்ற மைக்கு மூலம் வேண்டின் நாம் திவ்ய ப்ரபந்தங்களுக்குச் செல்லவேண்டும். இங்ஙனம் திவ்யப்ரபந்தம் கொண்டே பொருள் காண வேண்டிய பல இடங்கள் கம்பரது இராம காதையில் உள. அவற்றுள் மிக நுணுகி நோக்க வேண்டியவையாயுள்ள சில பகுதிகளை இங்கு காண்போம்.

கைகேயிக்கு வரம் கொடுக்க ஒருப்பட்ட தயரதன் "நிச்சயம் இவ்வரங் களிர்ண்டையும் உனக்குத் தருவேன். ஐயுறவேண்டா," **"வள்ளல் இராமன் உன்மைந்தன் ஆணை என்ருன்"** எனக்கூறிய தாகக் கம்பர் காட்டுவார். கைகேயியைச் சுட்டி, "இராமன் உன்மைந்தன்" எனக்கூறுவது எங்ஙனம்? இராமன் கைகேயியின் மைந்தனன்றே! கோசலை குமரனல்லவா? எனினும், பெற்றவள் கோசலையாயினும் பேணி வளர்த்தவள் கைகேயிதான் என்னும் பொருளில் கூறியிருக்கலாமல்லவா? **"தாய்கையில் வளர்ந்திலன் வளர்த்தது தவத்தால் கேகயன் மடந்தை"** என்று நகர

மக்கள் கூறுவதாகக் கம்பர் காட்டவில்லையா என்று ஒரு பதிலிறுக்க முற்படலாம். ஆனால், **"பிணங்குவான் பேரிடர் பிணிக்க நண்ணவும் உணங்குவா யல்லைநீ உறங்குவாய்"** என்று தன்னைக் கடிந்து கூறிய கூனியை நோக்கி, **"இராமனைப் பயந்த எற்கிடரு ண்டோ?"** என்று கைகேயி பதில் வினவியதாகக் கம்பர் கூறுவார். இதில் 'பயந்த' என்ற சொல்லை நோக்க வேண்டும். அச்சொல் 'பெற்ற' என்றே பொருள்படும். இச்சொல்லைக் கூற உரியவள் கோசலை ஒருத்திதானே! "கருமுகிற் கொழுந்தெழில் காட்டும் சோதியைத் திருவுறப் பயந்தனள் திறங்கொள் கோசலை" என்றும் **"இருங்கடகக் கரதலத்திவ் வெழுதரிய திருமேனி கருங்கடலைச் செங்கனிவாய்க் கோசலைஎன்பாள் பயந்தாள்"** என்றும், இராமனைப் பயந்தவள் கோசலை என்று கம்பர் கூறியுள்ளாரே. பின் ஏன் இங்கு தயரதன் வாக்காக "உன் மைந்தன்" என்றும், கைகேயி வாக்காக "இராமனைப் பயந்த" என்றும் கூறினார்? தயரதன் 'நம் அருமைமைந்தன்' என்னுதே 'உனது வளர்ப்புச் செல்வப்பிள்ளை' என்னுதே 'உன்மைந்தன்' என்றான். அதற்கு 'நீபெற்றமகன்' என்னும் பொருளதே! அதேபோன்று 'இராமனைப் பயந்தஎற்கு' என்ற கைகேயின் வாக்கும் 'இராமனைப் பெற்றெடுத்த எனக்கு' என்றே பொருள் படும். எனவே, கோசலையைக் காட்டிலும் தனக்கே இராமனைப் பெற்ற உரிமையுண்டென்று கைகேயி பாராட்டி வந்தாள் என்பதும், அதனைத் தயரதனும் ஒப்பினான் என்பது போதரும். தேவகி பெற்ற கண்ணனை அசோதை பெற்ற பிள்ளையாக உலகம் ஒப்பியது போன்றது இது. **"என்ன நோன்பு நோற்றான் கொலோ இவனைப் பெற்ற வயிறுடையாள் என்னும் வார்த்தை எய்து வித்த இருடகேசா!"** என்று அசோதை கூறியது போன்றே இங்கும், கைகேயி இராமனைத் தான் பெற்றதாகவே உரிமை பாராட்டினாள்; **ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாத்ரம்- ஆகஸ்ட் 2009**

தயரதனும் அதனை முற்றிலும் ஒப்பினான். இதுமட்டுமன்று, இராமனும், வனம் புகுவத னின்றும் தன்னைத் தகைந்த வசிட்டனிடம், **“ஏன்றான் எந்தை இவ்வரங்கள் ஏவினாள் ஈன்றவள் யான் அது சென்னி யேந்தினேன்”** எனக் கைகேயியைக் குறித்துத் தன்னை ஈன்றவளாகவே கூறுவதாகக் காட்டினார் கம்பர்.

இங்ஙனம், தயரதன் “உன் மைந்தன்” என்றும், கைகேயி “இராமனைப் பயந்த எற்கு” என்றும் கூறியதாகக் கம்பர் காட்டியமைக்கு மூலம், குலசேகரஆழ்வார் அருளிய **“வள்ளினின் இணை வணங்கி”** என்ற பாசரத் திலே தயரதன் வாக்காக வரும் **“உனைப்பயந்த கைகேயி”** (பெருமாள் திரு. 9-1) என்ற வாசகமே. இவ்வாக்கு, கைகேயி பாராட்டிய உரிமையையும், அதனை ஒப்பியேயிருந்தான் தயரதன் என்பதையும் காட்டும். இதில் வரும் **“உனைப்பயந்த”** என்ற இணைமொழியைப் பகுத்து, ‘உன்’ என்பதனை ‘மைந்தன்’ என்பதோடிணைத்து, “உன்மைந்தன்” என்ற தயரதன் வாக்காகவும், “பயந்த” என்ற சொல்லே ‘இராமனை’ என்பதோடு இயைத்து, கைகேயியின் வாக்காகவும் அமைத்தார் கம்பர். குலசேகரரின் **“உனைப்பயந்த கைகேயி”** என்ற மொழியாட்சிக்கு வியாக்கியானமிட்டமை போன்றமைந்தன கம்பரின் வாக்குகள் என்று கொள்வதில் தவறில்லையன்றே! கைகேயியின் இத்தகைய உரிமையை மதித்தே, தன் தாய்மார்கள் மூவரையும் நேருமிடத்தெல்லாம் இராமன் முதலில் கைகேயியை வணங்குகிறான். **“கேகயன் மாமகள் கேழ்கிளர் பாதம் தாயினும் அன்போடு தாழ்ந்து வணங்கி ஆயதன் அன்னை அடித்துணை சூடி”** என்றும், **“கைகயன் தனையை முந்தக் காலுறப் பணிந்து மற்றை மொய்குழ லிருவர் தாளும் முறைமையின் வணங்கும் செங்கண் ஐயனை”** என்றும் கம்பர் காட்டுவர்.

சூர்ப்பணகை அரக்கி, இராமன் முன் **ஸ்ரீஸைஸைத்யாபாத்ரம்— ஆகஸ்ட் 2009**

அவள் தோன்றுங்கால் தன் அரக்க வடிவுடனேயே தோன்றினாள் என ஆதி காவியம் கூறும். அங்ஙனம் தோன்றிய அரக்கியின் உருவையும் இராமன் வடிவையும் அங்க அங்கமாக எதிரெதிர் காட்டி, இரண்டினுமுள்ள முரணை வெகுநயம்படக் காட்டுவர் முனிவர். ஆனால், கம்பரோ **“கோமகனும் அத்திசை குறித்தனன் விழித்தான்”** என்று, இராமன் சூர்ப்பணகை யின் அழகு வடிவைக் கண்டு வியந்து, கண்ணிமை கூட இமையாது போனான் என்றும், வாய்விட்டு **“அழகுக்கு அவதியுண்டோ”** என்று கூறியதாகவும் காட்டுவர். இங்ஙனம் இருவர் கூற்றையும் ஒத்து நோக்குவார்க்குக் கம்பரது சூர்ப்பணகை வான்மீகரின் சூர்ப்பணகையல்ல என்ற முடிவுக்கு வர வெகுநேரம் தேவையில்லை. எவ்வகையிலும் இரு சூர்ப்பணகைகளையும் ஒன்றாக்க இயலாது. இணைக்க முயல்வது பரிகாசத்துக்கே இடமாகும். இத்துணையளவு முற்றிலும் வேறுபட்ட உருவத்தோடு சூர்ப்பணகையை எப்படிக் காட்டுகிறார் கம்பர் என்ற வினா, இயல்பிலே எழக்கூடியது. காவிய ரசனைக்காகவும், நகைச்சுவைக்கு ஒரு களனாகவும் கம்பர் இங்ஙனம் அமைத்திருக்க லாம் என்று பண்டிதர் பலர் எளிதாகக் கூறிச் செல்வர். ஆனால், அது தானா உண்மை? மேற்கண்ட காரணங்களுக்காகச் சூர்ப்பண கையின் உருவை மாற்றவேண்டிய அவசிய மில்லையே! பின் எப்படிக் கம்பன் துணிவுடன் சூர்ப்பணகையை ஒரு பேரழகியாக நிறுத்துகிறார்? இதற்கு விடைகாண நாம், குலசேகரர் பத்துப்பாடலில் கூறிய இராமகாதைச் சுருக்கை நோக்க வேண்டும்.

“வலிவணக்கு வரைநெடுந்தோள் விராதைக் கொன்று

வண்டமிழ்மா முனிகொடுத்த வரிவில்

வாங்கிக்

**கலைவணக்கு நோக்கரக்கி மூக்கை நீக்கிக்
கரனேடு தூடணன் தன் உயிரை வாங்கி”**

என்பது குலசேகரர் வாக்கு. ‘விரூபாக்ஷி’ என வான்மீகி கூறிய சூர்ப்பணகையை “கலை வணக்கு நோக்கி”யாக, மானும் வெட்கித் தலை குனியும்படியான கண்ணழகியாகக் காட்டினார் சேரலர்கோன். இந்தரியங்களில் தலையாய கண்ணினை வருணிக்கும் முறையிலே, வான்மீகச் சூர்ப்பணகையினின்றும் முற்றிலும் மாறுபட்ட ஒரு அழகியான சூர்ப்பணகையைச் சுட்டிச் சென்றார் குலசேகரப்பெருமான். அந்த ஒரு குறிப்பாகிய சிறிய பொறியைத் தன் கற்பனைக் காற்றினால் ஊதிப்பரமனும் கண்டு வியக்கும் அழகியாக அவ்வரக்கியை வடித்தார் கம்பர். (குறிப்பு— ‘நுடங்கிடைச் சூர்ப்பணகா” (பெரியாழ். திரு. 3-9-8) என்று பெரியாழ்வாரும் சூர்ப்பணகையை இடையழகுடையவளாகவே குறிப்பிட்டுள்ளார்.)

இவ்விரண்டு எடுத்துக்காட்டுக்களும், பாத்திர அமைப்பைக் கம்பர் திவ்யப்ரபந்தங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு அமைத்தார் என்பதைக் காட்டும். இதுபோல, நிகழ்ச்சி முறையிலும் எவ்வாறு கம்பர் அருளிச்செயல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டுக்கூறினார் என்பதைப் பார்ப்போம்.

தேவர்தம் குறைதீர்க்கப் பரமனான விஷ்ணு அவதரிக்க வாக்களித்த விவரத்தை கம்பர் திரு அவதாரப்படலத்தில், தயரதன் மகப்பேறு வேண்டுவதற்கு நெடுங்காலத்துக்கு முன்பே, வானுலகில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியாக வசிட்டர் மனக்கண்ணில் கண்ட காட்சியாகக் காட்டுகிறார். அந்நிகழ்ச்சி முற்றிலும் இங்கு விஷயமன்று. அது நிகழ்ந்த முறையைக் கம்பர் காட்டியமை அறிஞர்க்குப் பெருவிருந்தாகும்.

அமரர்கள் பிரமனேடு கடுவமர் கண்டனைக் கண்டு அபயம் வேண்ட, நீலகண்டனும் தன் செயலின்மையைக் கூற, அனைவரும் பரந்தாமனைத் துதிக்க முற்படுகின்ற

னர். இங்ஙனம் தேவர்கள் நாராயணனை வேண்டுவதும், அவன் அவர்கள் கூப்பீடு கேட்பதும் அவனது வியூக (அவன் பாற்கடலில் பள்ளி கொண்டுள்ள) நிலையிலே யாதலின், அவ்வுண்மையைக் காட்டவே கம்பர்,

**“திரைகெழு பயோததி துயிலும் தெய்வவான்
மரகத மலையினை வழத்தி நெஞ்சினால்
கரகம லம்குவித் திருந்த காலையில்”**

என அவனது பாற்கடற்பள்ளியைச் சுட்டிக் கூறினார். பரமன் கலுழன்மேல் ஊர்ந்து ‘திருவொடும் மருவித்’தோன்றினான் என்றார் கம்பர், பிராட்டி முன்னாக அவனைப்பற்ற வேண்டும் என்பது காட்ட. அவன் புள்ளூர்ந்து நின்ற நிலையிலே அமரர் தங்கள் குறையைக் கூறவில்லை. பரமனை வணங்கி, மகிழ்ச்சியில் திளைத்து நிற்கின்றனர். பரமன் கலுழன்தோள் நின்றும் இறங்குகிறான். அந்நிலையிலும் அமரர் தம் குறை கூறவில்லை. எம்பெருமான் அடியிட்டுச் சென்று, வானுயர் மண்டமொன் றிலே இடப்பெற்ற அரியாசனத் தைக் கிட்டி, அதில் ஏழலகும் தன் தனிக்கோல் செல்லவிருக்கும் பாணியில் வீற்றிருக்கிறான்.

**“சென்னிவான் தடவு மண்டபத்துச் சேர்ந்தரி
துன்னுபொற் பீடமேல் பொலிந்து தோன்றி
னான்”** என்பது கம்பர் வாக்கு.

பின்னர், விதியும் விண்ணுளோரும் அரக்கர் கொடுமை கூற, பரமன் மேல் வினவுதற்கிடமின்றி, இதழியந்தெரியலான் பரமனை நோக்கித் தாம் கொடுத்த வரங்களே தங்களுக்கு எமனாக விளைந்தமை கூறி, அபயம் வேண்டுகிறான் என, நிகழ்ச்சி முறை கூறப் பெறுகின்றது. அமரர்கள் பரமன் தோன்றிய வுடனேயோ, அன்றி அவன் கருடன் தோள் நின்றுழிந்து தங்கள் குழுவோடு இருந்த காலையிலோ தம் குறை கூறுது, ஏன் அவன் பீடம் பொலிய அமர்ந்த பின் கூறினர்? அது மரியாதைக்காக என்று எளிதில் கூறிவிடலாம்.

பொருத்தமான விளக்கமுங்கூட. ஆனால், உண்மை அதுவா?

விண்ணவர் தசமுகன் அழிவை வேண்டி நின்றனர். அப்போதுதான் அவர் பழிநீங்கும். எனவே, பரமன் இராவணனை அழிப்பதாக வாக்களித்தால், அவ்வாக்கு அவனாலும் எக்காரணத்தையிட்டும் கழிக்க முடியாதபடி இருந்தல் வேண்டுமென விரும்புகின்றனர் தேவர்கள். இப்பேருண்மைதான் இதில் பொதிந்து கிடக்கின்றது. அவ்விதந்தான் அவன் அறுதியிட்டாக வேண்டுமா, என வினவலாம். இதற்கு விடை வேண்டுமானால் நாம் ஆண்டாளின் பாடல் ஒன்றைப் பார்க்க வேண்டும். ‘மாரிமலை முழைஞ்சில்’ என்ற திருப்பாவைப் பாடலின் இறுதியில்,

“கோப்புடைய சீரிய சிங்கா சனத்திருந்து யாம் வந்த காரியம் ஆராந்தருள்” என ஆயர் மகளிர் வேண்டுகிறார்கள். இதற்கு வியாக்கியானமிட்ட வியாக்கியான சக்ரவர்த்தி பெரியவாச்சான் பிள்ளை “இந்த ஸிம்ஹாஸனத்திலிருந்து நினைப்பிட்ட தென்றல் அறுதியாயிருக்கை” என்று உரையெழுதினார். “தர்மாஸனத்தில் இருந்தால் தோற்றிற்றுச் சொல்லவொண்ணா திறே! இது தான் தர்மாதீட்டமிறே! ராஜாக்கள் மெய்க்காட்டுக்கு இன்ன மண்டபத்திலே இன்ன ஆஸனத்திலே இருந்து நினைப்பிட்டதென்றல் தப்பாதாப்போலே!” என்பது விளக்கவுரை. எனவே, ஆயர்மகளிர் கண்ணனை அழைக்க, அவன் வந்து நின்ற நிலையிலேயே வந்த காரியம் என்னவென்று கேட்க, அப்பெண்கள் “இப்படிக்கேட்டால் போதாது. அதோ அந்த அரியாசனத்தே போய் இருந்துகேட்கவேணும்” என்று கூறினார்களாம். காரணம் அவ்வாசனத்தே இருந்து அவன் சங்கல்பம் செய்தால் அதை அவனாலும் மீற முடியாது என்பதனால்.

ஆண்டாளின் பாடலில் உள்ள இந்த உட்கருத்தை உள்ளத்திலே தேக்கித்தான், தேவர்குறையை அரியாசனத்தே இருந்து கேட்டு **ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாத்ரம்— ஆகஸ்ட் 2009**

அவ்வாதனத்திருந்தே,

“வஞ்சகர் தந்தலை அறுத்து இடர் தணிப்பன்” என்று பரமன் அறுதியிட்டதாகவும் காட்டினார் கம்பர்.

கடைசியாக, மிக நுணுக்கமான தொன்றைக் காண்போம். இராவணன் வதைப் படலத்திலே வரும் பாடல் ஒன்று.

“அக்க ணத்தில் அயன்படை ஆண்டகை சக்கரப் படையொடும் தழீஇச் சென்று புக்க தக்கொடி யோனூரம் பூமியும் திக்க னைத்தும் விசம்பும் திரிந்தவே”

(அயன் படையை மூலமந்திரம் தன்னொடும் மூட்டுகின்றான் இராமன்.) “அவ்வயன் படை (ப்ரஹ்மாஸ்தர்ம)வானும் மண்ணும் சுழல, இராமனது சக்கரப் படையோடும் தழுவிச் சென்று, இராவணன் மார்பிடைப் புக்கது” என்பது பாடலின் பருப்பொருள்.

இராமகாதையில் பரமனின் பஞ்சாயுதங்களில் எதுவும் பயன்பட்டதாக ஆதிகவி கூறவில்லை. வேறு இராமாயணங்களிலும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் கம்பரோ, அனைத்தையும் அழிக்கும் என்று கூறப்பெறும் அயன்படை, சக்கரப்படையுடன்சென்று இராவணன் உரம் புகுந்தது என்கூறுகின்றார். எங்ஙனம்?

திருமாலின் திருக்கையிலுள்ள அறவாழிப் படை, அவன் எப்போது யாரை முடித்துவிடவேண்டும் எனத் தன் திருவுள்ளத்திலே இறுதியாக நினைக்கின்றானோ அப்பொழுதே, அவனுள்ளம் கருதிய இடத்துச் சென்று, அவனது நினைப்பை நிறைவேற்றி, மீண்டும் அவன் வலத்திருக்கரத்தில் வந்தமரும் என்பது நூற்கொள்கை. இதுவே அத்திருவாயின் இயல்பு. இதனையே,

“கைந்நின்ற சக்கரத்தன் கருதுமிடம் பொருது” என்று நம்மாழ்வார் கூறினார். ‘கருதும் இடம் பொருது கைந்நின்ற சக்கரத்தன்’ என்று பொருள்கோள்.

பிராட்டி இராவணனை நோக்கி,
“உனதுபாழுடல்”,

“பத்துள தலையும், தோளும் பலபல, பகழி
துவி வித்தக வில்லினாற்குத் திருவினை யாடற்
கொத்த சித்திர இலக்க மாசும்” எனக்
கூறினாளல்லவா? அவ்வாக்குப் பழுதாகாமல்,
“மாயனிராவணன் மேல் சரமாரி தாய்தலை
அற்று அற்று வீழ்த்தொடுத்து” ஐயன் முதலில்
விளையாடினான். ‘விளையாட்டு இவ்வளவு
போதும், இனி இவனை முடித்து
விடவேண்டியதுதான்’ எனப் பரமன் என்ற
நிலையில் இறுதியாக நினைக்கிறான்; உடனே
திருவாழி செயல்படுகின்றது. அவதார மூர்த்தி
என்ற நிலையில் இராமன், அயன்படையை
அதற்குரிய மூலமந்திரத் தோடு மூட்டி
எய்கிறான். சக்கரப்படை இராவணன் உரத்தை
அறுக்க, அயன்படை தங்கு தடையின்றி
உள்ளே நுழைகின்றது. இராவணன் வீழ்கிறான்.
கம்பரின் இப்பாடல் நம்மாழ்வாரின் வாக்கை
அடிப்படையாகக் கொண்டே எழுந்தது.

மேற்காட்டியவையெல்லாம், திவ்ய
ப்ரபந்தங்களை ஊடுருவி நோக்கி, அவற்றில்
வெளிப்படையாகவும் மறைபொருளாகவும்
வந்த பேருண்மையெல்லாம் உள்ளத்
திலே தேக்கிக்கொண்டே இராமாவதாரக்
காவிய அரங்கையும் சமைத்துப் பாத்திரங்
களையும் வடித்தார் கம்பர் என்பதைக் காட்டும்.

கம்பர் பயபக்தியோடு இராமனை
உளத்திருத்தி, தன் கதையை அவனே நிகழ்த்திக்
காட்டக்கண்டு, தனது இராமாவதாரத்தைக்
கூறினார் என்று கூடச்சொல்லலாம். “செவ்வழி
உணர்வு தோன்றச் செப்பினம்” என்ற கம்பரது
வாக்கே இக்கூற்றை ஓரளவு உணர்த்தி நிற்கும்.
(உணர்வு என்ற பதத்தை பரம்பொருளாகவே
கம்பர் கூறுவர். ‘தோய்ந்தும்’ பாடலில் உணர்வே
என இந்திரன் இராமனை விளிக்கின்றான்).
இங்கே திருமங்கை ஆழ்வார் “உணர்வெனும்
பெரும் பதம் தெரிந்து” என்றவிடத்து, உணர்வு

என்பது எப்பொருளதோ அதே போன்று
கொள்ள வேண்டும். இறைநிலைக் காட்சி என்று
கொள்ளலாம். கம்பர் ஒரு ராம பக்தனாகவே
தான் இராமாவதாரத்தைப் பாடினார் என்பதற்கு
“பத்தர் சொன்னவும்” என்ற அவரது வாக்கே
சான்று. இத்தகைய உளப்பாங்கோடு அவரது
இராமாவதாரத்தை நோக்கும் அறிஞர்க்கு
இன்னும் பற்பல சீரிய புதையல் இலக்காகும்
என்பதில் ஐயமில்லை.

ஐதாபராத₄மபி மாமநுகம்ப்ய கோதே₃!
கோப்த்ரீ யதி₃ த்வமஸி யுத்தமித₃ம் ப₄வத்யா:
வாத்ஸல்யநிர்₄ப₄ரதயா ஜநநீ குமாரம்
ஸ்தந்யேந வர்த்த₄யதி த₄ஷ்டபயோத₄ரா₅பி||
(கோத₃த₃யாஸ்துதி-27)

கோதைப்பிராட்டியே! குற்றம் புரிந்த
வனாயினும் அடியேனை உமது கருணைக்கிலக்
காக்கிக் காத்தருள்வீரானால், அது உமக்குப்
பொருத்தமானதே! எப்படி தாயானவள்,
கைக்குழந்தை பால்சூடிக்கும் போது தனது
முலையைக் கடித்துத் துன்பம் விளைவித்தாலும்
அதைக் கணிசியாமல் அன்பின் மிகுதியினால்
அக்குழந்தையை முலைப்பாலினால் போஷிக்
கிறாளோ, அப்படியே அபராதம் செய்தவனா
யினும் அடியேனை நீர் தண்டிக்காமல் காத்தருள
வேண்டும். தாயானவள் குழந்தை தன்னைக்
கடித்ததற்காகச் சினம் கொள்வதில்லை. மாருக
வாத்ஸல்யத்தாலே மேலும் அக்குழந்தையை
பாலூட்டி வளர்க்கிறாள். அது போல் நீர்
அடியேனுடைய பாபங்களைப் பார்த்து
அடியேனைக் கைவிடாமல் செய்த குற்றங்களை
நற்றமாகவே கொண்டு காத்தருளவேண்டும்
என்று வேண்டுகிறார் வேதாந்ததேயஸிகர்.

அட்டையில் ஸேவை ஸாதிப்பவர் –
சிக்கில்கிடாரம் மணவாளமாமுனிகள்

ஜாதி₃ஷ்டம் க்ரியா₃ஷ்டம் காலாஸ்ரயவி₃ஷிதம்|

ஸம்ஸர்க்க₃ாஸ்ரய₃ஷ்டம் வா ஸஹ்ருல்₂லேக₂ம் ஸ்வ₄பாவ₄வதஃ||

சில பதார்த்தங்கள் ஜாதி₃ஷ்டம், சில கார்யத்தால் துஷ்டம், சில காலத்தினால் துஷ்டம், சில சேர்க்கையினால் துஷ்டம், சில ஸஹ்ருல்₂லேக₂ம், சில இயல்வான தன்மையால் துஷ்டமாகும். அதெங்ஙனேயென்னில்;

ஸ₃ாநம் க்ருஞ்ஜ₃நம் சைவ பலாண்டும் கவகாதி₃ ச|

வார்தாகநாலிகாலா₃ ஹ்யவேயாஜ்ஜாதி₃ஷிதம்||

பூண்டு, முள்ளங்கி, வெங்காயம், நாய்க்குடை, வெண்கத்தரி, தாமரைத்தண்டு, சுரைக்காய் ஆகியவை ஜாதி₃ஷ்டம்.

“ந₄ ப₄க்ஷயேத் க்ரியா₃ஷ்டம் யத்த்₃ருஷ்டம் பதிதாதி₃பி₄ :”

பதிதன் முதலியவர்களால் பார்க்கப்பட்டது கார்யத்தால் துஷ்டம். இதனை தேஸரிகன் “தீயவர் கண் படுஞ்சோறும்... நண்ணுச் சோறே” (ஆஹார நியமம் 2) என்று கூறியுள்ளார்.

கால₃ஷ்டம் து விஜ்ஞேயம் அஸ்நேஹாக்₂தம் சிரஸ்தி₂தம்|

த₃தி₄ ப₄க்ஷயவிகாரஸ்ச மது₄வர்ஜம் ததி₃ஷ்யதே||

நெய், எண்ணெய் சேர்க்கப்படாத பதார்த்தங்கள் வெகுநேரமிருந்தால் கால₃ஷ்டமாகும். தயிர், தேன்குழல் முதலிய பக்ஷணங்கள், தேன் ஆகியவை கால₃ஷ்டமாகாதவை. மநுஷம்

யத்கிஞ்சித் ஸ்நேஹஸம்யுக்தம் ப₄க்ஷயம் பே₄ஜ்யமக₃ர்ஹிதம்|

தத்பர்யுஷிதம்ப்யாத்யம் ஹவி:ஸேஷம் ச யத்₃ ப₄வேத்|| (5-24)

என்று கூறியுள்ளார். அதாவது எண்ணெய் ஸம்பந்தப்பட்ட பதார்த்தங்களும், ஹோமம் செய்த மிகுதியும் முதல் நாளுடையதாயினும் உண்ணலாம். அது மட்டுமல்லாமல், அதிகநாள்களாகியிருந்தாலும் எண்ணெய் ஸம்பந்தப்படா திருந்தாலும் அரிசிமாவு, கோதுமைமாவு இவைகளை த்விஜர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளலாம் என்பதனை “சிரஸ்தி₂தமபி த்வாத்யமஸ்நேஹாக்₂தம் த்₃விஜாதி₃பி₄ :|

யவகே₃தூ₄மஜம் ஸர்வம் பயஸஸ்வை விக்ரியா||” (5-25)

என்ற ஸ்லோகத்தில் கூறியுள்ளார்.

ஸுராலஸ₃ாநஸம்ஸ்ருஷ்டம் பீயூஷாதி₃ஸமந்விதம்|

ஸம்ஸர்க்காத்₃தூ₃ஷ்யதே தத்₃தி₄ ஸ₃ுத்₃ரோச்சி₂ஷ்டவத₃ாசரேத்||

ஸுராபாநம் (கள்), பூண்டு இவைகள் சேர்ந்த பதார்த்தங்கள், சீம்பால் கலந்த பதார்த்தங்கள் சேர்க்கையினால் துஷ்டமான பதார்த்தங்களாகும். ஆதலால் ஸ₃ுத்₃ரனின் உச்சிஷ்டம் போலே இவை விலக்கத்தக்கவைகளாகும்.

விசிகித்ஸா து ஹ்ருத₃யே யஸ்மிந்நந்நே ப்ரஜாயதே|

ஸஹ்ருல்₂லேக₂ம் து விஜ்ஞேயம் பீயூஷாதி₃ஸ்வ₄பாவ₄வதஃ||

எந்த அந்நத்தைச் சாப்பிடலாமோ, சாப்பிடக்கூடாதோ என்று ஸந்தேஹம் பூஸஸேஸத்யாபாத்ரம்- ஆகஸ்ட் 2009

எழுகிறதோ, அந்த அந்நம் ஸஹ்ருல்லேகம் எனப்படும். அதனைப் புசிக்கக்கூடாது. சீம்பால் ஸ்வபாவதுஷ்டம் எனப்படும். ஆதலால் அதனைப் பருகக்கூடாது.

விலக்ஷணமோக்ஷாதிகாரி நிர்ணயத்தில் எறும்பியப்பா
 “லஸுநம் மத்யமாம்ஸாநி மூலகம் க்ரஞ்ஜநம் தத₂ா
 திலபிஷ்டம் தத₂ா ஸீக்₃ரும் பி₃ல்வம் கோஸாதகீம் தத₂ா||
 அலாபு₃ ஸ்வேதவார்த்தாகம் விட்₃வநீகம் ததை₂வ ச
 ஏவமாதீ₃ந்யப₄க்ஷயாணி ஸாஸ்தரது₃ஷ்டாநி யே நரா:||

என்கிற ப்ரமாணத்தைக்கொண்டு வெள்ளைப்பூண்டு, கள், ப்ராணிகளின் மாம்ஸம், முள்ளங்கி, வெங்காயம், முருங்கை, வில்வம், காட்டுப்புடலை (பேய்ச்சுரை), சுரைக்காய், வெண்கத்தரி முதலியவற்றை ஜாதிதுஷ்டங்கள் என்று காட்டியுள்ளார்.

கீழே எடுக்கப்பட்ட பதார்த்தங்களில் மாம்ஸத்தை அறவே ஒதுக்கவேண்டுமென்பதை மநுமஹர்ஷி “ஸ்வமாம்ஸம் பரமாம்ஸேந யோ வர்த்த₄யிதுமிச்சதி! ... ததோந்யோ நாஸ்த்யபுண்யக்ருத்” (5-52) (எவனொருவன் பிறிதொன்றின் மாம்ஸத்தினால் தன்னுடலை வளர்க்க எண்ணுகிறானோ, அவனைவிடப் பாபி எவனுமில்லை.) என்ற ஸ்லோகத்தில் காட்டியுள்ளார். இவ்விடத்தில் வள்ளுவரின் புலால் மறுத்தல் என்கிற அதிகாரத்திலுள்ள

“தன் ஊன் பெருக்கற்குத் தான்பிறிது ஊன்உண்பான்
 எங்ஙனம் ஆளும் அருள்”

(தன் உடம்பை பெருக்கச் செய்வதற்காகத் தான் பிறிதோருயிரின் உடம்பைத் தின்பவன் எவ்வாறு அருளுடையவனாய் இருக்கமுடியும்.)

“உண்ணாமை வேண்டும் புலாஅல் பிறிதுஒன்றன்
 புண்அது உணர்வார்ப் பெறின்”

(ஆராய்ந்தறிவாரைப் பெற்றால், புலால் பிறிதோர் உயிரின் புண் என்பதால் அதனை உண்ணாமலிருக்க வேண்டும்.) என்ற குறள்கள் (251,257) நினைக்கத்தக்கவை.

அநுமந்தா விஸஸிதா நிறுந்தா க்ரயவிக்ரயீ

ஸம்ஸ்கர்த்தா சோபஹர்த்தா ச க₂ாத₃கஸ்சேதி க₄ாதகா:|| (5-51)

என்ற ஸ்லோகத்தில் மநுவானவர் “ஒரு ஜந்துவை ஹிம்ஸிக்க உத்தரவு கொடுப்பவன், அங்கங்களை ஆயுதங்களால் தனித்தனியாக வெட்டுபவன், கொல்பவன், மாம்ஸத்தை விற்பவன், அதனை வாங்குபவன், அதைச் சமைப்பவன், அதைப் பரிவேஷணம் செய்பவன் (பரிமாறுபவன்), உண்பவன் ஆகிய அனைவரும் பாதகர்கள்” என்று கூறியுள்ளார்.

இக்காலத்தில் பாமரமக்கள் “கொன்றால் பாபம் தின்றால் போகும்” என்ற பழமொழியைக் கொண்டு ‘புலால் உண்டால் பாபம் இல்லை’ என்று கூறுவது தவறு என்பது இந்த (5-51) ஸ்லோகத்தினால் தெளிவாகிறது. ‘கொன்றால் பாபம் தின்றால் போகும்’ என்பதற்கு செய்த பாபம் அநுபவத்தால் கழியும் என்பதே பொருளாகும்.

வர்ஷே வர்ஷேஸ்வமேதே₄ந யோ யஜேத ஸதம் ஸமா:।

மாம்ஸாநி ச ந க₂ாதேத்₃ யஸ்தயோ: புண்யப₂லம் ஸமம்॥ (5-53)

நூறுவருடம் வரை வருடந்தோறும் தவறாமல் அஸ்வமேதயாகம் செய்கிறவனுக்கும், தன் வாழ்நாள் முழுவதும் மாம்ஸம் உண்ணாமல் இருக்கிறவனுக்கும் ஸமமான புண்ணியம் உண்டாகும்.

இந்த மநுவசந்ததை மனத்திற்கொண்டே வள்ளுவர் 'அவிசொரிந்து ஆயிரம் வேட்டலின் ஒன்றன் உயிர் செகுத்து உண்ணாமை நன்று' (ஹவிஸ்ஸைச் சேர்த்து ஆயிரம் வேள்வி செய்வதைவிட ஒன்றன் உயிரைப் போக்கி உடலைத் உண்ணாதிருப்பது நல்லது) என்று திருக்குறளில் (259) கூறியுள்ளார்.

இவ்விஷயத்தில் ஸாமாந்யர்கள் கேட்கக்கூடிய சில ஆக்ஷேபங்களுக்குத் தெளிவான விளக்கத்தை எறும்பியப்பா விலக்ஷணமோக்ஷாதிகாரி நிர்ணயத்தில் காட்டியுள்ளார். அவற்றையும் இவ்விடத்தில் தெரிவிக்கிறோம்.

ஆக்ஷேபம்-1

அனைவரும் சக்ரவர்த்தித் திருமகனை ஆசாரப்ரதாநர் என்று புகழ்கின்றனர். அப்படி ப்ரஸித்திபெற்ற ராமனைப்பற்றி ஸீதையிடம் தெரிவிக்கும் ஹநூமாந்-

“ந மாம்ஸம் ராக₄வோ பு₄ங்க்தே ந சாபி மது₄ ஸேவதே

நைவ த₃ம்ஸாந் ந மஸகாந் ந கீடாந் ந ஸரீஸ்ருபாந்!

.... த்வத்₃க₃தே நாந்தராத்தமநா॥ (ரா.ஸு. 36-41,42)

(தேவி! உம்மிடத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும் திருவுள்ளத்தையுடைய) ராமபிரான் மாம்ஸம் உண்பதில்லை; மது அருந்துவதில்லை; (உடம்பில் ஊரும்) ஈக்களையும், கொசுக்களையும், புழுக்களையும், பாம்புகளையும் ஸரீரத்திலிருந்து தள்ளுவதில்லை) என்று கூறியுள்ளார். ஸீதையைப் பிரிந்த துக்கத்திலுள்ள ராமன் மாம்ஸம் சாப்பிடவில்லை என்றால் அவன் பிராட்டியோடு கூடியிருந்த காலத்தில் மாம்ஸம் சாப்பிட்டான் என்று தானே தேறுகிறது. தர்மஸம்ஸ்தாபநம் (தர்மத்தை நன்கு நிலைநிறுத்த) அவதரித்த ராமபிரான் செய்த இச்செயலைப் பின்பற்றி நாமும் மாம்ஸத்தை உண்ணலாமல்லவா?

ஸமாதாநம்:

பெருமாள் எனப்படும் ராமபிரான் ஸாமாந்ய தர்மத்தில் ஊன்றியவர். அவர் அந்தந்த வர்ணத்தவர்களுக்கென்று ஸாஸ்த்ரம் எதை விதித்ததோ அதைச் செய்வதில் நோக்குடையவராயிருந்தார். ராமபிரான் ஷத்ரிய வர்ணத்திலே பிறந்தபடியாலே அதற்குச் சேர மாம்ஸத்தையும், அரசர்களுக்குரிய பலவிதநறுமணம் மிக்க மலர்களின் ஸாரமான மதுவையும் நுகர்ந்தாரேயன்றி, தன்னுடைய வர்ணத்துக்குப் புறம்பாக மதுமாம்ஸங்களை ஏற்றார் என்று கூறமுடியாது. யுத்தகளத்தில் போர்புரியும் அரசர்களுக்கு விதித்ததை நாம் ஏற்கக்கூடாது. ஒவ்வொரு வர்ணத்தவர்களுக்கும் சில ஏற்றத்தக்கவையாயும், சில புறக்கணிக்கத்தக்கவையாயும் இருக்கும்.

எம்பெருமானே அடைவதற்கு புண்ணியமும் தடை என்று கருதும் நாம் பாபத்தைச் செய்யத்துணியலாமா? சக்ரவர்த்தித் திருமகன் வர்ணதர்மிகள் என்ற பூர்ஸைஸேஸத்யாபாத்ரம்- ஆகஸ்ட் 2009

வகுப்பைச் சார்ந்தவன்.நாம் தாஸவ்ருத்திகள் என்ற வகுப்பில் உள்ளவர்கள்.

ஸத்த்வகுணமே நிறைந்தவர்களாய், க்ராமம் குலம் ஆகியவற்றால் வரும் பெயர்கூட அநர்த்தத்தை விளைக்கும் என்று கருதி எம்பெருமானுடையவும், அடியார்களுடையவும் ஸம்பந்தம் தோற்றும்படி வ்யபதேஸிக்கப்படுமவர்களான பரமைகாந்திகள் மனத்தாலும் தாழ்ந்ததான இப்பதார்த்தங்களை நினைக்கக்கூடாது.

மேலும், அவதாரகாலத்தில் எம்பெருமான் செய்த செயல்களை எல்லாம் நாம் செய்யலாம் என்று நினைக்கக்கூடாது. க்ருஷ்ணன் வெண்ணெய் திருடினான். ஆதலால் நாமும் திருடலாமா என்று கேட்கக்கூடாது. எம்பெருமான் திருடினான் என்று கேட்கும் போதே நமது பாபங்கள் திருடப்படுகின்றன. எம்பெருமான் திருடினால் அது குற்றமாகாது. நாம் திருடலாமா என்று நினைத்தாலும் அது குற்றமேயாகும். அவதாரகாலத்தில் செய்த செயல்கள் அவனால் மட்டுமே செய்யக்கூடியவை. அவன் எது செய்தாலும் அது சரியானதே. மேலும் அவனுடைய செயல்கள் எல்லாம் 'ஐநம் கர்ம ச மே திவ்யம்' என்கிறபடியே திவ்யமானவையேயாகும்.

ப்ரபந்நர்களுடைய தர்மம் வேறு. கூஷ்ரீயர்களின் தர்மம் வேறு. ஆதலால் இவ்விஷயத்தில் குழப்பமடையத் தேவையில்லை. பண்டைக்குலத்தைத் தவிர்ந்து தொண்டைக்குலத்தில் புகுந்தவர்களுக்கு நிஷித்த தர்வ்யங்கள் நினைக்கத்தக்கவையல்ல.

முன் காலத்தில் கார்த்தவீர்யார்ஜுநன் என்று ஒரு அரசன் இருந்தான். அவனைப் பற்றிக்கூறும் போது ரகுவம்ஸத்தில் (6-39) “அகார்யசிந்தாஸமகாலமேவ ப்ராது₃ர்ப₄வந்ஸ்சாபத₄ர: புரஸ்தாத்” என்று ‘அவனுடைய நாட்டிலுள்ள ப்ரஜைகள் கெட்டசெயலை மனத்தால் நினைக்கும் போதே அவர்களது முன்னிலையில் வில்லேந்தியவனாய்த் தோன்றி அவர்களை தண்டித்துத் திருத்த முற்படுவன்’ என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இதிலிருந்து நாம் தீயசெயல்களை மனத்தால் நினைப்பதும் தவறு என்று உணரலாம். ஆதலால் மாம்ஸத்தை உண்ணலாமா என்று கேள்வி கேட்க நினைப்பதும் கூடத் தவறேயாம்.

ஆஷேபம்-2

“ஸர்வம் க₂ல்விதம் ப்₃ரஹ்ம” (காண்கிற இவையனைத்தும் ப்ரஹ்மமன்றே) முதலான உபநிஷத் வாக்யங்களினால் அனைத்துலகும் ப்ரஹ்மாத்மகம் என்று தேறுகிறதல்லவா. உலகிற்கே உயிராகவிருப்பவன் எம்பெருமான். உலகனைத்தும் அவனை விட்டுப்பிரியாத ப்ரகாரமாக உள்ளது. இவ்வுலகில் எம்பெருமானுடைய ஸம்பந்தமில்லாத பொருள் எதுவுமே இல்லை. எம்பெருமானை உயிராகக் கொண்டு விளங்கும் பொருள்களில் வெங்காயம், உள்ளிப்பூண்டு, முருங்கை, முள்ளங்கி ஆகிய சிலவற்றை மட்டும் எப்படி விலக்குவது. பகவத் ஸம்பந்தம் உள்ளதெல்லாம் நமக்குக் கைக்கொள்ளத்தக்கதல்லவா? அனைத்திற்கும் எம்பெருமானோடு தொடர்பு ஒத்திருக்கச்செய்தே சிலவற்றை மட்டும் புறக்கணிப்பது பொருந்தாதாகையால் வெங்காயம் முதலானவை உண்ணத்தக்கவை என்று கொள்ளலாமல்லவா?

தத: ஶ்ரீரங்ராஜஸ்ய ஶ்ரீமதஸ்ஷேஷஸாயின: ||
 பாடாரவிந்நே பரமே ஶக்தாஶீஸ்ட்ரதே ஶுஶே |
 ஶௌவார்ணகாஹலாகாரே ஜங்ஶே டிவ்யே ச ஜானுநீ || 29 ||
 கதலீகாண்டகாந்தோருயுகலம் சாதீஸுந்தரம் |
 காஞ்சநாம்பரகண்டாப்யாம் கமநீயகடீதடம் || 30 ||
 டிவ்யம் ஶநாஶிமத்யஞ் ஶ்ரீவல்யா ஶோபிதோரம் |
 லக்ஷ்மீகேலிகுஹம் ரம்யம் லலிதம் கௌஸ்துபஸ்யா || 31 ||
 வக்ஷ:ஸ்தலம் மனோஹாரி வஜயந்த்யா விஶூஸிதம் |
 ஶ்ரீவையஶூஸாருசிரம் கண்டம் கம்புஸமாஶ்ரீதம் || 32 ||
 உபதானீகூதம் ஶாஶுமுதமாங்ஶமீபத: |
 டக்ஷிணம் ச ததா ஜானுவிஸ்த்ரான்தம் டக்ஷிணம் ஶுஜம் || 33 ||
 பங்ஶாஶிராமவடனம் பங்ஶபத்ரேக்ஷணட்வயம் |
 ஶுஶூயுகம் ஶுநாஸம் ச ஶுகபுலதலட்வயம் || 34 ||
 ஶுநடரம் சூபுகம் சாபி ஶுஸ்திதாட்ரபல்லவம் |
 கான்தகூண்டலஸம்ஸோஶிகர்ணபாஸயுகம் ததா || 35 ||
 ஶுலலாடம் ச தத்ரோட்ரவ்புண்டம் சாபி லலாடிகாம் |
 ஶர்வாட்ரிராஜ்யபிஸுநம் ஶவடிவநமஸ்கூதம் || 36 ||
 டிவ்யரத்கிரீடம் ச டர்ஷ டர்ஷ புந: புந: |
 மூநிவாஶநயூகீந்ரஸூக்யுச்சாரணபூர்வகம் || 37 ||
 ஆபாட்சூடம் ஶஸேவ்ய ஶர்வாவயவஶுங்யதாம் |
 ஶ்ரீரங்ராஜம் ஶரணம் ப்ரார்த்யந்தம் ஶஜாமி தம் || 38 ||

தத: ஶ்ரீரங்குராஜஸ்ய ஶ்ரீமதஸ்பேஷஸாயின: 28

பாதாரவிந்தே பரமே பக்தாபீஷ்டப்ரதே ஶுபே |
 ஶௌவார்ணகாஹலாகாரே ஜங்கே திவ்யே ச ஜாநுநீ 29

கதலீகாண்டகாந்தோருயுகம் சாதீஸுந்தரம் |
 காஞ்சநாம்பரகண்டாப்யாம் கமநீயகடீதடம் 30

திவ்யம் ஶநாபிமத்யஞ்சத்ரிவல்யா ஶோபிதோரம் |
 லக்ஷ்மீகேலிகுஹம் ரம்யம் லலிதம் கௌஸ்துபஸ்யா 31

- வக்ஷஸ்ஸ்த₂லம் மநோஹாரி வைஜயந்த்யா விபூ₄ஷிதம்।
 க்₃ரைவேய₄பூஷாருசிரம் கண்ட₂ம் கம்பு₃ஸமாக்ருதம்॥ 32
- உபத₄நீக்ருதம் ப₃ாஹுமுத்தமாங்க₃ஸமீபத:।
 த₃க்ஷிணம் ச த₂ா ஜாநுவிஸ்ராந்தம் த₃க்ஷிணம் பு₄ஜம்॥ 33
- பத்₃மாபி₄ராமவத₃நம் பத்₃மபத்₃ரேக்ஷணத்₃வயம்।
 ஸுப்₄ருயக₃ம் ஸுநாலம் ச ஸுகபோலதலத்₃வயம்॥ 34
- ஸுந்த₃ரம் சுபு₃கம் சாபி ஸுஸ்மிதாத₄ரபல்லவம்।
 காந்தகுண்ட₃லஸம்ஸோபி₄கர்ணபாஸயுக₃ம் த₂ா॥ 35
- ஸுலலாடம் ச தத்₃ரோர்த்₄வபுண்ட₃ரம் சாபி லலாடிகாம்।
 ஸர்வாதி₄ராஜ்யபிஸுநம் ஸர்வதே₃வநமஸ்க்ருதம்॥ 36
- தி₃வ்யரத்தநகிரீடம் ச த₃ர்ஸம் த₃ர்ஸம் புந: புந:।
 முநிவாஹநயோகீ₃ந்த₃ரஸுக்த்யுச்சாரணபூர்வகம்॥ 37
- ஆபாத₃சூட₃ம் ஸம்ஸேவ்ய ஸர்வாவயவபே₄க்யதாம்।
 ஸ்ரீரங்க₃ராஜம் ஸரணம் ப்ரார்த்த₂யந்தம் ப₄ஜாமி தம்॥ 38

பொழிப்புரை: பிறகு, பெரியபிராட்டியாரோடு எப்பொழுதும் கூடியிருப்பவரும் திருவநந்தாழ்வான் மீது ஸயந்தித்திருப்பவருமான பெரியபெருமானுடைய - அடியார்கள் வேண்டுவதை அளிப்பவையும் மங்களமானவையும் மேலானவையுமான திருவடித்தாமரைகளையும், பொன்னாலான காஹளம் என்னும் வாத்தியம் போன்ற கணைக்கால்களையும், அழகிய திருமுழந்தாள்களையும், வாழைத்தண்டு போன்ற அழகிய திருத்துடைகளையும், பொன்னாலான திருப்பரியட்டங்களால் விளங்கும் அழகிய இடைப்பகுதியையும், திவ்யமானதும் திருநாபீகமலத்துடன் கூடியதும் உத்தம புருஷலக்ஷணமான த்ரிவலி எனப்படும் மூன்று கோடுகளால் விளங்குகின்றதுமான திருவயிற்றையும், பெரியபிராட்டியாருக்கு விளையாடுமிடமானதும் கௌஸ்துபமென்ற மணியால் ப்ரகாஸிப்பதும் மனத்தைக்கவரும் வைஜயந்தி எனும் வநமாலையால் நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டதுமான அழகிய திருமார்வையும், க்ரைவேயம் எனப்படும் திருக்கழுத்தணியை உடையதும் சங்கு போன்றதுமான திருக்கழுத்தையும், உத்தமாங்கமான ஸிரஸ்ஸின் அருகே வைக்கப்பட்ட வலத்திருக்கையையும், திருமுழந்தாள் வரை நீட்டப்பட்ட அழகிய இடதுதிருக்கையையும், தாமரைபோன்ற திருமுகத்தையும், தாமரைஇதழ் போன்ற இரண்டு திருக்கண்களையும், அழகிய திருப்புருவங்களையும், திருமூக்கினையும், இரண்டு கன்னங்களையும், திருத்தாடையையும்,

மேலும் காதுக்கு அலங்காரமான செவிப்பூவாகவும் விளங்குகிறது. சில புஷ்பங்கள் பூ மாற்றல் விளையாட்டுக்கும் உதவுகின்றன. ப்ரணயகோபத்தால் புஷ்பயுத்தம் பண்ணுவதற்கும் உதவுகிறது. இதனால் அம்மலர்கள் பிறவி எடுத்ததன் பயனை எய்தினவாயின. முனிவர்களின் இதயமாகிய தாமரையில் பிராட்டியோடு கூடி விளையாடியதால் குறுகலான இடத்தில் விளையாடியதால் உண்டான தாபத்தைப் போக்கவல்ல நீர்க்கரையை உடையதான சந்திரபுஷ்கரிணியை அடைகிறோம்.

40. தாபத்ரயீமைந்த்₃வபுஷ்கரிண்யாம் நிமஜ்ஜ்ய நிர்வாபயிதாஸ்மி யஸ்யா:।
அப்யாஸதோபாமக₄மர்ஷணீநாம் சந்த்₃ரஸ்ஸு₄த₄தீ₃தி₄தி₄தாமவாப।।

விளக்கவுரை:- சந்திரன் ஶ்யரோகத்தினால் பீடிக்கப்பட்டு பின்னர், ஸகல பாபங்களையும் போக்கக்கூடிய இந்த புஷ்கரிணியில் நீராடியதால் தன் நோய் நீங்கப்பெற்றதுடன் அம்ருதமயமான கிரணங்களை உடையவனுமானான். சந்திரனது பாபத்தைப் போக்கியதால் இது சந்திரபுஷ்கரிணி என்னும் பெயர் கொண்டதாயிற்று. இத்தகைய சந்திரபுஷ்கரிணியில் நீராடி எனது ஆத்யாத்மிக ஆதிபௌதிக ஆதிதைவிகமாகிய மூன்று தாபங்களையும் போக்கிக் கொள்வே ளாக.

41. பூர்வேண தாம் தத்₃வது₃த₃ாரநிம்நப்ரஸந்நஸீதாஸயமக்₃நநாத₂:।

பராங்குஸா₃த்யா: ப்ரத₂மே புமாம்ஸ: நிஷே₃தி₃வாம்ஸோ₃த₃ஸ மாம் த₃யேரந்।।

விளக்கவுரை:- ஸ்ரீரங்கம் கோயிலில் அக்காலத்தில் ஆழ்வார்களுக்குத் தனித்தனி ஸந்நிதி கிடையாது. நம்பெருமாளுக்கு நித்யோத்ஸவம் நடந்தகாலம் உண்டு. நித்யோத்ஸவத்திற்கு எழுந்தருளும் மண்டபங்கள் தான் இப்போது ஆழ்வார்களது தனித்தனி ஸந்நிதியாகவுள்ளன. தற்போது பரமபதநாதன் ஸந்நிதியில் எல்லா ஆழ்வார்களும் எழுந்தருளி உள்ளனரே அது தான் பழமையானது. அதனை பட்டர் இந்த ஶலோகத்தில் குறிப்பிடுகிறார்.

நம்பெருமாள் தீர்த்தவாரி கண்டருளக் கூடிய வகையில் சிறந்ததாயும், எல்லாருக்கும் குளிர்ந்த தண்ணீரை வழங்கக்கூடிய உதாரகுணம் படைத்ததாயும், தெளிந்த நீரை உடையதாயும், ஆழம்மிக்கதாயும், குளிர்ந்ததுமான சந்திரபுஷ்கரிணியின் கிழக்கே நம்மாழ்வார் முதலான ஆழ்வார்கள் பதின்மரும் எழுந்தருளியுள்ளனர். அவ்வாழ்வார்கள் எவ்வாறு உளரெனில், மண்ணுலகில் வாழும் மாந்தரனைவர்க்கும் பாசுரங்களாகிய செல்வத்தை வாரிவழங்கும் உதாரகுணம் படைத்தவர்களாயும், கம்பீரஸ்வபாவத்தை உடையவர்களாயும், எந்தவிதமான கலக்கமுமின்றி ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாதம்- ஆகஸ்ட் 2009

தெளிந்த நெஞ்சினராயும், குளிர்ந்த தமது இதயத்திலே எம்பெருமானை எழுந்தருளப்பண்ணிக் கொண்டிருப்பவர்களாயும் உள்ளனர். அத்தகைய ஆழ்வார்கள் பதின்மரும் அடியேனுக்கு அருள் புரிவார்களாக.

42. ஆத₄ரஸக்திமுபரி ப்ரக்ருதிம் பரேண
தாம் கூர்மமத்ர ப₂ணிநம் ப்ருதி₂வீம் ப₂ணஸு|
ப்ருத்₂வ்யாம் பயோதி₄மதி₄தந்நளிநம் நித₄ாய
ஸ்ரீரங்க₃த₄ாம ஸுநிவிஷ்டமபி₄ஷ்டவாநி||

விளக்கவுரை:- இனி வரும் நான்கு சுலோகங்களால் ஸ்ரீரங்கவிமானத்தை அநுபவிக்கிறார். முதலில் எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமான பகவத் ஸக்தி உளது, அதன் மேல் ப்ரக்ருதி மண்டலம். அதற்குமேல் கூர்மம் (ஆமை) உள்ளது. அதன் மேல் ஆதிசேஷன் உள்ளார். அவரது படத்தில் (தலையில்) மேல் பூமியும், அதற்கு மேல் சமுத்திரமும் உள்ளது. அதற்கு மேல் எட்டு இதழ்களைக் கொண்ட தாமரைமலரின் மேல் என்றும் நிலைத்திருக்கும் வகையில் ஸ்ரீரங்கவிமானம் உள்ளது. அதனைத் துதிக்கக்கடவேன்.

உடையவர் அருளிய நித்ய க்ரந்தத்தில் பீடார்ச்சனையில் ஓம் ஆதாரஸக்த்யை நம:, ஓம் ப்ரக்ருத்யை நம: என்று அருளியுள்ளார். பக்தர்கள் தமது நெஞ்சிலே ஒன்றல் மேல் ஒன்றாக வைக்கப்பட்டுள்ள இந்த க்ரமத்திலேயே த்யானிக்கவேண்டும் என்பது கருத்து.

43.பரேண நாகம் புரி ஹேமமய்யாம் யோ ப்₃ரஹ்மகோஸோஸ்த்யபராஜி
ஸ்ரீரங்க₃நாம்நாதமபௌருஷேயம் விமாநராஜம் ப₄வி ப₄வயாநி|| (தாக்₂ய:|
விளக்கவுரை:- ப்ரக்ருதிமண்டலத்துக்கு அப்பால் ஸ்வர்க்கலோகத்துக்கும் மேம்பட்டதாய் பொன்னுலகு என்று போற்றப்படுகிற ஹிரண்மயபுரியில் “அபராஜிதா” என்னும் பெயர் கொண்டதான பரம்ப்ரம்மஸ்தானம் உளது. அது மனிதர்களால் செய்யப்படாதது. அந்த சிறந்தவிமானம் தான் இம்மண்ணுலகில் ஸ்ரீரங்கவிமானம் என்னும் பெயரோடு விளங்குகிறது என எண்ணுகிறேன்.

தைத்திரீய உபநிஷத்தில் “பரேண நாகம் நிஹிதம் கு₃ஹாயாம்” என்கிற வாக்யம் அப்படியே கையாளப்பட்டுள்ளது. ப்ரணவம் என்னும் ஓங்காரம் ப்ரஹ்மகோஸம் எனப்படும். அதுவே ஸ்ரீரங்கவிமானமாகும். எனவே பரமபதத்திலுள்ள அபௌருஷேயமான அந்த விமானமே ஸ்ரீரங்கவிமானம் என்று தேறிற்று.

ஆழ்வார் இரண்டாம்திருநாள்

प्रदक्षिणनमस्क्रियाप्रभृतिभिर्वनाद्रेः पुरा
 भज त्वमिति चोदितं भगवतो गुणोपासनम् ।
 यदध्ययनलक्ष्यतः प्रकटयन् स्ववृत्त्यादिना
 समस्तजनगोचरं शठरिपोऽद्य संस्नासि भोः॥

ப்ரத₃க்ஷிணநமஸ்க்ரியாப்ரப்₄ருதிபி₄ர் வநாத்₃ரே: புரா
 ப₄ஜ த்வமிதி சோதி₃தம் ப₄க₃வதோ கு₃னோபாஸநம்।
 யத₃த்₄யயநலக்ஷயத: ப்ரகடயந் ஸ்வவ்ருத்தயாதி₃நா
 ஸமஸ்தஜநகோசரம் சட₂ரிபோஸ்த₃ய ஸம்ஸ்நாஸி பே₄ர்:॥

நாயந்தே! “தத்ர ப்₃ரஹ்மா சதுர்முகே₂ஸஜாயத”, “நாராயணத்₃ ப்₃ரஹ்மா ஜாயதே நாராயணத்₃ ருத்₃ரோ ஜாயதே”, “ப்ரஜ்ஞா ச தஸ்மாத் ப்ரஸ்ருதா புராணீ” என்கிறபடியே இருவரவர் முதலான அரவணமேல் திருமாலாலே மயர்வறமதிநலம் அருளப்பெற்றுடையராய், “ப₃ால்யாத் ப்ரப்₄ருதி ஸுஸ்நிக்₃தோ லக்ஷமனோ லக்ஷமிவர்த்தந:” என்றும், “அறியாக்காலத்துள்ளே அடிமைக்கண் அன்புசெய்வித்து” என்றும் சொல்லுகிறபடியே பேதைப் பருவத்திலே மூதுவராம் விண்ணுட்டவருடைய நித்ய வ்ருத்தியிலே அத்யபி₄நிவிஷ்டராய் “ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா நசாஹமபி ராக₄வா முஹூர்த்தமபி ஜீவாவோ ஜலாந்மத்ஸ்யா விவோத்₃த்₄ருதௌ॥” என்றும், “நின்னலாலிலேன்காண்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே மாமலராள்கோணே விடில் நீரில் குதித்தெழுந்த மீன் எனவே ஆக்கைமுடியும்படியான த₃ஸையையுடையராய், “ந தே₃வலோகாக்ரமணம் நாமரத்வமஹம்வ்ருணே। ஐஸ்வர்யம் வாபி லோகாநாம் காமயே ந த்வயா விநா” என்கிறபடியே கைம்மா துன்பம் கடிந்த அம்மானுடைய செம்மா பாதபற்புத் தலைசேருகையில் த்வரையாலே “எம்மாவீட்டுத் திறமும் செப்பம்” என்றும் த்ருணீக்ருதாநுத்தம பு₄க்திமுக்திகராய் பெருநிலம் கடந்த நல்லடிப்போது அலற்றுவன் தழுவுவன் வணங்குவன் என்று திருவுலகளந்த திருவடிகளில் த்ரிவித₄ கரணங்களாலும் உண்டான விவித₄ கைங்கர்யங்களே ஸர்வவித₄ புருஷார்த்த₂ மென்று அறுதியிட்டருளி ‘தனக்கேயாக எனக்கொள்ளுமீதே’ என்று அந்த புருஷார்த்த₂த்தை நிஷ்ப்ரயோஜநமாக்ருமதான ஸ்வப்ரயோஜநத்தைக் கழித்து ஸப்ரயோஜநமாக்கியருளின தேவரீர் இப்போது திருவத்₄யயநம் என்றெருரு வ்யாஜத்தாலே கிண்ணகத்திற்குப் படலிட்டாப்போலே கிரீடாதி₃ நூபுராந்தமான மெய்யமர் பல்கலன்களையும் நன்கணிந்து த்₃வஜ, ச₂த்ர, சாமர, பே₄ரீ, கீ₃தா, காஹள ஸங்காஸீஸ்ஸதுதி கோலாஹலத்துடனே புறப்பட்டருளி, தணியாவெந்நோய் உலகில் தவிர்த்து ஆளுமாளார் என்கிறவனுடைய தனிமையைத் தீர்க்கைக்கு ஆள்பார்த்துழி

தந்து, மீண்டெழுந்தருளி திருமேனி இன்னவண்ணமென்று காட்டார் என்றிருப்பார்க்குக் காட்சி கொடுக்கக்காக “ஸர்வபூ₄ஷணபூ₄ஷார்ஹ:” (ரா.கி.) என்கிறபடியே ஆப₄ரணஸ்யாப₄ரணமான திருமேனியில் அழகு வெள்ளத்தை முழுமதகாகத்திறந்து செழுமாமணிகள் சேரும் திருமாமணி மண்டபமான இத்திருவோலக்கத்திலே ஒரு நாயகரத்தம் அங்குரித்தாப்போலே மஞ்ஜநவேதி₃கா மத்₄யத்திலே ஜ்ஞாநமுத்₃ரா ஸஹிதமாய்க் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கிற இருப்பு இங்ஙனே யிரா நின்றது. அதெங்ஙனையென்னில் – “தஸ்மிந் யத்₃ந்தஸ் தது₃பாஸிதவ்யம் தஸ்மிந் யத்₃ந்தஸ் தத்₃ந்வேஷ்டவ்யம்” என்று ஸாஸ்த்ரங்களிலே சொல்லுகிறபடியே “பலமுந்து சீரில் படிமின்” என்று விதி₄த்த ப₄க₃வத்₃ கு₃னோபாஸநத்தை ஸாங்க₃மாக்க வேண்டுகையாலே “மாலிருஞ்சோலை தளர்விலராகில் சார்வது சதிரே” “மாலிருஞ்சோலைப் பதியது வேத்தி எழுவது பயனே” “மாலிருஞ்சோலை தொழக்கருதுவதே துணிவது சூதே” “மாலிருஞ்சோலை வலம் செய்து நாளும் மருவுதல் வழக்கே”, “மாலிருஞ்சோலை நெறிபடவதுவே நினைவது நலமே” இத்தயாதி₃களாலே சேஷத்ரவாஸ, ஸங்கீர்த்தந, அஞ்ஜலி, ப்ரத₃க்ஷிண க₃தி சிந்தநாத₃யங்க₃ங்களை மலையிலக்கா முன்பு விதி₄த்த படியை அக்காலத்தில் அநுஷ்டி₂க்கப் பெருத கர்ப்ப₄நிர்ப்ப₄ாக₃யரான அடியோங்களும இழுவாதபடியாக அன்பன் தன்னை அடைந்தவர்க்கெல்லாம் அன்பனான தேவருடைய இவ்வுலகினில் மிக்க அருளாலே “மாடமாளிகை சூழ்ந்தழகாய திருக்குருகூரதனைப் பாடியாடிப் பரவிச்சென்மின்கள்” என்கிறபடியே உறியமர்வெண்ணெய் உண்டவன் நீள்குடக் கூத்தனாய் மேவிஉறைகோவில் விஷயமான தேவருடைய வந்த₃ந, கீர்த்தந அர்ச்சநாதி₃ ப்ரகாரங்களாலே வெளியிட்டருள்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி தத்₃ர்த்த₂மாகத் திருமஞ்சனம் செய்ய எழுந்தருளியிருக்கிற இருப்பென்று விண்ணப்பம் செய்யலாயிரா நின்றது.

ஆழ்வார் மூன்றாம் திருநாள்

अविच्छिन्नं कालं सकलमविभागेन सुदृढं
समस्तं कैङ्कर्यं शठमथन कुर्यामहमिति ।
यतप्यात्य प्रोक्तं शुभतररुचे सर्व सुहृते
पुनस्स्पष्टीकुर्वन्निह सदसि संस्नासि तदये ॥

அவிச்சி₂ந்நம் காலம் ஸகலமவிப₄ாகே₃ந ஸுத்₃ருடம்
ஸமஸ்தம் கைங்கர்யம் சட₂மத₂ந குர்யாமஹமிதி
யதப்யாத்ய ப்ரோக்தம் ஸாப₄தரருசே ஸர்வஸுஹ்ருதே₃
புநஸ்ஸ்பஷ்டிகுர்வந்நிஹ ஸத₃ஸி ஸம்ஸ்நாஸி தத₃யே॥

“ஜ்யோதிஷ்டோமேந ஸ்வர்க்க₃காமோ யஜேத” (ஸ்வர்க்க₃த்தை அடைய விரும்புகிறவன் ஜ்யோதிஷ்டோமத்தைச் செய்யவேண்டும்.) என்று வேத₃த்திலும் விதி₄க்கப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்வர்க்க₃த்தைப் பெறுவதற்காக ஜ்யோதிஷ்டோமத்தை அநுஷ்டி₂ப்பவர்களும் காணப்படுகிறார்கள். அந்தக் கர்மங்களால் ஆராதி₄க்கப்பட்டு, அநுஷ்டி₂ப்பவர்களுக்கு எம்பெருமான் ப₂லனையும் அளிக்கிறான் என்று காண்கிறோம். இப்படியிருந்தபேதிலும்

“யாமிமாம் புஷ்பிதாம் வாசம் ப்ரவத₃ந்த்யவிபஸ்சித:।

வேத₃வாத₃ரதா: பார்த்த₂ நாந்யத₃ஸ்தீதிவாதி₃ந:॥

காமாத்மாந: ஸ்வர்க்க₃பரா: ஜந்மகர்மப₂லப்ரத₃மாமி (கீ₃தை 2-42,43)

[பார்த்தனே! வேத₃ங்களில் உள்ள ஸ்வர்க்க₃ம் முதலான பலன்களைப் பற்றிய பேச்சுக்களிலேயே ஈடுபட்டவர்களாய், காமங்களிலே ஈடுபட்ட நெஞ்சை உடையவர்களாய், ‘ஸ்வர்க்க₃த்தைக் காட்டிலும் சிறந்தப₂லம் வேறில்லை’ என்று பேசுகிறவர்களான சிற்றறிவாளர்கள் (மறுபிறவியைக் கொடுப்பதாய், மேலெழும்பார்க்கும்போது அழகாயிருக்கும் யாதொரு வார்த்தையை மிகவும் பேசுகின்றார்களோ)] என்று தொடங்கி கீ₃தையில் ஸ்வர்க்க₃த்தை விரும்புகிறவர்களை எம்பெருமான் நிந்திப்பதையும் காண்கிறோம். ஆகையால் ரஹஸ்யத்ரயம் எம்பெருமான் விரும்பாததல்ல என்பதைக் காட்டுவதற்கு அந்த எம்பெருமானுடைய அங்கீகாரமும் தேவையன்றே. ஆக, மூன்று காரணங்களால் மூன்று ரஹஸ்யங்களும் அவசியமானவையே என்று தேறிற்று.

ஓரர்த்த₂த்தை உறுதிப்படுத்த வேண்டுமென்றால் அவை ப்ரமாணங்களால் ஆதரிக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும். முன் விவரித்த ரீதியில் இந்த மூன்று ரஹஸ்யங்களுக்கும் முறையே ஸாஸ்த்ரம், ஸிஷ்டாசாரம், ஸரண்யவசநம் என்ற மூன்று ப்ரமாணங்களும் உண்டாகையாலே இவை மூன்றும் அறியத்தக்கவை. மேலும் திருமந்திரமாகிற திருவஷ்டாக்ஷரம் ஆத்மஸ்வரூபத்தின் உண்மைநிலையை விளக்குவதில் நோக்குடையது. த்₃வயம் ப்ராப்யமான கைங்கர்யத்தின் உண்மைநிலையை விளக்குவதில் நோக்குடையது. சரமஸ்லோகம் உபாயமான எம்பெருமானின் உண்மைநிலையை விளக்குவதில் நோக்குடையது. ஆகையால் இம்மூன்று ரஹஸ்யங்களுமே அறியத்தக்கவையாகும்.

இந்த அர்த்த₂த்தை திருமந்திரமானது – வேத₃மாகிற ஸாஸ்த்ரத்திலிருந்து தேறுகிறது என்று காட்டுகிறது. சரமஸ்லோகம் – வேத₃த்தை விளக்கும் மஹாப₄ாரதத்திலிருந்து தேறுகிறது என்று காட்டுகிறது. த்₃வயம் அந்த அர்த்த₂த்தை எப்படி அநுஷ்டி₂ப்பது என்று காட்டுகிறது. ஸகலவேத₃ஸாரமான ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாத்ரம்- ஆகஸ்ட் 2009

ஓங்காரமாகிற ப்ரணவத்தை திருமந்தரத்திலுள்ள 'நமோ நாராயணய' என்றுள்ள எஞ்சிய பகுதி விளக்குகிறது. அது போலவே அந்த எஞ்சிய பகுதியை த்₃வயமந்தரம் விளக்குகிறது. த்₃வயத்தின் அர்த்த₂த்தை சரமஸ்லோகம் விவரிக்கிறது. ஆகையால் இந்த மூன்றுமே அறியத்தக்கதாகும்.

இந்த மூன்றிலும் முதலில் அறியவேண்டிய திருமந்தரமாகிற ரஹஸ்யம் முன் எடுக்கப்பட்ட 'ருசோ யஜும்ஷி ஸாமாநி ததை₂வாத₂ர்வணுநி ச ஸர்வமஷ்டாக்ஷராந்தஸ்ஸ்த₂ம்'' என்கிற ப்ரமாணத்தின்படி எல்லா அர்த்த₂ங்களையும் சொல்லும் ஸாஸ்த்ரங்களோடு, அந்தந்த ஸாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்படும் அர்த்த₂ங்களோடு வேற்றுமையில்லாமல் அனைத்தையும் தனக்குள்ளே உடையதாகையாலும்

“தே₃வேந்த்₃ரஸ் த்ரிபு₄வநம் அர்த்த₂மேகபிங்க₃:
ஸர்வர்த்த₄ம் த்ரிபு₄வநக₃ாம் ச கார்த்தவீர்ய:|
வைதே₃ஹ: பரமபத₃ம் ப்ரஸாத்₃ய விஷ்ணு₃ம்
ஸம்ப்ராப்த: ஸகலப₂லப்ரதே₃ா ஹி விஷ்ணு:||” (விஷ்ணுத₄ர்மம் 43-47)
[விஷ்ணுவை வழிபட்டு தே₃வேந்த்₃ரன் மூவுலகையும், குபேரன் செல்வத்தையும், கார்த்தவீர்யார்ஜுநன் மூவுலகிலும் பரவிய எல்லாப்பெருமைகளையும், ஜநகமஹாராஜன் பரமபத₃த்தையும் அடைந்தனர். விஷ்ணு வேண்டிற்றெல்லாம் தரும் வள்ளலன்றோ.] என்கிற எம்பெருமானைப்போலே

“ஐஹலௌகிகமைஸ்வர்யம் ஸ்வர்க்க₃ாத்₃யம் பாரலௌகிகம்|
கைவல்யம் ப₄க₃வந்தஞ் ச மந்த்ரோ₃யம் ஸாத₄யிஷ்யதி||

(வ்ருத்₃த₄ஹாரீதஸ்ம்ருதி 6-50)

[இவ்வுலகிலுள்ள செல்வங்கள், மேலுலகில் கிடைக்கும் ஸ்வர்க்க₃ம் முதலான செல்வங்கள், ஆத்மமாத்ராநுப₄வமாகிற கைவல்யம், ப₄க₃வத் ப்ராப்தி ஆகிய புருஷார்த்த₂ங்களனைத்தையும் (அதையதை விரும்புவார்க்கு) இந்தத் திருமந்த்ரமானது அடைவிக்கும்.] என்கிறபடியே ஐஸ்வர்ய கைவல்ய ப₄க₃வத் ப்ராப்திகளாகிற புருஷார்த்த₂ங்கள் அனைத்துக்கும் ஒரே ஸாத₄நமாகையாலும், “நாராயணய வித்₃மஹே வாஸுதே₃வாய தீ₄மஹி, தந்நோ விஷ்ணு: ப்ரசோத₃யாத்” என்று முமுக்ஷுக்கள் மிகவும் ஆத₃ரிக்க வேண்டியதான விஷ்ணுகாயத்ரியிலே சொல்லப்பட்ட வ்யாப்தியைச் சொல்லும் மந்த்ரங்களிலே ‘நாராயணய’ என்று முதலில் குறிக்கப்பட்டதாகையாலே ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஒவ்வொரு கு₃ணத்தைக் குறிப்பவையாயும், ஸம்ஸாரத்தில் கட்டுப்படுத்தும் ஒவ்வொரு ப₂லன்களை விரும்புகிறவர்களுக்கு ஓரொருவரால் உபதே₃ஸிக்கப்படுகின்ற “அநந்த்₃ா வை ப₄க₃வந் மந்த்ரா:” (தை.ப்₃ராஹ்) (எம்பெருமானைச் சொல்லும் மந்த்ரங்கள் எண்ணற்றவை.)

என்கிறபடியே எம்பெருமானைப் பற்றிய மற்ற மந்திரங்களைக் காட்டிலும் திருமந்திரத்திற்கு மிகவும் சிறப்புண்டு. அதற்கு மேல் அந்த மூன்று வ்யாபக மந்திரங்களிலும், த்₃வாதஸாக்ஷரீ, ஷட₃க்ஷரீ என்னும் மற்ற இரண்டு மந்திரங்களைக் காட்டிலும் அர்த்த₂பூர்த்தியினாலே திருவஷ்டாக்ஷரமந்திரத்துக்கு மிகவும் சிறப்புண்டு. அந்த சிறப்பு ஏதெனில், ‘‘ஓம் நமோ விஷ்ணவே’’ என்னும் ஷட₃க்ஷரீ எம்பெருமானால் வ்யாபிக்கப்படும் பொருள்களையும், எப்படி வ்யாபிக்கிறான் என்பதையும், அப்படி வ்யாபித்திருப்பதற்கு ப₂லத்தையும், வ்யாபித்தவனுடைய கு₃ணங்களையும் சொல்லாமல் வ்யாப்தியை மட்டும் சொல்லுவதாகையாலே அபூர்ணமாகும். ‘ஓம் நமோ ப₄க₃வதே வாஸு₃தே₃வாய’ என்னும் த்₃வாதஸாக்ஷரீ மற்ற பொருள்களை உள்முழைந்து வ்யாபித்திருக்கிறான் என்று வ்யாபிக்கும் முறையைச் சொன்னபோதிலும், திருமந்திரத்தைப்போலே எதை வ்யாபித்திருக்கிறான் என்று காட்டும் பத₃ம் இல்லாமையாலும், அர்த்த₂ப₃லத்தாலே (ஸர்வத்ர) வஸதீதி வாஸு: என்று ஸர்வ ஸப்₃த₃த்தை வருவித்துக்கொண்டாலும், அதில் கு₃ணங்களுக்கு இருப்பிடமாயிருக்கிறான் என்னும் பொருள் காட்டப்படாமையாலும், அந்த கு₃ணங்களைக் காட்டுவதற்காக ‘ப₄க₃வதே’ என்னும் சொல்லைச் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டியிருக்கையாலும், வ்யாப்திக்குப் ப₂லமான உபாயத்வம், உபேயத்வம் ஆகியவற்றைச் சொல்லாமையாலும் த்₃வாதஸாக்ஷரீமந்திரமும் அபூர்ணம். இந்தத் திருவஷ்டாக்ஷரம் அவைபோலல்லாமல் வ்யாப்யபத₃யார்த்த₂ங்களை ‘நார’ ஸப்₃த₃த்தாலே குறிக்கிறது. ஸரீராதம் ப₄வத்தாலே வ்யாபித்திருக்கிறான் என்று வ்யாபநப்ரகாரத்தையும் சொல்லுகிறது. ‘நார’ ஸப்₃த₃த்தாலே வ்யாபகனுடைய கு₃ணங்களையும் சொல்லுகிறது. இப்படி சொற்களாலேயே அனைத்தையும் காட்டுகையாலே மற்ற இரண்டு மந்திரங்களைக்காட்டிலும் இது அர்த்த₂பூர்த்தியுள்ளது என்னும் சிறப்பைக்கொண்டது.

இந்தச் சிறப்பில்லாவிட்டாலும் ‘‘ஆசார்யவாந் புருஷோ வேத₃ தத்த்வம்’’ (ச₂ந்₃தே₃யா. 6-14-2) (ஆசார்யனையுடைய மனிதனே உண்மையை அறிகிறான்.) ‘‘ஆசார்யாத₃தை₄வ வித₃யா விதி₃தா ஸாதி₄ஷ்டம் ப்ராபத்’’ (ச₂ந்₃தே₃யா. 4-9-3) (ஆசார்யனிடமிருந்து அறியப்பட்ட வித்யையே நிலைநிற்கிறது) என்று ஆசார்யனால் உபதே₃ஸிக்கப்பட்ட அர்த்த₂மே ஒருவனுக்கு உய்வதற்கு உறுப்பாகும். அப்படிப் பார்க்கும்போது நம்முடைய பூர்வாசார்யர்கள் இந்தத் திருமந்திரத்திலேயே ஊன்றியிருப்பவர்களாய், அதையே தம் ஸிஷ்யர்களுக்குத் தஞ்சமாக உபதே₃ஸித்து வருகிறார்களாகையாலே, முன் சொல்லப்பட்ட பெருமைகள் இல்லாவிடிலும் இதைக்கொண்டே இது ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாத்ரம்- ஆகஸ்ட் 2009

பின்பற்றத் தக்கதாயிருக்கும் ஏற்றத்தையுடையது என விளங்குகிறது.

எல்லாமறிந்தவர்களான நம் பூர்வாசார்யர்கள் இந்த மந்த்ரத்தின் அர்த்தத்திலே ஊன்றியிருப்பதற்குக் காரணம் என்ன எனில்; கையிலங்கு நெல்லிக்கனி போலே எம்பெருமானுடைய அருளாலே உண்மைப் பொருள்களையறிந்த ஆழ்வார்கள் அனைவரும் இந்த மந்த்ரத்தை ஆதரித்துச் சொல்லுகையாலே, அவர்கள் வழிவந்த ஆசார்யர்களும் இந்த மந்த்ரத்திலேயே ஊன்றிநின்றார்கள். ஆழ்வார்கள் அனைவரும் இந்த மந்த்ரத்தை எங்கே ஆதரித்தார்கள் எனில் - “வண்புகழ்நாரணன்” (திருவாய் 1-2-10) “செல்வ நாரணன்” (திருவாய் 1-10-8) என்று தொடங்கி, “வாழ்புகழ் நாரணன்” (திருவாய் 10-9-1) என்பதீராக, திருவாய்மொழியின் தொடக்கத்திலும் நடுவிலும் இறுதியிலுமாக நம்மாழ்வார் ஆதரித்தார். “நாடு நகரமும் நன்கறிய நமோ நாராயணய” (திருப்பல் 4) என்று தொடங்கி “ஓவாதே நமோ நாரண” (பெரியாழ். திரு.5-1-3) என்று பெரியாழ்வாரும், “நாராயணனே நமக்கே பறை தருவான்” (திருப்பாவை 1) என்று தொடங்கி, “என்னை நலங்கொண்ட நாரணற்கு” (நாச். திரு. 8-6) என்று ஆண்டாளும், “நான் கண்டு கொண்டேன் நாராயணவென்னும் நாமம்” (பெரிய. திரு 1-1-1) என்று முதல் திருமொழியில் முதற்பாட்டிலே ஒரு முறை சொன்னது போலே, ஒன்பது பாட்டிலும் சொல்லி “நாராயண ஓ! மணிவண்ண! நாகணையாய்! வாராய்” (சிறிய திருமடல் 50) என்று திருமங்கையாழ்வாரும், “நாத்தழும்ப நாரண” (பெருமாள் திரு 2-4) என்று தொடங்கி “நலந்திகழ் நாரணன்” (பெருமாள் திரு 10-11) என்று குலசேகரப் பெருமானும், “நான்முகனை நாராயணன் படைத்தான்” (நான். திரு 1) என்று தொடங்கி “எட்டெழுத்தும் ஓதுவார்கள் வல்லர் வானமாளவே” (திருச்சந்த 77) என்று திருமழிசைப்பிரானும், “நன்மலை கொண்டு நமோ நாரண” (முதல் திருவ 57) என்று தொடங்கி, “நாமம் பல சொல்லி நாராயண” (மூன்றாம் திருவ 8) என்று முதலாழ்வார்களும் தொடக்கத்திலிருந்து இறுதிவரை இந்தத் திருமந்த்ரத்தையே ஆதரித்தார்கள்.

இப்படி ஆழ்வார்கள் ஆதரிக்கக்கூக்காரணம் உண்மையைச் சொல்லும் வேத்யாந்தங்கள் ஆதரிக்கையேயாகும். அந்த வேத்யாந்தங்கள் எங்ஙனே ஆதரித்தன எனில் “விஸ்வம் நாராயணம்” (தை.நா. 11) என்று தொடங்கி ‘நாராயண பரம்ப்யுஹம் தத்த்வம் நாராயண: பர:| நாராயண பரோ ஜ்யோதி: ஆத்மா நாராயண:பர:| யச்ச கிஞ்சிஜ்ஜக்யத்யஸ்மிந் த்யுருய்யதே ஸ்ருயதே:பி வா| அந்தர்ப்யுஹிஸ்ச தத் ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண: ஸ்தி:’ என்று எல்லா வேத்யங்களில் பரம்பொருளைச் சொல்லும் சொற்கள் எல்லாம் நாராயணனையே சொல்லுகின்றன என்றும் காட்டும் நாராயணநுவாகத்திலும்,

(2) ஆதி₄பெ₄ளதிகம் - பூ₄தங்களான நீர் நெருப்பு முதலியவற்றிலுண்டாகும் குளிர்ச்சி வெம்மை முதலியன. (3) ஆதி₄தே₃விகம் - தே₃வதையாகிய யமனால் வரும் நரகயாதனை முதலியன. இவற்றை வேறுவகையாகவும் கூறுவதுண்டு. உடல் குற்றம் நிறைந்திருக்கிறதென்னும் விஷயத்தில் 'இந்த உடலுக்குள் இருக்கிற ரக்தம் மாம்ஸம் முதலியவை வெளியில் இருக்குமாகில் இவ்வுடல் பெற்றிருக்கும் மனிதன், அவற்றை உண்பதற்கு ஓடிவருகின்ற நாய் காகம் முதலியவற்றை, தடியை ஓங்கிக் கொண்டு சென்று விரட்டியடிப்பான்' என்று பொருள்படும் 'யதி₃ நாமாஸ்ய காயஸ்ய யத்₃ அந்த:; தத்₃ ப₃ஹிர் ப₄வேத்' என்னுமிந்த ஸ்லோகத்தை ப்ரமாணமாகக் கொள்க. 'தந்நிவ்ருத்தௌ ந ருசி' என்றவிடத்தில் - பகைமைப் பொருளில் வரும் ந என்பதனை ருசி: என்பதனோடு சேர்த்து ருசிக்குப் பகையான த்வேஷம் (ஆசைக்கு விரோதியான வெறுப்பு) என்னும் கருத்து கொள்ளப்பட்டது. ஸப்₃த₃ாதி₃களை அநுப₄விப்பதில் உண்டாகும் ஆசையைக் காட்டிலும் உடல் நிலைத்திருப்பதில் உண்டான ஆசை மிகவும் கொடியதாகையால் அதற்குக் காரணமான பாபத்தை அடுத்த க்ஷணத்திலேயே போக்கியருளவேணும்மென்றார் இதனால். இங்ஙனம் இவர் வேண்டிக்கொண்டபோதிலும், யதிராஜர் இவருடைய உடலைப் போக்காமலிருப்பதற்குக்காரணம், இவர் இன்னும் சில நாட்கள் இவ்வுலகில் உயிர் வாழ்ந்திருந்தால், இவர் வருந்தினாலும் இவரைக் கொண்டு உலகிலுள்ளவரை உய்யும்படி செய்யலாமென்ற ஆசையேயன்றி வேறில்லை என்று கொள்க.

वाचामगोचरमहागुणदेशिकार्यकूराधिनाथकथिताखिलनैच्यपात्रम् ।

एषोहमेव न पुनर्जगतीदृशस्तद् रामानुजार्य करुणैव तु मद्गतस्ते ॥ (१४)

வாசாமகே₃ாசரமஹாகு₃ணதே₃ஸரிகாக்₃ர்ய-

கூராதி₄நாத₂கதி₂தா₂கி₂லநைச்சயபாத்ரம்|

ஏஷோஹமேவ ந புநர்ஜக₃தீத்₃ருஸஸ்தத்₃

ராமாநுஜார்ய! கருணைவ து மத்₃க₃திஸ் தே||

14.

பதவுரை:- ஹே ராமாநுஜார்ய-வாரீர் ராமாநுஜாசார்யரே, வாசாம் அகே₃ாசர

மஹா கு₃ண- இத்தனை தானென்ற அளவில்லாமையால் வாய்கொண்டு வருணிக்கமுடியாதனவும், ஒவ்வொரு கு₃ணமே எவ்வளவு அநுப₄வித்தாலும் அநுப₄வித்து முடிக்கமுடியாத பெருமையை உடையனவுமாகிய நற்கு₃ணங்களையுடைய, **தே₃ஸரிகாக்₃ர்ய கூராதி₄நாத₂** - ஆசார்ய ஸ்ரேஷ்டராகிய கூரத்தாழ்வானால், **கதி₂த** - தம்முடைய பஞ்சஸ்தவீ முதலியவற்றில் கூறப்பட்ட, **அகி₂ல நைச்சய பாத்ரம்** - எல்லாவித₄ நீசத்தன்மைக்கும் கொள்கலமானவன், **ஏஷ: அஹமேவ** - இந்த அடியெனொருவனே ஆவேன், **ஈத்₃ருஸ: புந:** - இத்தகைய மற்றொருவனோவென்னில், **ஜக₃தி** - உலகில், **ந** (அஸ்தி) - இல்லவேயில்லை, **தத்** - அக்காரணத்தினால், **தேது** - கருணைபுரியும் விஷயத்தில் நிகரற்ற தேவாரீருடைய, **கருணா ஏவ** - கருணையே, **மத் க₃தி:** - (எல்லாரையும் விடக்குற்றவாளியான) அடியேனுக்கு உய்வு **பூர்ஸஸேஸதயாபாத்ரம்- ஆகஸ்ட் 2009**

பெறுவிக்கும் உபாயமாக, **ப₄வதி** – ஆகிறது.

கருத்துரை:– இவ்வளவு தம்முடைய தே₃ாஷங்களை விண்ணப்பித்த போதிலும், உள்ளவற்றில் சிறிதளவும் சொல்லப்பட்டதாகாதென்று நினைத்து, பூர்வாசார்யர்கள் தம்முடைய நூல்களில் தம்மிடமிருப்பதாகக் கூறிக்கொண்ட தே₃ாஷங்கள் அனைத்தும் தம்மிடமேயுள்ளதாக விண்ணப்பிக்கிறார். கூரத்தாழ்வானுக்கு ‘வாசாமகே₃ாசரமஹாகுண’ என்று விசேஷணமிட்டருளியது – ‘உண்மையில் அவர்தம்மிடம் எந்த தே₃ாஷமுமில்லை’ என்பதை நமக்கு அறிவிப்பதற்காகவே என்க. எந்த தே₃ாஷமும் அவரிடத்தில் இல்லையேல் அவையத்தனையும் எங்குள்ளனவென்னில் – தம்மிடமே உள்ளதென்பதை ‘அகிலநைச்யபாத்ரம் அஹமேவ’ என்று குறிப்பிட்டருளினார். தே₃ுரிக-அக்₃ர்ய- வேத₃ாந்த சாஸ்த்ரத்தை ப்ரவசனம் செய்வதற்காகப் பட்டாபிஷேகம் செய்யப்பட்டவர்களில் தலைவர் கூரத்தாழ்வான் என்றபடி. ‘ஆத்₃யம் யதீ₃ந்த்ரஸிஷ்யாணம் அக்₃ர்யம் வேத₃ாந்தவேதி₃நாம்’ (யதிராஜருடைய ஸிஷ்யர்களில் முதல்வரும், வேத₃ாந்தமறிந்தவர்களில் முக்₂யமானவருமான கூரத்தாழ்வானை த₄யானிக்கிரும்) என்ற ஸ்லோகம் நினைக்கத்தக்கது. கூரத்தாழ்வான் தமது பூர்வகுண்ட₂ஸ்தவத்தில் (84) ‘ஸ்வாமீ எம்பெருமானே! ஐயோ ஐயோ நான் கெட்டேன், நான் மிகவும் துஷ்டன், மேலும் கெடுவன். நீசவிஷயங்களில் மிகவும் மோஹங்கொண்ட நான் ப₄க₃வானான உன் விஷயத்தில் பற்றுடையவன் போல் வாயினால் என்னென்ன சொல்லிவிட்டேன். என்னைப் போன்ற பாபத்திரள், குற்றமின்றிக் குணம் நிறைந்த உன்னை நினைக்கவும் கூடத்தகுதிபெற்றதன்றே’ என்று தொடங்கி தம்மிடமுள்ளதாக விண்ணப்பித்த குற்றங்களை இங்கு நினைத்தல் தகும்.

शुद्धात्मयामुनगुरुत्तमकूरनाथभट्टाख्यदेशिकवरोक्तसमस्तनैच्यम् ।

अद्यास्त्यसङ्कुचितमेव मयीह लोके तस्माद्यतीन्द्र! करुणैव तु मद्गतित्ते ॥(१५)

ஸுத்₃த₃ாத்மயாமுநகு₃ருத்தமகூரநாத₂–

ப₄ட்டாக்₂யதே₃ுரிகவரோக்தஸமஸ்தநைச்யம்|

அத்யாஸ்த்யஸங்குசிதமேவ மயீஹலோகே

தஸ்மாத்₃யதீந்த்₃ர! கருணைவ து மத்₃க₃திஸ்தே|| (15)

பதவுரை:– **ஹே யதீந்த்₃ர** – வாரீர் யதிராஜரே, **இஹ லோகே** – குற்றம் செய்தவர்கள் மலிந்த இந்தப் பூவுலகில், **அத்₃ய** – கலிபுருஷன் தனியரசு செலுத்தும் இக்காலத்தில், **ஸுத்₃த₄ாத்மயாமுநகு₃ரு உத்தம கூரநாத₂ ப₄ட்டாக்₂ய தே₃ுரிகவர** – குற்றங்களில் ஒன்றுமில்லாமையால் ஸுத்₃த₄மான ஆத்மஸ்வரூபத்தையுடையவர்களான யாமுநாசார்யரென்னும் ஆளவந்தாரென்ன, ஆத்மகுணங்கள் நிறைந்தவர்களில் மிகமிக உயர்ந்தவராகிய கூரத்தாழ்வானென்ன, பூர்வாசார்யர்கள் அனைவரைக் காட்டிலும் அதிகமான பெருமையை உடைய பூரீபராஸரப₄ட்டரென்ன இவர்களால், **உக்த ஸமஸ்த நைச்யம்** – தங்களுடைய நூல்களில் தம்மிடமுள்ளதாகச் சொல்லப்பட்ட எல்லாவகையான

நீசதர்மங்களும் (குற்றங்களும்), மயி ஏவ – அடியேனிடத்திலேயே, அஸங்குசிதம் (அஸ்தி) – குறைவறப் பூர்ணமாக உள்ளன. (மற்றவரிடத்தில் குறைவாகவே உள்ளன) தஸ்மாத் – ஆகையால், தே கருணா து – உலகில் மிகவும் பெரியதாக ப்ரஸித்திபெற்ற தேவரீரது கருணையானது, மத் க₃தி: ஏவ (ப₄வதி) – அடியேனையே விஷயமாகக் கொண்டதாக ஆகிறது. (மிகப்பெரிய கருணைக்கு விஷயமாகக்கூடியவன் மிகப்பெருந்த பாபம் செய்த அடியேனொருவனையன்றி, குறைந்த பாபம் செய்த மற்றவர் விஷயமாக இடமில்லையென்றபடி.)

கருத்துரை:— ஆளவந்தார், கூரத்தாழ்வான், பூரீபராஸரப₄ட்டர் ஆகிய இம்மூவரும் ஸு₃த₄ாத்மாக்கள். ஆத்மாவுக்கு ஸு₃த₄யாவது – தாம் தாம் தத்தமது நூல்களில் தம்மிடமுள்ளனவாகக் கூறிக்கொண்ட குற்றங்களில் ஒன்றுகூடத் தம்மிடமில்லாமையே ஆகும். ப₄ட்டர் – பராஸரப₄ட்டர், கூரத்தாழ்வானுடைய பெரியதிருக்குமாரருக்கு பூரீரங்க₃நாத₂னென்பது இயற்பெயர். அவரை பூரீரங்க₃நாத₂னாகிய பெரியபெருமான் ‘பராஸரப₄ட்டர்’ என்று பலதடவைகள் அருள்பாடிட்டதனால் அவருக்கு பராஸரப₄ட்டரென்று ப்ரஸித்தி₄ ஏற்பட்டது. அவர் அப்படி அழைப்பதற்குக் காரணம் – விஷ்ணுபுராணத்தில் பராஸரமுனிவர் போல், ‘பரம்பொருள் திருமாலே’ என்று அறுதியிட்டுப் ப்ரசாரம் செய்ததேயாகும்.

‘ஸமஸ்தநைச்யம் மயி ஏவ அஸங்குசிதம் அஸ்தி’ என்று பதவுரையில் காட்டிய அந்வயமேயல்லாமல், ‘ஸமஸ்தநைச்யம் மயி அஸங்குசிதமேவ அஸ்தி’ என்று உள்ளபடியே அந்வயமும் கொள்ளலாம். எம்பெருமானார் மாமுனிகளிடம் ‘நமது கருணைக்கு வயிறு மிகப்பெரியது. அதற்குக் குறைவான குற்றங்களால் நிறைவு உண்டாகாது. உம்மிடம் குற்றங்கள் பூர்ணமாக இல்லையே. ஆக நம்கருணைக்கு நீர் எப்படி இலக்காவீர்’ என்று கேட்டதாகக்கொண்டு ‘ஸ்வாமீ யதிராஜரே! உமது கருணையின் வயிறு நிறைவதற்கு வேண்டியவளவு குற்றங்கள் அடியேனிடம் அஸங்குசிதமாகவே – பூர்ணமாகவே உள்ளன. ஆகவே தேவரீருடைய கருணைக்கு அடியேன் விஷயமாகலாம்’ என்ற கருத்து இவ்வந்வயத்தின்படி கொள்ளலாம். ‘தே கருணா து மத்க₃திரேவ’ என்று பதவுரையில் காட்டியபடியேயன்றி, ‘தேது கருணைவ மத்க₃தி:’ என்று உள்ளபடியே அந்வயமும் கொள்ளத்தகும். ஸாஸ்த்ரங்களில் கூறிய ஜ்ஞாநம், அநுஷ்ட₂ாநம், வைராக்யம் முதலிய தகுதிகளைப் பெற்றவர்களுக்கு அவற்றில் கூறப்பட்ட கர்மயோக₃ ஜ்ஞாநயோக₃ ப₄க்தியோக₃ங்கள் க₃தி (உபாயம்) ஆகலாம். நல்லதகுதிகளேதுமின்றியே குற்றங்களும் மலியப்பெற்ற அடியேனுக்கு தேவரீருடைய கருணையே க₃தி (உபாயம்) என்று கூறுதல் இவ்வந்வயத்தின்படி கருத்தாகக் கொள்க.

ஆளவந்தார் தமது ஸ்தோத்ரரத்னத்தில் (62) ‘அடியேன் ஸாஸ்த்ரவரம்பை மீறினவன், மிகவும் நீசன், ஓரிடத்தில் நில்லாத சஞ்சலபு₃த₃யுள்ளவன், பொருமைக்குப் பிறப்பிடம், செய்ந்நன்றிகொன்றவன், துரஹங்காரமுடையவன், பிறரை வஞ்சிப்பவன், கொலையாளி, மிகவும் பாவி’ என்றெல்லாம் தம்மிடமுள்ளனவாகக் கூறிய குற்றங்களும்.

கூரத்தாழ்வான் அதிமாநுஷஸ்தவத்தில் (59,60) 'எம்பெருமானே! ப₄க₃வத் ப₄க₃வத ஆசார்யாபசாரங்களிலிருந்து இன்றும் அடியேன் ஓய்ந்தபாடில்லை. இப்படிப் பாபியான அடியேன் கடக்கமுடியாத பெரிய அஜ்ஞாநக்கடலில் விழுந்து கிடக்கிறேன். வேறு புகலில்லாத அடியேன் உன் திருவடிகளைப் புகலாகப் பற்றுகிறேன். இப்படிப் பற்றினால் நீ கட்டாயமாக ரக்ஷிப்பாயென்கிற நம்பிக்கையும் அடியேனுக்கு இல்லை. அடியேன் 'உன் திருவடிகளைப் பற்றுகிறேன்' என்று முற்கூறிய ஸரணாக₃திவார்த்தையின் பொருளிலும் அடியேனுக்கு ஸ்ரத்தை இல்லை' என்றிங்ஙனம் கூறிக்கொண்ட குற்றங்களும்,

பூரீபராஸரப₄ட்டர் பூரீரங்க₃ராஜஸ்தவ உத்தரஸதகத்தில் (89) 'அடியேனுக்கு, மோக்ஷாபாயமாகச் சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞாநயோக₃ கர்மயோக₃ ப₄க்தியோக₃ங்களாகிய உபாயமேதுமில்லை. மோக்ஷம் பெறும் ஆசையுமில்லை. வேறுக₃தியில்லாமை முதலிய தகுதிகளும் இல்லை. பாபங்கள் மட்டும் நிறையப்பெற்றவனாக உள்ளேன். மூர்க்க₂த்தனத்தினால் ஸப்₃த₃ாதி₃ விஷயங்களில் சென்று கலங்கிய நெஞ்சோடே 'நீயே ஸரணமாக வேணும்' என்று வார்த்தையை மட்டும் சொல்லுகிறேன்' என்றிங்ஙனம் பலவாருகக் கூறிய குற்றங்களும் 'யாமுநரு₃ருத்தம் கூரநாத₂ ப₄ட்டாக₂ய தே₃ஸிக வரோக்த ஸமஸ்த நைச்யம்' என்றதனால் கொள்க.

शब्दादिभोगविषया रुचिरस्मदीया नष्टा भवत्विह भवद्दयया यतीन्द्र!।

त्वद्दासदासगणनाचरमावधौ यः तद्दासतैकरसताडविरता ममास्तु ॥ (१६)

ஸப்₃த₃ாதி₃பே₄க₃விஷயா ருசிரஸ்மதீ₃யா

நஷ்டா ப₄வத்விஹ ப₄வத்த₃யயா யதீந்த₃ர!।

த்வத்த₃ாஸத₃ாஸக₃ணநாசரமாவதெ₄ள ய:

தத்₃த₃ாஸதைகரஸதா₃விரதா மமாஸ்து॥

16.

பதவுரை:- ஹே யதீந்த₃ர - வாரீர் யதிராஜரே, இஹ - இந்த ஸாரீரம் இருக்கும் நிலையிலேயே, அஸ்மதீ₃யா - அடியேனுடையதான, ஸப்₃த₃ாதி₃ பே₄க₃ விஷயா - நீசங்களான ஸப்₃த₃ம் முதலியவற்றிலுண்டான அநுப₄வத்தைப்பற்றிய ருசி: - ஆசையானது, ப₄வத்த₃யயா - தேவரீருடையதாய் அதி₄கமான து₃க்கத்தையே பற்றுக்கோடாகக்கொண்ட து₃யையினால், நஷ்டா ப₄வது - உருத்தெரியாதபடி காணாமல் போகுக, (மேலும்) ய:- எந்த ப₄க₃யஸாலியானவன், த்வத்த₃ாஸ - விற்கவும் வாங்கவும் உரியவனாய் தேவரீர் இட்ட வழக்காயிருக்கும் அடியேனுடைய, த₃ாஸக₃ணநா - அடியவர்களை எண்ணும்போது, சரமாவதெ₄ள - அவ்வெண்ணிக்கையின் கடைசியான எல்லையில், ப₄வதி - இருக்கிறானே, தத்₃த₃ாஸதா - அவனைக் குறித்துச்செய்யும் அடிமையில், ஏக ரஸதா - (மற்றவற்றில் ஆசையோடு கலசாமல்) ஒன்றுபட்ட ஆசையானது, அவிரதா - நித்யமாக, ப₄வத்த₃யயா - தேவரீருடைய து₃யையினால், மம அஸ்து - அடியேனுக்கு உண்டாயிடுக.

இன்னமும், “அபக்ஷயவிநாஸாப்யாம் பரிணாமர்த்திஜநம்பி:। வர்ஜித: ஸக்யதே வக்தும் யஸ்ஸத்யாஸஸ்தீதி கேவலம்॥” என்று கொண்டு பராஸர ப்ரஹ்மர்ஷி யாலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டபடி ஷட்பாவவிகாரரஹிதம் என்கிறதாகவுமாம். (ஆநந்த₃) “ஜ்ஞாநாநந்த₃மயம் யஸ்ய ஸ்வரூபம் பரமாத்மந:” என்கிறபடியே ஆநந்த₃ரூபமாயிருக்கும். ‘ஆநந்த₃ரூபமாயிருக்கையாவதென்?’ என்றால்: தன்னைத் தான் அநுப₄விக்கும்போது ஸுக₂வஹமாயிருக்கை. (மஹாவிபூ₄தி) “அங்கு₃லஸ்யாஷ்டப₄கே₃ஸபி ந ஸோஸஸ்தி முநிஸத்தமா ந ஸந்தி ப்ராணிநோ யத்ர கர்மப₃ந்த₄நிப₃ந்த₄நா:” என்று கொண்டு மஹர்ஷியாலே ப்ரதிபாதிக்கப் படுகையாலே, யாதோரிடத்தில் ஜீவஸமுஹமுண்டு, அங்கே பரமாத்மஸந்நி₄ உண்டாயிருக்கும். அதெங்ஙனையென்னில்: ‘யஸ்யாத்மா ஸரீரம்। யஸ்ய ப்ருதி₂வீ ஸரீரம்’ என்றுகொண்டு ப்ரமாணமுண்டாகையாலே. ஸரீரத்தை யொழிந்தன்றிறே ஸரீரியிருப்பது. ஆக, “மஹாவிபூ₄தி” என்று தி₃வ்யாத்ம

மேலும் “அபக்ஷயவிநாஸாப்யாம் பரிணாமர்த்தி₃ஜநம்பி₄:।

வர்ஜித: ஸக்யதே வக்தும் யஸ்ஸத்யாஸஸ்தீதி கேவலம்॥ (வி.பு.1-2-11)

[குறைவுபடுதல், நாசமடைதல், மாறுபாடடைதல், வளருதல், பிறத்தல், இவைகளற்றவகைவும், எப்போதும் ‘இருக்கிறான்’ என்றே சொல்லப்படு பவனுமாயிருப்பவன் பகவான்.] என்று பராஸர மஹர்ஷியாலே சொல்லப் பட்ட ஆறுவகைப்பட்ட ப₄ாவவிகாரங்கள் அற்றது என்பதாகவும் கொள்ள லாம். (ஆநந்த₃) “ஜ்ஞாநாநந்த₃மயம் யஸ்ய ஸ்வரூபம் பரமாத்மந: (?) [எந்தப் பரமாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபம் ஜ்ஞாநாநந்த₃மயமாயிருக்கிறதோ...] என்கிறபடியே ஆநந்த₃த்தையே ஸ்வரூபமாகக் கொண்டது. மேலும் ஆநந்த₃த்தையே ஸ்வரூபமாகக் கொண்டது என்றால் என்னவெனில்; எம்பெருமானாகிறதன்னைத்தான் அநுப₄விக்கும்போது இன்பமளிப்பதாயிருக்கை. (மஹாவிபூ₄தி)

அங்கு₃லஸ்யாஷ்டப₄கே₃ஸபி ந ஸோஸஸ்தி முநிஸத்தமா

ந ஸந்தி ப்ராணிநோ யத்ர கர்மப₃ந்த₄நிப₃ந்த₄நா:॥ (வி.பு.3-7-4)

[முனிஸ்ரேஷ்டரே! கர்மப₃ந்த₄த்தைக் காரணமாகக் கொண்ட பிராணிகள் இல்லாததான அங்கு₃லத்தில் எட்டில் ஒரு ப₄ாக₃மும் கிடையாது.] என்று பராஸர மஹர்ஷி சொல்லுகையாலே ஜீவர்கள் இருக்கும் எல்லாவிடத்திலும் பரமாத்மாவும் வ்யாபித்திருப்பான். அதெப்படியெனில்:

“யஸ்யாத்மா ஸரீரம் யஸ்ய ப்ருதி₂வி ஸரீரம்” (ப்ருஹ. 5-7) [எவனுக்கு ஆத்மா ஸரீரமோ, எவனுக்கு பூ₄மி ஸரீரமோ] என்னும் ப்ரமாணத்திலிருந்து இது தேறுகிறது. ஸரீரம் இல்லாமல் அந்த ஸரீரத்தை வ்யாபிக்கும் ஆத்மா

ஸ்வரூபத்தினுடைய விபு₄த்வம் ப்ரதிபாதி₃க்கப்பட்டது.

(பரமம்) “பரோ மாஸ்யேதி பரம:” என்கிறபடியே இதுதன்னுடைய நிருபமத்வம் ப்ரதிபாதி₃க்கப்படுகிறது. ‘இதுக்கு ப்ரமாணமென்?’ என்றால்: “ந தத்ஸமஸ்சாப்₄யதி₄கஸ்ச த்₃ருஸ்யதே” “ந ஸந்த்₃ருஸே திஷ்ட₂தி ரூபமஸ்ய ந சக்ஷுஷா பஸ்யதி கஸ்சநைநம்” “ஓத்தார் மிக்காரையிலையாய மாமாயா” என்றுமுண்டாகையாலே. யச்ச₂ப்₃த₃த்தாலே “வசஸாமாத்மஸம்வேத்₃யம்” என்கிறபடியே இதுதன்னுடைய அவாங்மநஸகே₃சரத்வம் ப்ரதிபாதி₃க்கப்படுகிறது. (ப்₃ரஹ்ம) “ப்₃ருஹத்த்வாத்₃ ப்₃ரும்ஹணத்வாச்ச ப்₃ரஹ்ம இத்யபி₄தீ₄யதே” என்று சொல்லுகிறபடியே, கீழ்ச்சொன்ன மஹாவிபூ₄தி ஸப்₃த₃த்தாலே ஆர்த்த₂மாக ப்ரதிபாதி₃க்கப்பட்ட தி₃வ்யாத்மஸ்வரூபவிபு₄த்வம்

இருக்கமாட்டானன்றே. ஆக, மஹாவிபூ₄தி என்று எம்பெருமானுடைய ஆத்மஸ்வரூபம் எங்கும் வ்யாபித்துள்ளது என்பது சொல்லப்பட்டது.

(பரமம்) ‘பரோ மாஸ்யேதி பரம:’ [எவனைக் காட்டிலும் மேலானதில்லையோ அவன் பரமன்.] என்கிற வ்யுத்தபத்தியின்படியே பரமாத்மஸ்வரூபம் ஒப்பற்றது என்று இப்பத₃த்தால் சொல்லப்படுகிறது. இதற்கு ப்ரமாணம் என்னவெனில் ‘ந தத்ஸமஸ்சாப்₄யதி₄கஸ்ச த்₃ருஸ்யதே’ (ஸ்வே 6) [அந்தப் புருஷனுக்கு ஸமமாகவும், மேலானவனாகவும் ஒருவரும் காணப்படவில்லை.] “ந ஸந்த்₃ருஸே திஷ்ட₂தி ரூபமஸ்ய ந சக்ஷுஷா பஸ்யதி கஸ்சநைநம்” (தை.நா.1-10) [இவனுடைய ரூபம் கண்ணால் காணும்படி இராது; ஒருவனும் இவனைக் கண்ணால் பார்க்கிறதில்லை.] என்னும் வேத₃வாக்யங்கள் இவ்விஷயத்தில் ப்ரமாணமாகும். ஆழ்வாருடைய தமிழ்வேதத்திலும் “ஓத்தார் மிக்காரை இலையாய மாமாயா” (திருவாய் 2-3-2) என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. அடுத்தபடியுள்ள ‘யத்’ என்னும் சொல்லாலே

ப்ரத்யஸ்தமிதபே₄த₃ம் யத் ஸத்தாமாத்ரமகே₃சரம்|

வசஸாமாத்மஸம்வேத்₃யம் தஜ்ஜ்ஞாநம் ப்₃ரஹ்மஸம்ஜ்ஞிதம்|| (வி.பு.6-7-53) [(ஜாதி முதலிய) பே₄த₃மற்றதும், விகாரமற்றதும், வாக்குகளுக்கு எட்டாததும், ஸ்வயம்ப்ரகாஸமும், ஜ்ஞாநஸ்வரூபமான அது ப்₃ரஹ்ம மென்று சொல்லப்படுகிறது.] என்கிறபடியே இந்த ப்ரஹ்மஸ்வரூபமானது வாக்குக்கும், மனத்துக்கும் அளவிட்டறிய முடியாதது என்று சொல்லப்படுகிறது. (ப்₃ரஹ்ம) “ப்₃ருஹத்த்வாத்₃ ப்₃ரும்ஹணத்வாச்ச ப்₃ரஹ்ம இத்யபி₄தீ₄யதே” (வி.பு.3-3-22) [பெரிதாயிருப்பதாலும், (பிறரைப்) பெரிதாகச்செய்வதாலும் ப்₃ரஹ்மம் என்று சொல்லப்படுகிறது.] என்று சொல்லுகிறபடியே கீழே சொல்லப்பட்ட மஹாவிபூ₄தி என்னும் சொல்லாலே தாத்பர்யார்த்த₂மாக

ப்ரஹ்மஸப்துத்தாலே ஸாப்துமாக ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறது. ஆக, இப்படிப் பூர்வபாதுத்தாலே ஷடூர்மிரஹிதமாய், தனக்கு ஸுகாவஹமாய், நிருபமமாய், அவாங்மநஸகோசரமாய், ப்ருஹத்தவ ப்ரும்ஹணத்வகுணயோகியாயிருக்கிற திவ்யாத்மஸ்வரூபம் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது.

இனி, உத்தரவாக்யத்தாலே திவ்யமங்குளவிக்ரஹம் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறது. (மூர்த்தம் ப்ரஹ்ம ததோ஽பி தத்ப்ரியதரம் ரூபம் யத்யத்யபுதம்) கீழ் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட அமூர்த்தமான ப்ரஹ்மத்திற்காட்டில் ப₄க₃வானுக்கு அத்யந்தம் ப்ரீதிப்ரகர்ஷஜநகமாய், மூர்த்தமாய், ப்ரஹ்மஸப்துவாச்யமாய், அத்யாஸ்சர்யமாயிருக்கிறது யாதொரு திவ்யமங்குளவிக்ரஹம் அது ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறது. “விக்ரஹோ...*” என்றும், “அருபி ஹி ஜநார்த்தந:” என்றும், “ந தே ரூபம் ந சாகார:” என்றும் இப்படி ஈஸ்வரனுக்கு விக்ரஹமில்லை

உணர்த்தப்பட்ட ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தின் விபுத்வம் ‘ப்ரஹ்ம’ என்னும் இச்சொல்லாலே நேரடியாகவே சொல்லப்படுகிறது. ஆக, இவ்வண்ணமாக ஸ்லோகத்தின் மேல் அடியாலே ஆறு ஊர்மிகளும்ற்றதாய், தனக்குத்தானே இன்பமளிப்பதாய், ஒப்பற்றதாய், வாக்குக்கும் மநஸ்ஸுக்கும் எட்டாததாய், தான் பெரியதாயிருக்கை, முக்த ஜீவர்களை பெரிதாக்குகை என்னும் குணங்களை உடையதாயிருக்கை என்னும் பெருமைகளையுடைய ப்ரஹ்மஸ்வரூபம் விளக்கப்பட்டது.

இனி, ஸ்லோகத்தின் இரண்டாம் அடியாலே பரமபதத்திலுள்ள திவ்யமங்குளத்திருமேனி விளக்கப்படுகிறது. (மூர்த்தம் ப்ரஹ்ம ததோ஽பி தத்ப்ரியதரம் ரூபம் யத்யத்யபுதம்) முதலடியிலே சொல்லப்பட்ட உருவமற்றதான ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தைக்காட்டிலும் எம்பெருமானுக்கு மிகவும் பெரிய இன்பத்தையளிப்பதாய், உருவமுடையதாய், ‘ப்ரஹ்ம’ என்னும் சொல்லால் சொல்லப்படுவதாய், மிகவும் அத்யபுதமாயிருக்கும் திவ்யமங்குளத் திருமேனியானது விளக்கப்படுகிறது.

“அருபீ ஹி ஜநார்த்தந:” (?) [ஜநார்த்தநன் ரூபமற்றவனன்றே.] என்றும்,

ந தே ரூபம் ந சாகாரோ நாயுத₄நி ந சாஸ்பத₃ம்|

ததா஽பி புருஷாகாரோ ப₄க்தாநாம் த்வம் ப்ரகாஸஸே|| (ஜிதந்தே-5)

[(உன்னுடைய) திவ்யாத்மஸ்வரூபமானது உனக்காக இராது; (ஸ்வதந்த்ரமான அது ஆஸ்ரிதர்களுக்காகப் பரதந்த்ரமாகவும் ஆகும் என்று தாத்பர்யம்). திவ்யமங்குளவிக்ரஹமும் உனக்காயிராது; திவ்யாயுதங்களும் உனக்காயிருக்கவில்லை; இருப்பிடமான வைகுண்ட₂ம் முதலியவைகளும் உனக்காயிருக்கவில்லை; (இவையெல்லாம் உன் அடியார்களுக்காயிருக்கும் என்று பொருள்.)

பக்தர்களுடைய உடைமையான நீ, இப்படி ஆஸ்ரித பரதந்த்ரமான ஸ்வரூப ரூப ஸ்ரீஸைஸைத்யாபாத்ரம்- ஆகஸ்ட் 2009

யென்று கொண்டு ப்ரமாணங்கள் உண்டாயிருக்க, தி₃வ்யம் ஸ்வரூபம் என்றும், தி₃வ்யமங்குளவிக்₃ரஹமென்றும் எங்ஙனே? என்று இப்படிச்சொல்லுவார் வேத₃ாந்தநிஷ்ட₂ருடைய கே₃ாஷ்டி₂யில் ப₃ஹிஷக்ருதரான பேரிநே. “ஆவதென்? சோத்₃யம் பண்ணினால் பரிஹரிக்குமித்தனையொழியப் பரிவாதி₃யாநின்றீர், இப்படி ப்ரமாணமுண்டோ?” என்றால்- உண்டு. அதெங்ஙனையென்றால்: “ய ஏஷோ₃ந்தராதி₃த்யே ஹிரண்மய: புருஷோத்₃ருஸ்யதே” “ஸர்வே நிமேஷா ஜஜ்ஞிரே வித்யுத: புருஷாத₃தி₄” “ஆதி₃த்ய வர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத்”

கு₃ண விபூ₄திகளை உடையனாயிருந்தபோதிலும், புருஷஸூக்தத்தில் சொல்லப் பட்ட ஸர்வாதி₄கனாயிருக்கும் தன்மையுடன் விளங்குகிறது.] என்றும் பரம்பொருளுக்குத் திருமேனி இல்லை என்று ப்ரமாணங்கள் சொல்லும்போது, தி₃வ்யஸ்வரூபம் என்றும், தி₃வ்யமங்குளத் திருமேனி என்றும் இரண்டு முள்ளதாகச் சொல்லுவது எப்படி என்று திருமேனியை மறுப்பவர்கள், வேத₃ாந்தங்களில் ஊன்றியிருப்பவர்களுடைய கே₃ாஷ்டி₂யில் சேரமாட்டா தவர்களன்றே. கேள்வி கேட்டால் அதற்கு பதில் சொல்வதை விட்டு, கேள்வி கேட்டவர்களை நிந்திக்கிறார்; நீர் சொல்லும் அர்த்த₂த்துக்கு ப்ரமாணமுண்டோ எனில்; உண்டு. ப்ரமாணம் யாதெனில்?

“ய ஏஷோ₃ந்தராதி₃த்யே ஹிரண்மய: புருஷோத்₃ருஸ்யதே ஹிரண்யஸ்மஸ்ருர் ஹிரண்யகேஸ₃ ஆப்ரணக₃ாத் ஸர்வ ஏவ ஸுவர்ண: தஸ்ய யத₂ா கப்யாஸம் புண்ட₃ரீகமேவமக்ஷிணீ” (ச₂ாந்தே₃ாக்யம் 1-6,7)

[ஸூர்யனுக்கு நடுவில் தங்கம்போல் அழகிய உருவையுடைய எந்த இந்தப் பரமபுருஷன் காணப்படுகிறானோ, அவன் ஸுவர்ணம்போன்று அழகான மீசையையும், கேஸங்களையும், எல்லா அவயவங்களையும் உடையவன். அவனுக்கு ஸூர்யனால் மலரும் தாமரைபோன்ற இருகண்கள் உள.]

“ஸர்வே நிமேஷா ஜஜ்ஞிரே வித்யுத: புருஷாத₃தி₄” (தை.நா.8)
[மின்னலைப்போன்ற உருவையுடைய புருஷனிடமிருந்து எல்லா நிமிஷங்களும் உண்டாயின.]

வேத₃ாஹமேதம் புருஷம் மஹாந்தம் ஆதி₃த்யவர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத்
தமேவம் வித்₃வாநம்ருத இஹ ப₄வதி நாந்ய: பந்த₃ா வித்₃யதே₃யநாயா
[(வேத₃புருஷனாகிய) நான் (ஸ்வரூபரூபகு₃ணவிபூ₄திகளில்) பெரியவனும், ஸூர்யன்போல் ப்ரகாஸிப்பவனும், ப்ரக்ருதிக்கு அப்பாற்பட்டவனுமான இந்த புருஷனை அறிகிறேன். அவனை இம்மாதிரி அறிபவன் இங்கேயே முக்தனாக ஆகிறான். மோக்ஷத்திற்கு (அவனைத்தவிர) வேறு வழி கிடையாது.]

பதவுரை— (கமநீயகிஸோர முக்₃த₄மூர்த்தே:) கமநீய—ஆசைப்படத் தகுந்ததுமான, கிஸோர—இளம்பருவத்தினால், முக்₃த₄—அழகமர்ந்த, மூர்த்தே:— திருமேனியை யுடையவனும், (கலவேணு க்வணிதாத்₃ருதாநநேந்தே₃ா:) கல— இனிமையான, வேணுக்வணித—வேணுநாதத்தினால், ஆத்₃ருத—அமைந்திருக்கிற, ஆநந இந்தே₃ா:—சந்த்ரனைப்போல் குளிர்ந்தும் அழகியதுமான முகத்தையுடைய வனுமான, முராரே:— ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, மது₄ரிம்ண:—போக்யதையினுடைய, காஅபி காஅபி—மிகவும் அல்பமான, கணிகாஅபி —அணுவாயினும், மம— என்னுடைய, வாசி—வாக்கில், விஜ்₃ரும்ப₄தாம்—வ்ருத்தியடையக்கடவது.

தாத்தர்யம்— இதில், அவனை மனத்தால் நினைப்பதே போராது, வாக்கினாலும் துதிக்கக்கடவேன் என்கிறார்.

அவனுடைய எவ்வாகாரத்தைத் துதிக்கநினைத்தீரென்ன; ஜனங்களுக்கு மற்றுமுள்ள பருவங்களைக் காட்டிலும் இளம்பருவமானது, தளர் நடையும் இளமுறுவலும் மழலைச் சொல்லும் பேதைத் தொழில்களுமாய் இனிதாயிருக்கும், அதிலும் லோகவிலக்ஷணமான க்ருஷ்ணனுடைய இளமையானது, தன்னைக் கண்டாரை நஞ்சுண்டாரைப்போலே மயங்கப்பண்ணாநிற்கும். அதுக்கு மேலே, பாலும் கன்னலும் கலந்தாற்போல், செவிக்கினிய குழலிசையும், சந்த்ரன்போல் வட்டமாய், எழில்நிறைந்து கண்டாருடைய ஸம்ஸாரதாபமெல்லாம் ஆறும்படி அவர்கள் முகத்தில் அமுதத்தை ஊற்றுகின்ற முகமுமாய் இசைந்திருந்தது; நானே, அவனுடைய போக்யதையை முழுவதும் சொல்லவல்ல அறிவைப்பெற்றிலேன்; ஆகிலும் அதினுடைய சிறுதுளியையாகிலும் வாயினால் துதித்துப் பேறுபெறக்கடவேனாக வேணும் என்கிறார்.(7)

मदशिखण्डिशिखण्डविभूषणं मदनमन्धरमुग्धमुखाम्बुजम् ।

ब्रजवधूनयनाञ्जलवञ्चितं विजयतां मम वाङ्मयजीवितम् ॥८॥

மத₃ஸிக₂ண்டி₃ஸிக₂ண்ட₃விபூ₄ஷணம் மத₃நமந்த₄ரமுக்₃த₄முக₂ாம்பு₃ஜம்|
வ்ரஜவதூ₄நயநாஞ்சல வஞ்சிதம் விஜயதாம் மம வாங்மயஜீவிதம்|| 8

பதவுரை— (மத₃ஸிக₂ண்டி₃ஸிக₂ண்ட₃விபூ₄ஷணம்) மத₃—மதமேறின, ஸிக₂ண்டி₃—மயிலினுடைய,ஸிக₂ண்ட₃—தோகையை, விபூ₄ஷணம்—சிறந்த ஆபரணமாகவுடையதும், (மத₃ந மந்த₄ர முக்₃த₄ முக₂ாம்பு₃ஜம்) மத₃ந— ஸௌந்தர்யத்தினால், மந்த₄ர—நிறைந்ததாய், முக்₃த₄—(ஜநங்களை)வஸீகரிக்கத் தக்கதான, முக₂ாம்பு₃ஜம்—தாமரைமலர்போன்ற முகத்தையுடையதும், (வ்ரஜவதூ₄நயநாஞ்சல வஞ்சிதம்) வ்ரஜ—திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள, வதூ₄— பெண்களுடைய, நயந அஞ்சல—கடைக்கண்பார்வையினால், வஞ்சிதம்—வஞ்சிக்கப்

பட்டதும் (ஸ்வாதீனம் செய்யப்பட்டதும்), மம—என்னுடைய, (வாங்மயஜீவிதம்) வாங்மய—க்₃ரந்த₂த்துக்கு, ஜீவிதம்—விஷயமுமானவஸ்து, விஜயதாம்—ஸர்வோத்க்ருஷ்டமாக விளங்கக்கடவதாக. (8)

தாத்தபர்யம்— இதில், அவனுடைய ஆஸ்ரித பாரதந்தர்யத்துக்கு மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகிறார்.

உலகத்திலுள்ள தாமரைப்பூ இவன் முகத்துக்கு உவமையாகமாட்டாது. இதைக்காட்டிலும் நூருயிரம் மடங்கு செவ்வி அதிகரித்த தாமரைப்பூ ஒன்றுண்டாகில், அதை இவன் முகத்துக்கு ஒருகால் உபமானமாகச் சொல்லில் சொல்லலாம்படி இவன் முகம் அழகுக்கு ஆகாரமாயிருந்தது; தலைக்கணியாக கொண்டையில் சேர்த்துக்கட்டப்பட்ட மயிலிறகானது, அம்முகத்தழகுக்கு நாநாவர்ணமாய், அழகியதாய் அபூர்வமானதோர் கொடிகட்டினாற்போலிருந்தது. இவனே நாராயணனல்லது மற்றொரு தெய்வமறியாத இடைக்குலத்தில் பெண்களின் கடைக்கண்கள் எந்தெந்த பக்கத்தில்புரளுமோ, அந்தந்தத் திசையிலுள்ள கார்யங்களையெல்லாம் அவர்கள் முகமலர்த்திக்காகச் செய்து அவர்களிட்டவழக்காயிருந்தான்; அதுக்குமேலே இவ்வழகை நான் கவிபாடும்படி எனக்குக்காட்டி என் கவிக்கு மூலாதாரமாய் நின்றான், இவ்விதமான இவனுடைய அழகும் ஆஸ்ரிதபாரதந்தர்யமும் ஒருகுறைவுமற்று விளங்கக்கடவதாக. (8)

पल्लवारुणपाणिपङ्कजसङ्गीवेणुरवाकुलं फुल्लपाटलपाटलीपरिवादिपादसरोरुहम् ।

उल्लसन्धुराधरद्युतिमञ्जरीसरसाननं वल्लवीकुचकुम्भकुङ्कुमपङ्किलं प्रभुमाश्रये ॥९॥

பல்லவாருணபாணிபங்கஜஸங்கிவேணுரவாகுலம்

பு₂ல்லபாடலபாடலீபரிவாதி₃பாத₃ஸரோருஹம்

உல்லஸந்மது₄ராத₄ரத்₃யுதிமஞ்ஜரீஸரஸாநநம்

வல்லவீகுசகும்ப₄குங்குமபங்கிலம் ப்ரபு₄மாஸ்ரயே॥ 9

பதவுரை— (பல்லவாருணபாணிபங்கஜஸங்கிவேணுரவாகுலம்) பல்லவ—தளிர்போல், அருண—சிவந்தும், பாணிபங்கஜ—தாமரைப்பூப்போல் அழகியதுமான திருக்கையில், ஸங்கி₃—சேர்ந்திருக்கிற, வேணு—வேணுவினுடைய, ரவ—ஸப்தத்தினால் (உண்டான), ஆகுலம்—வ்யாப்தமானவனும் (ஸந்தோஷத்தை யுடையவனும்), (பு₂ல்லபாடலபாடலீபரிவாதி₃பாத₃ஸரோருஹம்) புல்ல—மலர்ந்தும், பாடல—சிவந்துமிருக்கிற, பாடலீ—பாதிரிப்புவை, பரிவாதி₃—அவமானம்செய்கிற (அதிலும் அதிம்ருதுவான), பாத₃ஸரோருஹம்—பெரியகுளங்களில் முளைத்ததாமரை போன்ற திருவடிகளையுடையவனும், (உல்லஸந்—மது₄ராத₄ர—த்₃யுதிமஞ்ஜரீஸரஸாநநம்) உல்லஸந்—மிக்க அழகையுடையதும், மது₄ர—போக்யதையை யுடையதுமான, அத₄ர—கீழுதட்டினுடைய, த்₃யுதிமஞ்சரீ—பூங்கொத்துப்போன்ற

காந்தியினால் (உண்டான), ஸரஸ—விலக்ஷணமான அழகுடன் கூடிய, ஆநநம்—
திருமுகத்தையுடையவனும், (வல்லவீகுசுகும்ப₄குங்குமபங்கிலம் ப்ரபு₄மாஸ்ரயே||)
வல்லவீ—இடைப் பெண்களுடைய, குசுகும்ப₄—கலசங்கள் போன்ற ஸ்தநங்களிலுண்
டான, குங்கும—அலங்காரார்த்தமான குங்குமத்தினால், பங்கிலம்—சேறு செய்யப்பட்ட
(பூசப்பட்ட) (திருமார்பையுடைய)வனுமான, ப்ரபு₄ம்—ஐகத்தபதியான
ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, ஆஸ்ரயே—தொழுகிறேன். (9)

தாத்தபர்யம்— இதில் க்ருஷ்ணனுடைய போக்யதையைப் பேசுகிறார்.

முதலிலே வேணுநாதம் என் செவிவழியாக என்நெஞ்சில்சென்று அந்நெஞ்சை
தன்வழியே கூட்டிக்கொண்டுபோய் தனக்காதாரமான குழல் குடியேறியிருக்கிற
க்ருஷ்ணனுடைய திருக்கைமேலே கொண்டுசேர்த்தது. பின்பு, தளிர்போல்
மெல்லியதாய்சிவந்தும் தாமரைபோல்ஸுந்தரமுமான அவன் கையினழகை
அநுபவித்துப் பரவஸனாய்த் திருவடிகளிலே விழுந்துபணிந்தேன்; அத்திருவடிகள்,
முகிழ்விரிந்த பாடலீபுஷ்பம்போல், கண்ணெடுத்துப் பார்க்கிலும் வாடும்படியான
மென்மையையும், சிவப்பையுடையதும் பெரியதொருதடாகத்தில் முளைத்தெழுந்த
தாமரைபோல் அழகியதுமாயிருக்க அதையே அநுபவித்துக்கொண்டு கழிந்த
காலத்தையறியாதே வெகுநேரம், அங்கே நான்விழுந்திருக்கப் பின்பவன்
இனியபேச்சாலே “எழுந்திராய்” என்றான், அப்பொழுது அங்கு நின்றும் திரும்பி
மேல்நோக்கிப் பார்த்தேன், கீழநுபவித்த இரண்டவயவங்களைக் காட்டிலும்
மிகவுயரியதான அதரத்தையும், அதில் நின்றும் புறப்பட்ட சிவந்தகாந்தியானது
கொத்துக்கொத்தாய் எங்கும் பரவி விளங்காநின்ற முகத்தையும், இடைச்சிகளுடைய
ஆலிங்கந காலத்தில் அவர்கள் ஸ்தநங்கள் மேல்பூசியிருந்த குங்குமக்குழம்பினால்
அப்பப்பட்டுச் சேரூய்க்கிடக்கிற திருமார்பையும் பார்த்து அவனுக்கே
அடிமையாய்விட்டேன் என்கிறார். (9)

अपाङ्गरेखाभिरभङ्गराभिरनङ्गलीलारसरञ्जिताभिः ।

अनुक्षणं वल्लवसुन्दरीभिरभ्यर्च्यमानं विभुमाश्रयामः ॥१०॥

அபாங்க₃ரேக₂ாபி₄ர₄ப₄ங்குராபி₄ர₄நங்க₃லீலாரஸரஞ்ஜிதாபி₄ஃ

அநுக்ஷணம் வல்லவஸுந்தரீபி₄ர₄யர்ச்சயமாநம் விபு₄மாஸ்ரயாமஃ|| 10

பதவுரை— வல்லவஸுந்த₃ரீபி₄ஃ—கோபஸ்தரீகளினால், (அநங்க₃லீலாரஸ
ரஞ்ஜிதாபி₄ஃ) அநங்க₃—மந்மதனுடைய, லீலா—விலாஸத்திலுண்டான, ரஸ—ஸ்ருங்கார
ரஸத்தினால்,ரஞ்சிதாபி₄ஃ—விளங்காநின்றதும், அபங்கு₃ராபி₄ஃ—அவிச்சிந்நங்களுமான,
(அபாங்க₃ரேக₂ாபி₄ஃ) அபாங்க₃—கடைக்கண்பார்வை களினுடைய, ரேக₂ாபி₄ஃ—
பந்திகளினால், அநுக்ஷணம்—க்ஷணந்தோறும் (இடைவிடாமல்), அப₄யர்ச்சயமாநம்—

ஸம்மாநித்துப் பார்க்கப்பட்ட, விபு₄ம்—ஸர்வ வ்யாபகஞான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, ஆஸ்ரயாம:—ஸரணமடைகிறோம். (10)

தாத்தபர்யம்:— நீரொருவரேயோ அவன் வடிவழகில் நெஞ்சுநெகிழ்ந்தீரென்ன நானொருவனேயன்று, எனக்கு முன்னே குழாங்குழாமாகக் கூடி அவனை அநுபவித்தவர்கள் அநேகருண்டென்கிறார்.

கோகுலத்திலுள்ள ஆயர் மடந்தையர்கள், அவனுடைய அபரிச்சிந்தமான போக்யதையை அநுபவித்து, அவ்வநுபவஜநிதமான ப்ரீதி உள்ளடங்காதே கண்வழியே வழிந்துவருவதுபோல் தோற்றுமதாய், க்ருஷ்ணனுங்கூட மயங்கும்படியான ஸ்ருங்காரவிலாஸங்களையுடையதாய், காலமுள்ளதனையும் அநுபவித்தாலும் புதிதுபுதிதாகத் தோற்றுமதான, கடைக்கண்பார்வையினால் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய ஒருநொடிப்பொழுதாகிலும் ஒழிவின்றிக்கே அடுத்தடுத்துப் பார்த்துக் கொண்டாடினார்கள். தன் போக்யதையைக்காட்டி அனைவரும் வஸீகரிக்கவல்ல ஸமர்த்தனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, அவனுடைய இனிமையின் ரஸமறிந்த நாம் ஆஸ்ரயியா நின்றோம்.(10).

हृदये मम हृद्यविभ्रमाणां हृदयं हर्षविशाललोलनेत्रम् ।

तरुणं ब्रजबालसुन्दरीणां तरलं किञ्चन धाम सन्निधत्ताम् ॥११॥

ஹ்ருத₃யே மம ஹ்ருத₃யவிப்₄ரமாணம் ஹ்ருத₃யம் ஹர்ஷவிஸாலலோலநேத்ரம் |
தருணம் வ்ரஜப₃ாலஸுந்த₃ரீணம் தரலம் கிஞ்சந த₄ம ஸந்நித₄த்தாம்|| 11.

பதவுரை:— தருணம்—யௌவநாவஸ்தையையுடையதும், தரலம்—பளபளத்த காந்தியையுடையதும், (ஹ்ருத₃யவிப்₄ரமாணம்) ஹ்ருத₃யம்—இனிதான, விப்₄ரமாணம்—ஸ்ருங்காரவிலாஸங்களையுடைய, (வ்ரஜப₃ாலஸுந்த₃ரீணம்) வ்ரஜ— திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள, ப₃ாலஸுந்த₃ரீணம்— இளம்பருவமுடையவர்களான பெண்களுக்கு, ஹ்ருத₃யம்—ப்ராணன் போன்றதும், (ஹர்ஷவிஸாலலோலநேத்ரம்) ஹர்ஷ—ஸந்தோஷத்தினால், விஸால—அகன்றும், லோல—சஞ்சலமுமான, நேத்ரம்— கண்களையுடையதும், கிஞ்சந—அநிர்வாச்யமுமான, த₄ம—ஸ்ரீக்ருஷ்ணனென்கிற தேஜஸ்ஸானது, மம—என்னுடைய, ஹ்ருத₃யே—உள்ளத்தில், ஸந்நித₄த்தாம்— நித்யவாஸம் செய்யட்டும்.

தாத்தபர்யம்:— கோபிமார்கள் க்ருஷ்ணனுடைய எந்த அவயவத்தில் மோஹித்தார்களென்னில், அவனுடைய கண்ணழகிலும், பருவத்திலும் சேஷ்டிதத்திலும் ஈடுபட்டார்களென்கிறார்.

‘நாஸ்தி’ என்றவிடத்தில் ‘அஸ்தி’ என்னும்படி தோன்றுகையாலே அவன் வ்யாப்தியில் ஸத்₃ப₄வத்தை நினைத்து லஜ்ஜையாலே அநுகூலிக்கவுமாம். ‘உக்ரம் வீரம்’ என்கிற கொடிய வடிவைக் காண்கையாலே பீ₄திமூலமாக அநுகூலிக்கவுமாம். தன்னுடைய ப்ரதிஜ்ஞாஸக்தி குலைந்த பின்னும் ராவணன் ‘‘சசாலசாபஞ்ச முமோச வீர:’’ (ரா.யு.56-140) என்றபின்னும் வெறுங்கை வீரரூய்ப் போக்குவரத்துச் செய்தானிறே; அதுவுமில்லாத அஸக்தியாலே அநுகூலிக்கவுமாம். ‘‘வாய்தகர்த்து’’ (பெரிய.திருவ.35) என்றும், ‘‘உரத்தினில் கரத்தைவைத்து’’ (திருச்சந்த.25) என்றும், ‘‘உகிர்த்தலத்தை யூன்றினாய்’’ என்றும் பர்வக்ரமம் தோன்றுகையாலே வ்யஸநபரம்பரைகளாலே அநுகூலிக்கவுமாம். இன்னமும் ‘‘இப்புடைகளிலே இப்போது அநுகூலிக்குமோ’’ என்று பார்த்ததிறே. (இரணியனெண்மார்வகலம்) ‘‘பிறைஎயிற்றனல்விழி’’ (பெரிய.திரு.2-3-8) என்றநெருப்பையுமிழ, நெருப்பின் முக₂த்தில் பொன் போலே பொன்னுருகி நிறம்பெறுகையாலே ‘‘ஒண்மார்பு’’ என்கிறார். திருவுகிர்கள் சேரவிழுகைக்கு இடம்பொருகையாலே ‘‘அகலம்’’ என்கிறது. (பிளந்திட்டகைகளால்) ‘‘பூங்கோதையாள்வெருவ’’ (முதல்.திருவ.23) ‘‘இவன் முருட்டெலும்பிலே உறைக்குமாகில் என்வருகிறதோ’’ என்று

(இரணியனெண்மார்வகலம்) ஹிரண்யனுடைய ஒள்ளியதாய், விஸ்த்ருதமான மார்வை. ஒண்மையாவது – நரஸிம்ஹத்தினுடைய கோபாக்₃நியாலும் தன்னுடைய உத₃ரத்தில் ப₄யாக்₃நியாலும் பிறந்த பரிதாபத்தாலே அக்₃நி முக₂த்தில் பொன்போலே உருகிப் பத₃ம் செய்து ஒளிவிடுகை. இத்தால் – திருவுகிர்க்கு அநாயாஸேந கிழிக்கலாம்படியான படியைச் சொல்லுகிறது. ‘‘அகலம்’’ என்கையாலே – வரப₃லபு₄ஜப₃லங்களாலே மிடயறவளர்ந்த பரப்பாலே திருவுகிர்க்கெல்லாம் இரை போந்தபடியைச் சொல்லுகிறது. (பிளந்தியாதி₃) ‘‘உடலகமிருபிளவாக் கையில் நீளுகிர்ப்படையது வாய்த்தவனே’’ (பெரிய. திரு.5-3-3) என்கிறபடியே திருவுகிர்களாலே இரண்டு கூருகப் பிளந்து பொகட்ட திருக்கைகளாலே சப்பாணி. (பேய்முலையித்யாதி₃) அவனைப்போலே ப்ராதிகூல்யம் தோற்ற நிற்கையுமன்றிக்கே, ‘‘தாயாய்வந்த பேய்’’ (பெரிய.திரு.1-5-6) என்கிறபடியே வஞ்சகையாய்வந்த பூதநையுடைய முலையை ப்ராணஸஹிதமாக உண்டு முடித்தவனே! சப்பாணி. (9)

‘‘இரணியன் ஒண்ணகல் மார்பு’’ என்றந்வயித்து அர்த்த₂ம் (ஹிரண்யனித்யாதி₃). (பத₃ம்செய்து) பக்வமாய். (இத்தால்) என்றது – ஒண்மை யென்றத்தாலென்றபடி, (மிடி) ஸங்கோசம். ‘‘வாளுகிர்’’ என்றத்தை பிளக்கைக்கு ஸாத₄நமாகத் திருவுள்ளம்பற்றி ப்ரமாண பூர்வகம் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (உடலகமித்யாதி₃). ஹிரண்யாலு₃ர நிரஸநாநந்தரம் பூதநாநிரஸநம் சொல்லுகையாலே, அவனிலும் வஞ்சநையாலே க்ருரையென்று திருவுள்ளம் பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (அவனையித்யாதி₃). (9)

வெருவும்படியிறே பிறந்திட்டது. இவர் பிளந்தபின்பும் திருவிரல்களில் உளைவுண்டாகில் தெரியுமென்றிறே - சப்பாணி கொட்டென்கிறதும். (பேய்முலையுண்டானே) இங்கு ஒருளைவு காணாமையாலே “பேய்முலையுண்டு பிழைத்தவனுக்கு ஒருளைவு வருமோ” என்று தேறுகிறார். (9)

ஸ்வா.- பத்தாம்பாட்டு. (அடைந்தித்யாதி₃) (அமரர்கள் மிடைந்தடைந்திட்டு) ஸாபோபஹதரான இந்த்₃ராதி₃ தே₃வர்கள் நெருங்கிவந்து “எங்களை ரக்ஷிக்கவேணும்” என்று ஆஸ்ரயித்தபடியாலே அவர்களுக்காக அம்ருதமத₂நம் செய்வதாக, அத்யக₃ாத₄மான க்ஷீராப்₃தி₄யை ஓஷதி₄ விசேஷத்தாலே தத்தயவஸ்த்தமாக்கி அதிலே மந்தரத்தை “மலைஆமைமேல் வைத்து” (நான்.திருவ.49) என்கிறபடியே மத்தாக நாட்டி. (இட்டு) கடைவதாக இட்டு.

அடைந்திட்ட மரங்களாழ்கடல் தன்னை

மிடைந்திட்டு மந்தரம் மத்தாகநாட்டி

வடம்சுற்றி வாசுகிவன்கயிருகக்

கடைந்திட்ட கைகளால் சப்பாணி கார்முகில்வண்ணனை சப்பாணி. (10)

வ்யா.- பத்தாம்பாட்டு. (அடைந்தித்யாதி₃) து₃ர்வாஸஸ்ஸாபோபஹதராய், அத்தாலே நஷ்டைஸ்வராய், அஸுராக்ராந்தராய், அமரத்வஸாபேக்ஷரான தே₃வர்கள். “ஸரணம் த்வாமநுப்ராப்தாஸ்ஸமஸ்தா தே₃வதா க₃ண:” (வி.பு.1-6-65) என்கிறபடியே ரக்ஷித்தருளவேணுமென்று ஸரணம் புகுர. (அடைந்திட்டு) என்கிற வினையெச்சம் திரிந்து, அடைந்திட என்னும் பொருள் பெற்றுக்கிடக்கிறது. “நலங்கழல் வணங்கி” (திருவாய்.1-3-8) என்கிறவிது திரிந்து, வணங்க வென்னும் பொருளாகிறுப்போலே.

அரு.பத்தாம்பாட்டு. (அடைந்தித்யாதி₃) “அமரர்கள் அடைந்திட்டு” என்றநவயித்து கடலைக் கடைகைக்கும், அவர்கள் ஸரணமடைகைக்கும் ஹேதுக்களை அருளிச்செய்யா நின்றுகொண்டு ப்ரமாண பூர்வகமர்த்த₂மருளிச்செய்கிறார் (து₃ர்வாலேத்யாதி₃). இவர்கள்முன்பே அமரராகில் ஸரணம் புக ப்ரஸக்தியில்லையே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அமரத்வஸாபேக்ஷரான) என்று. “இவ்வமரத்வஸாபேக்ஷதையிலே அஸுராக்ராந்ததை ஹேது, அதிலே நஷ்டைஸ்வரயதை ஹேது, அதுக்கு ஸாபம் ஹேது” என்று திருவுள்ளம். “அடைந்திட்டு” என்று ல்யப்ப்ரத்யயாந்தமான இஸ்ஸப்₃த₃ம் (ஸரணம்புகுர) என்ற இவ்வர்த்த₂த்தைக் காட்டும்படி யெங்ஙனையென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அடைந்திட்டித்யாதி₃). (வினையெச்சம்) என்றது - க்ரியாஸங்கோசம். அவ்யயமென்றபடி. (திரிந்து) ப்ரக்ருதார்த்த₂நாறு கு₃ணமாக ஸிக்ஷிக்கப்பட்டு. இங்ஙன் பொருளாக வேண்டியது “மிடைந்திட்ட மத்தாகநாட்டி வடம் சுற்றி கடைந்திட்ட” வென்று சொல்லப்பட்ட க்ரியைகளோடே “அடைந்திட்டு” என்கிற க்ரியை ஸமாந கர்த்ருகமல்லாமையாலேயென்று ஹ்ருத₃யம். இப்படி ல்யப் ப்ரத்யயாந்தமானவிது திரிந்த விடமுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நலங்கழலித்யாதி₃).

“நாட்டி” என்றது - கூர்மாகாரத்தினுடைய முதுகில் மலைசெல்லாதபடி பாலுறைவு தாங்குகை யாலேயிறே இட்டு நாட்டவேண்டிற்று.

இப்படி ஊன்ற நாட்டின மந்தரத்திலே பெருந்தேர் நடத்தும் வடம்போலேயிருக்கிற வாஸுகியை வலிய உயிர்க்கயிருகச்சுற்றி. (கடைந்திட்டகைகளால் சப்பாணி) (கார்முகில்வண்ணனே) லோகோபகார மாக நீர்கொண்டெழுந்த காளமேக₄ம்போலேயிருக்கிற திருமேனியை யுடையவனே! (10)

(ஆழ்கடலித்யாதி₃) அத்யக₃ாத₄மான ஸ்ரீராப₃தி₄யை நம்முடைய படுக்கையென்று பாராதே நெருக்கி. (மந்தரமித்யாதி₃) “மந்த₂நம் மந்தரம் க்ருத்வா” (வி.பு.1-9-84) என்கிறபடியே மஹாசலமான மந்த₂ரத்தைக் கடையும் மத்தாக நாட்டி.

(வடமித்யாதி₃) “யோக்த்ரம் க்ருத்வாச வாஸுகிம்” (வி.பு. 1-9-84) என்கிறபடியே வாஸுகியாகிற வலிய கயிற்றை அதிலே கடைகயிருகச் சுற்றி. (கடைந்திட்டவித்யாதி₃) தே₃வர்களையும், அஸுரர்களையும் முந்துறக் கடையவிட்டு, அவர்கள் இளைத்துக் கைவாங்கினவாறே “அலைகடல் கடைந்தவப்பன்” (திருவாய் 8-1-1) என்கிறபடியே அம்ருதம் கிளருந்தனையும் நின்று கடைந்தருளின கைகளாலே சப்பாணி. (கார்முகிலித்யாதி₃) ஆஸ்ரிதருடைய அபேக்ஷித ஸம்வித₄நம் பண்ணின ஹர்ஷத்தாலே காளமேக₄ம்போலே குளிர்ந்து புகர்பெற்ற வடிவையுடையராய் நின்றவனே! சப்பாணி. (10)

அவ. பதினேரம்பாட்டு. நிக₃மத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் ப₂லம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

**ஆட்கொள்ளத்தோன்றிய வாயர்தம்கோவினை
நாட்கமழ்பூம்பொழில் வில்லிபுத்தூர்ப்பட்டன்
வேட்கையால்சொன்ன சப்பாணியீரைந்தும்
வேட்கையினால் சொல்லுவார் வினைபோமே. (11)**

கடலென்றத்தாலே அக₃ாத₄த்வம் தோற்றியிருக்க “ஆழ்” என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (அத்யக₃ாத₄மான) என்று. “தன்னை” என்று விசேஷித்ததின் தாத்பர்யம் (நம்முடைய வித்யாதி₃).

“வாகுகிவன்கயிறு வடமாகச் சுற்றி” என்று அந்வயித்து ஸப்ரமாணமாகவர்த்த₂ மருளிச்செய்கிறார் (யோக்த்ரமித்யாதி₃). (யோக்த்ரம்) கயிறு. கடைவார்கள் தே₃வாஸுரர்களன்றோ? இவன் கடைந்தானேவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தே₃வர்களையு மித்யாதி₃). “கடைந்திட்ட” என்றவந்தரம் “கார்முகில்வண்ணன்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (ஆஸ்ரிதரித்யாதி₃). இத்தால் சப்பாணி கொட்டுகைக்கு இவ்வபத₃நம் ஹேதுவென்று திருவுள்ளம்.(10)

அவ.- நிக₃மத்தில் இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் ப₂லம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

ஸ்வா.- பதினேரம்பாட்டு. (ஆட்கொள்ளவித்யாதி₃) ஆட்கொள்வா னாகவிநே அடிமைக்கிசையாத மண்ணின்பாரங்கள் வர்த்திக்கிற வடமதுரையை விட்டுத் திருவாய்ப்பாடியிலே அவதரித்ததும். “இங்குதான் அடிமைக்கிசைந்தா ருண்டோ” என்னில் “என்னையுமெங்கள் குடிமுழுதாட்கொண்ட மன்னன்” (2-5-1)என்றார்களே. அர்ஜுநனையும் “கரிஷ்யே வசநம் தவ” (கீ₃தை 18-73) என்ற பின்பு “க்ருஷ்ணத₃ாஸன்” என்றிநே உடையவர் அருளிச்செய்வது, “ப₄ாவோ நாந்யத்ர க₃ச்ச₂தி” (ரா.உ.40-15) என்றபின்பிநே “ராமத₃ாஸன்” என்றதும். சொன்னது செய்வேனென்றவனுக்கும், செய்யெனென்றவனுக்கும் த₃ாஸத்வம் கு₃ணபரமாக உண்டாய்த்திநே. இவர்க்கு ராமகு₃ணம் ஸாத்₃மியாதிருந்தது ராமப₄ாக்₃யத்தாலேயிநே. “நாந்யத்ர” என்னாதே கூடப்போருவேனென்ற ராகில் திருவுள்ளத்தை வ்யாகுலிப்பித்தாராவரிநே. அடிமை செய்திநே அடிமை கொள்வதும். தமக்கடிமை வேண்டுவார் தாமோதரனா(பெரிய.திருவ.32)

வ்யா.- (ஆட்கொள்ளவித்யாதி₃) (ஆட்கொள்ளத் தோன்றிய) ஸர்வரையும் அடிமைகொள்வதாக வந்து ஆவிர்ப்ப₄வித்த. அவதார ப்ரயோஜநம் - லீலா விபூ₄தியிலுள்ள சேதநரைத் திருத்தி அடிமைகொள்ளுகையென்கை. “பிறந்த” என்னாதே, (தோன்றிய) என்றது - “தே₃வகீ பூர்வஸந்த₄யாயாமாவிர்ப்பூ₄தம்”(வி.பு.5-3-2) என்கிறபடியே க₃ர்ப்ப₄வாஸதே₃ாஷமற வந்தவதரித்தமை தோற்றுகைக்காக. (ஆயர்தம் கோவினை) ஆவிர்ப்ப₄வித்தது பூ₄மது₄ரையிலேயாகிலும், அது ப்ரகாஸித்ததும் ப்ரயோஜநப்பட்டதும் திருவாய்ப்பாடியிலேயிநே. தான் தாழ நின்று ஏவிற்ப்புச்செய்து, தன் நீர்மையாலே எல்லாரையும் வஸீகரித்து ஆளாக்கிக்கொண்டு ஸர்வகோப

அரு.பதினேரம்பாட்டு. (ஆட்கொள்ளவித்யாதி₃) இன்னாரை ஆட்கொள்ள வென்னாதே நிருபபத₃மாகச் சொன்னதுக்கநுக₃ணமாக ஸப்₃த₃ார்த்த₂மருளிச் செய்கிறார் (ஸர்வரையுமித்யாதி₃). அவதாரத்துக்கு ப்ரயோஜநம் ஸாத₄பரித்ராணதி₃த்ரயமாயிருக்க அடிமை கொள்ளுகை ப்ரயோஜநமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவதாரேத்யாதி₃). “தோன்றிய ஆயர்தம் கோ” என்றத்தால் திருவாய்ப்பாடியிலே யென்று தோன்றுகிறது. இப்படி சொல்லக்கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஆவிர்ப்ப₄வித்ததித்யாதி₃). “பேணிச் சீருடைப் பிள்ளை பிறந்தினில்” என்றவிடத்திற்போலே இங்கும் “பிறந்தது இங்கே” என்று சொல்லலாமென்று கருத்து. அன்றிக்கே, “ஆட்கொள்ளத் தோன்றிய ஆயர்கோ” என்றமல் “ஆயர் தம் கோ” என்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஆவிர்ப₄வித்தித்யாதி₃) என்றுமாம். திருவாய்ப்பாடியில் ப்ரயோஜநப்பட்டதென்னிற்றீர்; அவர்களுக்கும் இவனே இழிதொழில் செய்துகொண்டிருக்க இவன் ஆள்கொண்டானேவென்ன, இத்தைப் பரிஹரியா நின்றுகொண்டு ஸப்₃த₃ார்த்த₂மருளிச்செய்கிறார் (தானித்யாதி₃). “கமழ்” என்கிற பூ₄ஸைலேஸத்யாபாத்ரம்- ஆகஸ்ட் 2009

ராகையாலே. அடிமை புக்கவர்களும், “மாயனுரைக்கிடக்கு முள்ளத்தெனக்கு” (நான்.திருவ.50) என்றார்களிறே. (ஆயர்தங்கோவினை) ஆயர்க்கு நிர்வாஹகனான வனை. (நாளித்யாதி₃) நாள் பூக்கள் கமழும்படியான சோலையாலே சூழப்பட்ட ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார். “அகாலப₂லிநோ வ்ருக்ஷா:” (ரா.யு.127-18) என்கிறபடியே பழம்பூ நாற்றம் தோன்றாமல் செல்லுமிநே.

(வேட்கையால் சொன்ன) இவர் மிஞ்சின விருப்பத்தாலே அருளிச்செய்த ஆகிஞ்சந்யப்ரகாஸகமான. (சப்பாணி ஈரைந்தும் வேட்கையினால் சொல்லுவார் வினைபோமே) இவருடைய ப₄ாவப₃ந்த₄மில்லையேயாகிலும் இவரபி₄மாநத்திலே ஒதுங்கி இவரருளிச்செய்த ஸப்₃த₃மாத்ரத்தையே விருப்பத்தோடே சொல்லுவார்க்கு, “இவரைப்போலே மங்க₃ளாஸாஸநம் பண்ணப் பெற்றிலோம்” என்கிற வினைபோம். (11)

பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்.

நிர்வாஹகனானவனை. (நாட்கமழித்யாதி₃) ஸர்வகாலத்திலும் கமழாநின்றுள்ள பூம்பொழில்களையுடைய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வார்.

(வேட்கையித்யாதி₃) அவதாரசேஷ்டிதாநுப₄வத்தில் ஆசையாலே அருளிச்செய்த சப்பாணி விஷயமான பத்துப்பாட்டையும் ஆஸாபூர்வகமாகச் சொல்லுமவர்களின் அகி₂லபாபங்களும் தன்னடையேபோம்.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்

பெரியாழ்வார் திருமொழி முதற்பத்து ஆருந்திருமொழி முற்றிற்று.

வர்த்தமாநார்த்த₂நாகு₃ணமாக “நாள்” என்றத்தை நாள்தோறுமென்றாக்கி அர்த்த₂ம் (ஸர்வகாலமும்) என்றது.

(அருளிச்செய்த) என்றது ஆயர்தங்கோவினைக் குறித்தருளிச்செய்தவென்றபடி. வினையை கர்த்தாவாகச் சொல்லுகையாலே(தன்னடையே) என்றது ப₂லிக்கிறது.

ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஸ்வா.- தொடர்சங்கிலி ப்ரவேஸம். சீழே சப்பாணி முகத்தாலே உபாயோபேய ப₄வத்தில் ஆகிஞ்சந்யத்தை அவனைக்கொண்டு வெளியிட்டார். இனி “தளர்நடை” என்கிற வ்யாஜத்தாலே அநுகூலப்ரீதியும், ப்ரதிகூல நிரஸநமும் இவ்விரண்டும் அதிகாராநுகுணமாக, நடக்கவே ஸித்தி₃தி₄க்கு மென்னுமிடத்தை அவனைக்கொண்டு வெளியிடுகிறார். அவனுடைய ஆசாரம், ப₄க்திமூலமாகவும், பீ₄திமூலமாகவும் அவக₃ாஹநஹேதுவாயிருக்குமிநே - ப்ரமாணுகுணமாக ஏதேனுமோர் அதி₄காரிக்கும்... ..

அவ.- முதற்பாட்டு. ஒரு மத்தக₃ஜத்தை இவனுடைய தளர்நடைக்கு உபமாநமாக வருளிச்செய்கிறார்.

ஸ்வா.- (தொடரித்யாதி₃) மத்தக₃ஜம் ஸ்தம்ப₄த்தை முறித்து சங்கிலிகைத்தொடரோடே இழுத்துக்கொண்டு முதுகில் கிடக்கிற பொற்கயிற்றில் தூங்குகிற மணி ஸப்₃தி₃க்க. கயிறு - பொன்னாண். மும்மத₃த்தாலுண்டான

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம் முதற்பத்து ஏழாந்திருமொழி தொடர்சங்கிலி ப்ரவேஸம்.

அவ.- கீழிற்றிருமொழியிலே - சப்பாணி கொட்டுகையாகிற அவனுடைய ப₃ால் சேஷ்டிதத்தை, தக்காலத்திலே யஸோதை₃ப் பிராட்டி அநுப₄வித்தாப்போலே, பிற்பாடராயிருக்கிற தாமும் அதில் ஆத₃ராதிஸயத்தாலே அவளுடைய ப₄ாவயுக்தராய்க் கொண்டு பேசியநுப₄வித்தாராய் நின்றார்; அவன் தளர்நடை நடக்கையாகிற சேஷ்டிதத்தைத் தன்னுடைய ஸ்நேஹாநுகுணமாக அவளநுப₄விக்க ஆசைப்பட்டு அநுப₄வித்துப் பேசினாப்போலே, தாமும் தத₄ப₄வயுக்தராய்க்கொண்டு அந்த சேஷ்டிதரஸத்தைத் தக்காலம் போலே அநுப₄வித்து இனியராகிரிதில்.

**தொடர்சங்கிலிகைசலார்பிலாரென்னத் தூங்குபொன்மணியொலிப்பப்
படுமும்மதப்புனல்சோர வாரணம்பைய நின்றூர்வதுபோல்
உடன்கூடிக் கிண்கிணியாரவாரிப்ப வுடைமணி பறைகறங்கத்
தடந்தாளிணைகொண்டு சார்ங்கபாணி தளர்நடைநடவானே. (1)**

வ்யா.- முதற்பாட்டு. (தொடரித்யாதி₃) மத₃ாதிஸயத்தாலே கம்பத்தை முறித்துக் காலில் தொடரை இழுத்துக்கொண்டு நடக்கையாலே காலில் கிடக்கிற சங்கிலிகைத் தொடரானது சலார் பிலாரென்று ஸப்₃தி₃க்க. (தொடர்) என்று - விலங்கு. ஆனைவிலங்கு

அரு.முதற்பாட்டு. (தொடரித்யாதி₃) “மும்மதப்புனல்சோர” என்கிற பத₃த்தைக் கடாஷித்து சங்கிலிகை ஸப்₃தி₃க்கைக்கு ஹேது அருளிச்செய்யா நின்று கொண்டு ஸப்₃தி₃ார்த்த₂மருளிச்செய்கிறார் (மத₃ாதிஸயத்தாலேயித்யாதி₃). “பொன்னாமைணி” என்றால் ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாத்ரம்- ஆகஸ்ட் 2009

ஐலம் அருவி போலே சோர. (மும்மதம்) இரண்டு கர்ணங்களிலும் தலையிலும் பாய்கிற ஐலம். (வாரணமித்யாதி₃) அந்த ஆனையானது மத₃ விகாரத்தாலே அவஸமாக மெள்ள நடந்தாப்போலே.

(உடனித்யாதி₃) உடைமணியுடன் கூடிக்கிண்கிணியாரவாரிப்ப திருவரையில் நின்றும் நழுவின சதங்கைவடம் திருவடிகளிலே விழுந்து இழுப்புண்டு மிகவும் ஸப்₃தி₃க்க. புகுமத₃மும், உகுமத₃முமாயிருக்குமிறே

– சங்கிலிகையாயிறேயிருப்பது. “சலார்பிலார்” என்கிறது – ஸப்₃தி₃நுகாரம். (தூங்கித்யாதி₃) முதுகில் கட்டின பொன்கயிற்றில் தூங்குகிற மணியானது த₄வநிக்க. பொன்மணியென்கிறவிடத்தில், “பொன்” என்கிறவித்தால் – பொன்கயிற்றைச் சொல்லுகிறது. (படுவித்யாதி₃) உண்டாகப்பட்ட மூன்று வகையான மத₃ஐலமும் அருவிசுதித்தாப்போலே வடிய. மும்மதப்புனலாவது – மத₃த்தாலே கபோலத்₃வயமும், மேட₄ரமும், மஸ்தகமுமாகிற ஸ்த₂நாத்ரயத்தில் நின்றும் வடிகிற ஐலம். (வாரண மித்யாதி₃) ஆனையானது அந்த மத₃ப₄ரவஸ்யத்தாலே அலஸமாய்க் கொண்டு மெள்ள நடக்குமாபோலே.

(உடனித்யாதி₃) “சேவடிக்கிண்கிணி” (1-3-4) என்கிறபடியே திருவடிகளில் சாத்தின சதங்கைகளானவை தன்னிலேகூடி ஸப்₃தி₃க்க; அன்றிக்கே, திருவரையிற் சாத்தின சதங்கைவடமானது நழுவி விழுந்து திருவடிகளோடே சேர்த்து இழுப்புண்டு வருகையாலே அதிலுண்டான சதங்கைகள் தன்னிலேகூடி ஸப்₃தி₃க்க வென்னவுமாம். (உடையித்யாதி₃) திருவரையில் கட்டின மணியானது பறைபோலே ஸப்₃தி₃க்க. (தடந்தாளித்யாதி₃) பருவத்துக்கீடாய் விகாஸயுக்தமாய் பரஸ்பரஸ்த₃ருஸமாயிருக்கிற திருவடிகளைக் கொண்டு. (சார்ங்கபாணி) ஸ்ரீஸார்ங்க₃த்தைத் திருக்கையிலே யுடையவன். இது ஈஸ்வரத்வ சிஹ்நங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். அவதரிக்கிற

த₄வநியாதென்று திருவுள்ளம்பற்றி அர்த்த₂ மருளிச்செய்கிறார் (முதுகிலித்யாதி₃). (தூங்குகிற) என்றது – தொங்காநிற்கிற வென்றபடி. “பொன்” என்றால் கயிற்றைச்சொல்லுமோவென்ன, லக்ஷணயா சொல்லுமென்கிறார் (பொன்மணியித்யாதி₃).

“கிண்கிணியுடன்கூடி ஆரவாரிப்ப” என்றந்வயித்து த₃ருஷ்டாந்தாநுருப்பயத்துக்காக “கிண்கிணி” என்றதை – திருவடிகளில் சதங்கையாக்கி ப்ரமாண பூர்வகமர்த்த₂மருளிச் செய்கிறார் (சேவடியித்யாதி₃). சங்கிலிகையை இழுத்துக் கொடுவருமாகாரத்தாலும் த₃ருஷ்டாந்தாநுருப்பயம் ஸித்₃தி₄க்குமென்று யோஜநாந்தரம் (அன்றிக்கேயித்யாதி₃). (பறை) வா₃த்யவிஸேஷம். “கறங்க” என்றதினர்த்த₂ம் ஸப்₃தி₃க்க என்றது. “தடம் – இணைத்தாள்” என்றந்வயித்து, தளர்நடை நடக்கும் பருவத்துக்கு அநுகுணமான விஸ்தாரம் சொல்லுகிறதென்று விவக்ஷித்து வாக்யார்த்த₂ மருளிச்செய்கிறார் (பருவத்துக்கித்யாதி₃). “சார்ங்கம்” என்று ஒன்றையே சொல்லுகைக்கு நியாமகமில்லாமையாலே அருளிச்செய்கிறார் (இதுவித்யாதி₃). ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாத்ரம் – ஆகஸ்ட் 2009

இங்கும். (தடமித்யாதி₃) நடைபொறுக்கும்படி சிக்கென்றிருக்கையாலே தடந்தாளென்கிறார். தன்னிலொத்து உபமாந ரஹிதமாயிருக்கிற திருவடிகளாலே ஸ்வவஸமாகவும் அவஸமாகவும் நடக்கக் காணவேணுமென்று ப்ரார்த்தி₂க்கிறார். (சார்ங்கபாணி) அவதாரரஹஸ்யமறியுமவராகையாலே ஸார்ங்கபாணியைப் போலே இவனும் விரோதி₄நிரஸந ஸமர்த்த₂கைவேணுமென்று ப்ரார்த்தி₂க்கிறார். தளர்நடை நடவாளே? (1)

ஸ்வா.- இரண்டாம்பாட்டு. (செக்கரித்யாதி₃) வ்ருக்ஷாக்₃ரமும் சிவக்கும்படி தோன்றின செக்கரிடையிலே சிறுபிறைநுனிக்கொம்பு அங்குரித்துத் தோன்றினாப்போலே யென்னுதல்; செக்கராலே சிவந்த வ்ருக்ஷாக்₃ரத்திலே தோன்றின சிறுபிறை யென்னுதல். (நக்கவித்யாதி₃) ஸ்மிதம் செய்யும்போது திருவத₄ரத்துக்கு மேலே அங்குரித்துத் தோன்றின ஒரு திருமுத்து மிகவும் ப்ரகாஸிக்க. (நளிருகை) - ஸ்நிக்₃த₄தை.

(அக்கித்யாதி₃) வளைமணிவடமென்னுதல்; வெள்ளிமணிவடமென்னுதல். (அக்கு) வெள்ளை. இத்தைத் திருவரையிலே சாத்தி. (ஆமைத்தாலி)

போதே ஈஸ்வரத்வசிஹ்நங்கள் தோன்றும்படியாகவிநே வந்தவதரித்தது. (தளர்நடை நடவாளே) தளர்நடையாவது - திருவடிகள் ஊன்றி நடக்கும் பருவமன்றிக்கே நடக்கிற துஸையாகையாலே தள்ளம்பாறி நடக்கும் நடை. (1)

செக்கரிடைநுனிக்கொம்பில் தோன்றும் சிறுபிறைமுனைப்போல் நக்கசெந்துவர்வாய்த்திண்ணைமீதே நளிர்வெண்பல்முனையிலக அக்குவடமுடுத்தாமைத்தாலி பூண்டவனந்தசயனன் தக்கமாமணிவண்ணன் வாசுதேவன் தளர்நடைநடவாளே. (2)

வ்யா.- இரண்டாம்பாட்டு. (செக்கரித்யாதி₃) செக்கர் வானத்தினிடையிலே, ஸாக₂க்₃ரத்திலே தோன்றும்படி உந்நேயமான பாலசந்த்₃ராங்கு₃ரம்போலே. (நக்கவித்யாதி₃) ஸ்மிதம் செய்கையாலே மிகவும் சிவந்திருந்துள்ள திருவத₄ரமாகிற உயர்ந்த நிலத்தின் மேலே குளிர்ந்து வெளுத்திருக்கிற திருமுத்தின் அங்குரத்தினுடைய தேஜஸ்ஸானது ப்ரகாஸிக்க.

(அக்குவடமுடுத்து) சங்குமணி வடத்தைத் திருவரையில் சாத்தி. (தள்ளம்பாறுகை) - தவறுகை. (1)

அரு.இரண்டாம்பாட்டு. (செக்கரித்யாதி₃) “செக்கர்” செம்மானம்; இத்தை அருளிச் செய்கிறார் (செக்கர்வானமென்று). “நக்க” என்றது ஸ்மிதம்பண்ண வென்றபடி. “செம்” என்றும், “துவர்” என்றுமிருக்கையாலே (மிகவும்சிவந்து) என்றது. “திண்ணை” என்றதினர்த்தம் (உயர்ந்த நிலத்தின்மேலே) என்றது. (2)

ஏழாம்பாட்டு

கண்டு கொண்டென்னைக் காரிமாறப்பிரான்
பண்டை வல்வினை பாற்றி யருளிஞன்
எண்டிசையு மறிய வியம்புகேன்
ஒண்டமிழ்ச் சடகோப னருளையே.

நஞ்சீயர் வ்யாக்யானம்

அவ.-ஏழாம்பாட்டு. என்னுடைய ஸகலப்ரதிப₃ந்த₄கங்களையும் போக்கின ஆழ்வாருடைய நிர்ஹேதுகவிஷயீகாரத்தை ஸுப்ரஸித்த₄மாக்குவே என்கிறார்.

வ்யா.- (கண்டுகொண்டென்னை) “இருந்தான் கண்டு கொண்டு” (திருவாய் 8-7-2) என்று எம்பெருமான் ஆழ்வாரைக் கண்டுகொண்டிருந்தாப் போலே ஆழ்வாருக்கு அலப்யலாப₄மாகிறபடி; காட்சி இத்தலைக்காக வன்றிக்கே தம்பேருகவிருக்கிறபடி. (காரிமாறப்பிரான்) ஆழ்வார் “பிரான் பெருநிலங் கீண்டவன்” என்னுமாபோலே இவரும் காரிமாறப்பிரானென்கிறார்.

(பண்டைவல்வினைபாற்றியருளிஞன்) ப்ரவாஹமநாதீ₃யாகையாலே அடிகாணவல்லாரில்லை; அந்தவத்தாகையாலே அடியுண்டென்று அநுமிக்கு மித்தனையிறே; ‘ப்ராயஸ்சித்தவிநாஸ்யமன்று கர்மம், அநுப₄வவிநாஸ்யம்’ என்கிற ப்ரமாணத்துக்கும் அவ்வருகாய்க்காணுமிருப்பது; கரியகோலத் திருவுருக்காண்பனென்னுமத்தையும் தவிர்ப்பித்தாப்போலே காணும் ஆழ்வார். உத்தே₃ஸ்யவிரோதி₄ பாபமாமித்தனையிறே; “மதிநலமருளினன்” (திருவாய் 1-1-1) என்று தலைசீய்த்தார் ஆழ்வார்; இவரும் தமக்கு உபகரித்தவிடத்தை அருளிஞென்கிறார்.

(எண்டிசையுமறிய வியம்புகேன்) விஸேஷஜ்ஞரோடு அவிஸேஷஜ்ஞ ரோடு வாசியற எல்லாருமறியச் சொல்லுகிறேன். இவ்வுபகாரம் நிரவதி₄கமானாப் போலே தி₃க்குக்களும் நிரவதி₄கமாகப்பெற்றிலோம்; இது என்னளவிலே பர்யவஸிப்பதே யென்கிறார்.

(ஒண்டமிழ்) ஒள்ளியதமிழ். பெரிய ஆழத்தில் உள்ளுக்கிடந்த பத₃ார்த்த₂ங்களெல்லாம் தரையிலே காணுமாபோலே அதிக்குதாதி₄காரமாய் அவக₃ாஹிக்கவொண்ணாதே, “யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே” (தை.ஆந) என்னும் விஷயத்தை ஸர்வாதி₄காரமாக்குகையாலே ஒண்டமிழென்கிறது.

(சடகோபனருளையே) மயர்வறமதிநலம் அருளினதுக்கும் அகப்படாத என்னையும் ஆழ்வாரங்கீ₃கரித்த அருளைக்கிடர் சொல்லுகிறது.

ஏழாம்பாட்டின் நஞ்சீயர் வ்யாக்யானம் முற்றிற்று.

நம்பிள்ளை ஈடு.

அவ.- ஏழாம்பாட்டு. ஆழ்வார் தம்பக்கல் நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்த விஷயீகாரத்தைக்கண்டு இத்தை நாட்டாரறியாதே அநர்த்தப்படுகிறபடியைப் பார்த்து இத்தை எல்லாருமறியும்படி கூப்பிடுவேனென்கிறார்.

வ்யா.- (கண்டுகொண்டு) கிட்டினவாறே தம்மைப்பெறுகைக்கு எதிர்சூழல்புக்குத் திரிந்தாரிவரென்று தோற்றியிருந்து, (என்னை) இந்த நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்தை ப்ரதிபத்திபண்ணவும் மாட்டாதேயிருக்கிற வென்னை. (காரிமாறப்பிரான்) உபகாரஸ்ம்ருதியாலே பிரானென்கிறார்; காரமாறென்கிற விசேஷணத்தாலே ஆழ்வாருக்கு உபகாரகனான ஈஸ்வரனளவிலே போகாமைக்காகச் சொல்லுகிறார்.

(பண்டைவல்வினை) அநாதிகாலம் ஸஞ்சிதமான இதரவிஷயப்ராவண்ய ஹேதுவான பாபம், ஸூர்ப்பணகையெப்போலே வழியல்லாவழியே பற்றுகைக்கீடானருசி, ப்ரதமாவதியான புகுவத்விஷயத்தளவிலே பிறந்த புருஷார்த்த₂ புத்தி₄-இவையடங்கலும். (வல்வினை) ப்ராயஸ்சித்தஸாத்யமு மன்றிக்கே அநுபுவவிநாஸ்யமுமன்றிக்கேயிருக்கை. (பாற்றியருளினான்) “த்விஷந்த: பாபக்ருத்யாம்” (ஸாட்யாயநஸாகை₂) என்கிறபடியுமன்றிக்கே உருமாய்ந்து போம்படி பண்ணினான்.

(எண்டிசையுமறியவியம்புகேன்) விசேஷஜ்ஞரோடு அவிசேஷஜ்ஞ ரோடு வாசியற ருசியுடையாரெல்லாரும் அறியும்படி சொல்லுகிறேன். “தொண்டிரெல்லீரும்வாரீர்” (திருவாய் 5-2-2) என்னும் ஆழ்வாரோட்டை வாஸநையாலே சொல்லுகிறார்.

(ஒண்டமிழ்ச்சடகோபனருளையே) மயர்வறமதிநலம் அருளின அருள் போலன்று இவருடையவருள். அவ்வருளுக்குங்கூடத் தப்பின எனக்கருளின வருளிறே. (ஒண்டமிழ்) – ஒள்ளிய தமிழ்.

ஏழாம்பாட்டின் நம்பிள்ளைஈடு முற்றிற்று.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்

அவ.-ஏழாம்பாட்டில், ஆழ்வார் தம்பக்கல் பண்ணின நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்தைக்கண்டு, இவ்விஷயீகாரத்துக்கு யோக்யதையுண்டாயிருக்க நாட்டாரிழக்கைக்கடியென்? என்றநுஸந்தி₄த்து, இவருடைய பெருமையை அறியாமையாலே இழக்கிறார்களென்று எல்லாருமறியும்படி சொல்லக்கடவே னென்கிறார்.

வ்யா.- (கண்டுகொண்டு) நான்கிட்டினவளவில் ஆழ்வார்திருவுள்ளம் நிதி₄யெடுத்தாப்போலேயிருந்ததென்கிறார். தம்மைப் பெறுகைக்கு எதிர்கூழல் புக்குத் திரிந்தாரிவரென்று தோற்றும்படி யிருந்ததென்கிறார். அவருடைய க்ருபைக்கு அநுத்தமமான பாத்ரமி₁றே நான். (என்னை) நாட்டாரிற்காட்டில் ஆழ்வாருக்குக்குண்டான வாசியறியாதவென்னை. தம்முடைய நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்தை ப்ரதிபத்தி பண்ணவுங்கூட மாட்டாதவென்னை என்றுமாம்.

(காரிமாறப்பிரான்) ஆழ்வார் தம்பக்கலிலே பண்ணினவுபகாரத்தை நினைத்துப் பிரானென்கிறார். “காரிமாறப்பிரான்” என்கிற விசேஷணத்தாலே ஆழ்வாருக்கு உபகாரகனான ஈஸ்வரன்பக்கல் போகாமைக்காக விசேஷிக்கிறார். “ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம்” (கீ₃தை 5-29) என்கிறபடியே அவனுடைய உபகாரகத்வம் ஸர்வஸாத₄ாரணமாயாய்த்திருப்பது. அந்த ஸாமாந்யத்தில் புகாமைக்காகத் தம்முடைய ஸுஹ்ருத்த்வத்தை விசேஷிக்கிறார்.

அரு.ஏழாம்பாட்டு. கீழ்ப்பாட்டில், நின்றுதன்புகழேத்த அருளிஞனென்று ஆழ்வாருடைய நிர்ஹேதுககடாக்ஷத்தை அநுஸந்தி₄த்தவர், எல்லாருக்குமுண்டாக வேணுமென்று, எண்டிசையுமறிய இயம்புகேனென்கையாலே தத₃நுகு₃ணமாக ஸங்க₃தி யருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வார் தம்பக்கலித்யாதி₃). கண்டுகொண்டென்றதுக்கு - காணாததைக் கண்டென்றும், தேடினதைக் கண்டென்றும் இரண்டு தாத்பர்யம். இவ்விரண்டையுமடைவே அருளிச்செய்கிறார் (நான் கிட்டினவித்யாதி₃ வாக்யத்₃வயத்தாலே).

இப்படி தம்மிடத்திலிருக்கைக்கடி யென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவருடைய வித்யாதி₃). (அநுத்தமம்) யஸ்மாது₃த்தமம் நாஸ்தி - தத₃நுத்தமமென்று ப₃ஹுவீ₁ஹி; தே₃ஷபூ₄யிஷ்ட₂தையாலே தாமே க்ருபைக்கு உத்தமமான பாத்ரமென்றபடி; அறியவியம்புகே னென்ற உத்தமனாலே என்னை யென்றது ஸித்த₃மன்றே? என்னை யென்று சொல்லவேணுமோ? என்ன, இதுக்கு இரண்டுதாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (நாட்டாரித்யாதி₃ வாக்யத்₃வயத்தாலே).

காரிமாறனென்றால் போராதோ? பிரானென்ன வேண்டுமோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார் (ஆழ்வாரித்யாதி₃). பிரானென்றால் போராதோ? காரிமாறபத₃ந்தானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (காரியித்யாதி₃). காரியென்று - ஆழ்வார் திருத்தமப்பனார். மாறனென்று - ஆழ்வார்திருநாமம்.

பூமீ₄த₄ரகவிகள் நிஷ்ட₂நுகு₃ணமாக ப்ரஸித்த₃₄ பாதகமாத்ரமாகச் சொல்லாதே
பூ₁ஸைலேஸத₃யாபாத்ரம்- ஆகஸ்ட் 2009

(பண்டைவல்வினை) அநாதீ₃காலம் ஸஞ்சிதமாய் விஷயாந்தரப்ராவண்ய ஹேதுவான பாபம், ஸஞ்சிதப்பணகை₂யைப்போலே வகுத்தவிஷயத்தைப் பற்றுக்கைக்கு வழியல்லாவழியே யிழிகைக்கடியான பாபம், ப்ரத₂மாவதி₄யான ப₄க₃வத்₃விஷயமே புருஷார்த்த₂மென்கிற பு₃த்₃தி₄க்கடியான பாபம் இவையாய்த்து - பண்டைவல்வினையாவது; வல்வினை - ப்ராயஸ்சித்த நாஸ்யமும்ன்றிக்கே அநுப₄வவிநாஸ்யமும்ன்றிக்கேயிருக்கை.

(பாற்றியருளிான்) “த்₃விஷந்த: பாபக்ருத்யாம்” (ஸாட்யாயநஸாகை₂) என்றும் ‘சும்மெனாதே கைவிட்டோடித் தூறுகள் பாய்ந்தனவே” (பெரியாழ். திரு.5-4-3) என்றும் சொல்லுகிற ப்ரகாரங்களன்றிக்கே உருமாய்ந்துபோம்படி பண்ணினார்; “தன்புகழேத்தவருளிான்” என்கிற படியே தம்மையே வாய்புலத்தும்படி பண்ணினார்.

(எண்டிசையமுறிய வியம்புகேன்) விசேஷஜ்ஞரோடு அவிசேஷஜ்ஞ ரோடு வாசியற எல்லாருமறியும்படி சொல்லுகிறேன். “தொண்டிரெல்லீரும் வாரீர்” (திருவாய் 5-2-3) என்னும் ஆழ்வாரோட்டை வாஸநையாலே சொல்லுகிறார். அவர் ப₄க₃வத்₃விஷயத்திலே ருசியாலே அவ்விஷயத்தில் ருசியுடையாரெல்லாரும் வாருங்கோளென்கிறார்; இவர், ஆழ்வார்பக்கல் ருசியுடையாரெல்லாரும் வாருங்கோளென்கிறார், ஆழ்வார்பக்கல் ப₄வப₃ந்த₄த்தாலே.

(ஒண்டமிழ்ச் சடகோபனருளையே) மயர்வறமதிநலமருளினவனுடைய அருள்போலல்ல ஆழ்வாருடையவருள்; அவ்வருளுக்கும் அயலானவளவிலே வரப்பண்ணினவருளிறே.

(ஒண்டமிழ்) ஒள்ளியதமிழ்; அழகியதமிழ்மென்றபடி. பாலேய்

பின்னையும் உள்ளவற்றையெல்லாம் கூட்டியருளிச்செய்கிறார் (அநாதீ₃த்யாதி₃ வாக்ய சதுஷ்டயத்தாலே.)

பாற்றியென்றது - நசிப்பித்தென்றத்த₂மாய், அதை வ்யாவர்த்தயபூர்வகமாக வருளிச்செய்கிறார் (த்₃விஷந்த இத்யாதி₃). பாபக்ருத்யாம் பாபக்ரியையை; “க்ருத்யா க்ரியாதை₃வதயோ:” என்று நிக₄ண்டு.

அருளிானென்றதுக்கு அர்த்த₂ம் (தன்புகழித்த்யாதி₃), எண்டிசையென்றதுக்கு - எட்டுத்திக்குக்களென்றய், அது - மஞ்சா:க்ரோஸந்திபோலே த்ரத்யரைச்சொல்லுகிற தென்கிறார் (விசேஷேத்த்யாதி₃). ஆழ்வாரையநுப₄விக்கிற இவர், ப்ரோபதே₃ஸப்ரவ்ருத்தராய் எல்லாரையுமழைக்கிற தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தொண்டிரித்த்யாதி₃ வாக்யத்ரயத்தாலே).

சடகோபனருளென்றதுக்கு வ்யாவர்த்தயபூர்வகமாகத் தாத்தர்யம் (மயர்வறவித்த்யாதி₃). வ்யாவ்ருத்திதனை உபபாதி₃க்கிறார் (அவ்வருளுக்குமித்த்யாதி₃). (அயலான) அசலான. ஒண்டமிழ்மென்று விசேஷிக்கையாலே திருவாய்மொழி அருளிச்செய்த அருள்

தமிழரிசைகாரர் பத்தர்பரவும்(திருவாய் 1-5-11)படி திருவாய்மொழி பாடின அருளுக்கு மேலேயிறே என்னை விஷயீகரித்த அருள்.

ஏழாம்பாட்டின் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம் முற்றிற்று.

தோன்றுகையாலும், சடகோபனருளென்கையாலே - பண்டைவல்வினைபாற்றியருளின அருளைச்சொல்லுகையாலும், இவ்விரண்டுக்கும் விசேஷத்தை தர்ஸிப்பிக்கிரூர் (பாலேயித்யாதி₃). (காரிமாறப்பிரான் - என்னைக்கண்டுகொண்டு பண்டைவல்வினைபாற்றியருளினான். இந்த ஒண்டமிழ்ச்சடகோபனருளை - எண்டிசையுமறியவியம்புகேன்) என்றநவயம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநாரும்பதும் முற்றிற்று.

அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் வ்யாக்யாநம்

அவ.- ஏழாம்பாட்டு. (கண்டித்யாதி₃) கீழ்மூன்றும்பாட்டிலே தம்முடைய புன்மையைக்கண்டு பெரியவர்களும் தம்மையிகழ்ந்தபடி சொல்லி, இவனுக்கு நம்மையொழிய இனிக்கூதியில்லையென்று, ஆழ்வார் மாதாபிதாவாய்நின்று தம்மளவிலபி₄மாந்தபடியையும் சொல்லி, அந்தரம் பாட்டிலே அந்தப் புன்மை தானேது? ஆழ்வார்தம்மை நீர் கிட்டின வழியென்னென்று கேட்க, அவற்றுக்கு உத்தரம் சொல்லி, கீழிற்பாட்டிலே இப்போது கைக்கொண்ட ஆழ்வார் உம்முடைய குற்றங்கண்டு இன்னும் இகழில் செய்வதென்னென்ன, இன்றுதொடங்கி காலதத்த்வமுள்ளதனையும் என்னை யிகழாதே தம்முடைய கு₃ணஸ்துதியே காலயாத்ரையாம்படி பண்ணினார். ஆனபின்பு என்குற்றம் மேலிடுமோ? மேலிட்டாலும் பரிபூர்ணரானவர் என்னை நெகிழ்ப்புகுகிரோ வென்றார்.

இதில் ஆழ்வார் என்னையங்கீ₃கரிகிறபோதே என்னுடைய து₃ர்க்கு₃தி₃கண்டு, இவன்பக்கல் இவைகிட்டக்கடவதல்ல என்று பழையதாய் வலியதான பாபங்களைப் பாறிப்போம்படி பண்ணியன்றோ க்ருபைபண்ணிற்று, இனி இவற்றுக்கு *உயிருண்டோவென்று கீழுகத்ததைப் பரிஹரித்துக்கொண்டு, “தன்புகழேத்தவருளினான்” என்று ஆழ்வாருடைய க்ருபை கீழே ப்ரஸ்துத மாகையாலே அவருடைய க்ருபாப்ரப₄ாவத்தை தீ₃க₃ந்தரங்கள் தோறும் வெளியிடக்கடவேனென்கிறார். “கு₃ரும் ப்ரகாஸயேந்தியம்” என்கிற வித₄யநுஷ்ட₂நம் பண்ணக்கடவேனென்கிறார்.

இனி ஆழ்வாருக்கு ப₄க₃வத்₃விஷயத்திலே பரத்வபு₃த்₃தி₄, தே₃வதாந்தரங்களில் பரத்வபு₃த்₃தி₄நிவ்ருத்தி, அப்பரவஸ்துவின்பக்கல் ததீ₃யஸேஷத்வபர்யந்தையான ஸேஷத்வபு₃த்₃தி₄, விஷயாந்தரவிரக்தி, ப₄க₃வத்₃விஷயத்தை விஸ்வேஷிக்கில் தரைப்படும்படியான ப்ராவண்யாதி ஸயம், அவன்கைவிடில் தமக்குப் புறம்புபோக்கில்லை யென்னும்படியான விஸ்வாலாதிஸயம், ஸம்ஸாரபீ₄தி, புருஷார்த்த₂லாப₄த்தில் அதிஸயிதத்வரை, அர்ச்சாவதாரங்களிலுண்டான ப்ராவண்யமென்றப்போலே சொல்லுகிற ஆத்மகு₃ணங்களிற்காட்டில் “வீடுமின்முற்றவும்” (திருவாய் 1-2-1) என்று தொடங்கி “கண்ணன் கழலிணை” (திருவாய் 10-5-1)ஈருக பலவிடங்களிலும்

அரு.ஏழாம்பாட்டு. (கண்டித்யாதி₃). (அந்தரம் பாட்டிலே) என்றது - அந்தரமான பாட்டாலே யென்றபடி; ஆழ்வாருடைய கு₃ணங்களெல்லாம் கிடக்க க்ருபையைக் கொண்டாடுகிற தென்னென்ன, எல்லாகு₃ணங்களிலும் க்ருபையே அதிஸயித்திருக்கையாலே அவர் க்ருபாகு₃ணத்தையே கொண்டாடுகிறாரென்கிறார். (இனி ஆழ்வாருக்கு ப₄க₃வத்₃விஷயத்திலே பரத்வபு₃த்₃தி₄யென்று தொடங்கி). ஈஸ்வரனுடைய க்ருபையைப்பற்ற

ஸம்ஸாரிசேதநருடைய து₃ர்க்குதிகண்டு பொறுக்கமாட்டாமே உபதே₃ஸிக்கைக் கடி க்ருபையாகையாலே, அந்த க்ருபாப்ரப₄ாவத்தை அநுஸந்தி₄த்து அத்தை யெல்லாருமறியும்படி வெளியிடக்கடவேனென்கிரார். ஈஸ்வரன் நிரதிஸய க்ருபாவானுயிருந்தானேயாகிலும் ஸ்வாதந்தர்யவிஸிஷ்டனாகையாலே தே₃ராஷத₃ர்ஸநத்தாலே உபேக்ஷிப்பதுமொருபுடையுண்டு; ஆழ்வார் அப்படியன்றிக்கே பற்றினாரையிகழாதவராயிற்று.

வ்யா.- (கண்டுகொண்டியாதி₃) “எம்பிரான்நின்று தன்புகழேத்த வருளி₃னன்” என்று இவர் சொல்லக்கேட்டவர்கள் நீரேத்துகிறபடிதானே தென்ன; ஆழ்வாருடைய க்ருபையைன்றே வென்கிரார்.

ஆழ்வாருக்கு ஜ்ஞாநம், ப₄க்தி, விரக்தி, க்ருபையென்று சில கு₃ணங்களுண்டு; அதில் ஜ்ஞாநம் சித₃சிதீஸ்வரூபமான தத்த்வத்ரயவிஷய மாயிருக்கும். ப₄க்தி ஈஸ்வரைகவிஷயமாயிருக்கும். விரக்தி தத்த்வத்₃வய விஷயமாயிருக்கும். த்யாஜ்யோபாதே₃யவிவேகவிஷயமாயிருக்கும் ஜ்ஞாநம்; உபாதே₃யைகவிஷயம் ப₄க்தி. த்யாஜ்யைகவிஷயம் விரக்தி; க்ருபை - து₃ர்க்குதவிஷயமாயிருக்கும்; அதில் ஜ்ஞாநம் - தத்த்வஜ்ஞாநம், ஸாக்ஷாத்கார ஜ்ஞாநம்; அதில் ப₄க₃வத்ஸ்வரூபவிஷயம், கு₃ணவிஷயம், விபூ₄திவிஷயம், விக்₃ரஹவிஷயமென்றூப்போலே பலகப்புக்களை உடைத்தா யிருக்கும்; ப₄க்தியும் “காதல் கடல்புரைய விளைவித்த”(திருவாய் 5-3-4)

ஆழ்வாருடைய க்ருபைக்கு அதிஸயமேதென்ன அருளிச்செய்கிரார் (ஈஸ்வரன் நிரதிஸய க்ருபாவானுயிருந்தானேயாகிலுமென்று தொடங்கி).

அந்த க்ருபாப்ரப₄ாவத்தை அநுஸந்தி₄த்து அத்தை யெல்லாருமறியும்படி வெளியிடக் கடவேனென்கிரார். அன்றிக்கே, ப்ரஸ்நம்பண்ண அருளிச்செய்கிராராகவுமாம் (எம்பிரான் நின்று தன் புகழேத்த அருளி₃னென்று தொடங்கி).

ஆழ்வாருடைய ஜ்ஞாநப₄க்தி வைராக்₃யங்களைக் கொண்டாடவேண்டியிருக்க, அவற்றைவிட்டு க்ருபையைக் கொண்டாடுகைக்கு க்ருபாகு₃ணத்துக்கு அதிஸய முண்டென்றருளிச்செய்கிரார் (ஆழ்வாருக்கு ஜ்ஞாநம் ப₄க்தி விரக்தி க்ருபையென்று சில கு₃ணங்களுண்டென்று தொடங்கி). (தத்த்வத்₃வயமென்றது) ஆத்மாநுப₄வமும், ஐஸ்வர்யமும். அன்றிக்கே, ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்கள்; ஆத்மாவில் ஸ்வபே₄க்த்ருத்வம்.

கீழருளிச்செய்த வாக்யத்ரயத்தையும் விவரிக்கிரார் (த்யாஜ்யோபாதே₃ய விவேக விஷயம் ஜ்ஞாநமென்று தொடங்கி). ப₄க₃வத்₃விஷய ஜ்ஞாநந்தான் தத்த்வஜ்ஞாநமென்றும், ஸாக்ஷாத்காரஜ்ஞாநமென்றும், த்₃விவித₄மாயிருக்கும். தத்த்வஜ்ஞாநமென்றது ஸாஸ்த்ரஜ்ஞ₃ய ஜ்ஞாநம்; ஸாக்ஷாத்காரஜ்ஞாநமாவது - ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமான மாநஸஸாக்ஷாத்கார மென்னுதல், முக்தத₃ஸையில் ஸாக்ஷாத்காரமென்னுதல்; இந்த ஸாக்ஷாத்கார ஜ்ஞாநந்தான் விஷயபே₄தே₃ந பே₄தித்திருக்குமென்றருளிச்செய்கிரார் (அதில் ப₄க₃வத்ஸ்வரூபவிஷய மென்று தொடங்கி). (கப்புக்கள்) பர்வங்கள். (ப்ரக்ருதி) என்று ஸாரீரம்; (ப்ராக்ருதங்கள்) ஸூ₃ஸைஸைத்யாபாத்ரம்- ஆகஸ்ட் 2009

“காதல் கடலின் மிகப்பெரிதால்” (திருவாய் 7-3-6) “மண்திணி ஞாலமுமேழ் கடலும் நீள்விசும்பும் கழியப்பெரிதால்” (திருவாய் 7-3-8) “அதனில்பெரிய வென்னவா” (திருவாய் 10-10-10) என்னும்படி அநேக பர்வையாயிருக்கும்; விரக்தியும் – ப்ரக்ருதிப்ரக்ருதவிரக்தி, தே₃வதாந்தரவிரக்தி, தே₃வதாந்தரபரர் பக்கல் விரக்தி, ஸப்₄த₃ாதி₃விஷயவிரக்தி, ஆத்மாநுப₄வவிரக்தி, ப₄க₃வத₃நுப₄வத் தில் எனக்கென்னுமதில் விரக்தி, இப்படி ப₃ஹுவிதை₄யாயிருக்கும்.

இவையெல்லாவற்றிலும் விஞ்சியாய்த்து க்ருபாகு₃ணமிருப்பது. ஈஸ்வரனுடைய ஜ்ஞாநஸக்த்யாதி₃களும் ஸம்ஸாரிகளுடைய ரக்ஷண சேஷமாகாமல் ப₄ாத₃நசேஷமாக, அவற்றை ரக்ஷணத்திலே புரிப்பித்துத் தருவது க்ருபையாய்த்து; அந்த ஈஸ்வரக்ருபையிற்காட்டில் ஆழ்வார்க்ருபையினுடைய தன்னேற்றத்தை இப்பாட்டாலே அருளிச்செய்கிறார்.

(கண்டுகொண்டென்னை) தம்முடைய து₃ர்க்க₃தியைச் சொல்லுகிறார். (என்னைக்கண்டு) ஸத்துக்களாலே அஸமீக்ஷயனான என்னைக்கூசாதே கடாக்கித்து. (என்னைக்கண்டு) இவருடைய “யம் பஸ்யேத்” (ப₄ர. ஸாந்தி 358-73) என்கிற ப்ரத₂மகடாக்கிமிருக்கிறபடி. (கொண்டு) தே₃ாஷம்பட்டவாறே காற்கடைக் கொள்ளாதே கைக்கொண்டார். (என்னைக்கண்டு, என்னைக் கொண்டு) பார்க்கவொண்ணாத வென்னைப் பார்த்தார். எல்லாரும் கைவிட்ட வென்னைக் கைக்கொண்டார். இவர் ஸ்வீகரித்தால் அவனாலும் விடப்போகாதே.

(காரிமாறப்பிரான்) என்னைக்கொண்டென் பாவந்தன்னையும் பாறக்கைத்தெமரேழெழுபிறப்பும் மேவும் தன்மயமாக்கின ஆழ்வாருடைய பிரானன்று. (காரிமாறப்பிரான்) அவனைப்போலே தான்ரோன்றியான பிரானன்று; அபி₄ஜாதரான ஆழ்வார். (காரிமாறப்பிரான்) அக்குடியிலே பிறந்து எனக்கு உபகரித்தவர். (காரிமாறப்பிரான்) தான் பிறந்து என்பிறவியை அறுத்தவர்.

என்று ப்ரக்ருத ப₃ந்து₄க்களைச் சொல்லுகிறது. (ப₃ாத₄நம்) என்றது – ப₃ாத₄.

என்னையென்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (தம்முடைய து₃ர்க்க₃தியைச் சொல்லுகிறாரென்று); (தே₃ாஷம் பட்டவாறே) என்றது – தே₃ாஷம் நெஞ்சிலே பட்டவாறே என்றபடி. என்னைக்கண்டு, என்னைக் கொண்டு, என்று – என்னையென்ற பத₃த்தை இரண்டிடத்திலும் கூட்டி முன்பருளிச் செய்தவர்த்த₂த்தையே விவரிக்கிறார் (பார்க்கவொண்ணாத வென்னையென்று தொடங்கி). இவர் கைக்கொண்டாலும் ஈஸ்வரனுபேக்ஷித் தாலோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவர் ஸ்வீகரித்தாலென்று தொடங்கி).

மாறப்பிரானென்கையாலே ஆழ்வாருடைய பிரானான ஈஸ்வரனை வ்யாவர்த்திக்கிறது; காரிமாறனென்கையாலே அபி₄ஜாத்யம் சொல்லுகிறது.

தன்முயற்சியை ஸாதநமாகக் கருதிய க்ஷத்ரபந்துவின் வார்த்தையைவிட்டு, எம்பெருமானையே உபாயமாகக்கொண்டு அவனுடைய அருளை அர்த்தித்த காளியனின் வார்த்தையே நாம் அநுஸந்திக்க உரியது என்பது ஆளவந்தாரின் அபிப்பிராயமாகும்.

2. ஆளவந்தாருடைய கோஷ்டியில் ஒருநாள் ஒரு விவாதம் விளைந்தது. அதாவது – ‘உண்ணும்சோறு’ (6-7) என்ற திருவாய்மொழியில் தனியாகச் சென்ற பராங்குசநாயகியின் நிலைகண்டு நாம் அஞ்சவேண்டுமா அல்லது ‘கள்வன்கொல்’ (3-7) திருமொழியில் எம்பெருமானுடன் சென்ற பரகாலநாயகியின் நிலைகண்டு பயப்படவேண்டுமா என்ற கேள்வி எழுந்தது. ஆளவந்தாரின் ஸிஷ்யர்கள் தனியாகச் சென்றவளுக்குத் தான் பயப்படவேண்டுமே யொழிய துணையோடு போனவளுக்கு பயப்படத்தேவையில்லை என்றனர்.

நம்மாழ்வாரின் உண்ணும்சோறு திருவாய்மொழியும், கலியனின் ‘கள்வன்கொல்’ திருமொழியும் திருத்தாயார் பாசுரங்களாகும்.

‘உண்ணும்சோறு’ திருவாய்மொழியில் படுக்கையிலே கிடந்த பராங்குச நாயகியைக் காணாத திருத்தாயார் “திண்ணம் என்இளமான் புகும் ஊர் திருக்கோளுரே” என்று நிப்சயமாக (உறுதியாக) என் மகள் திருக்கோளுர்க்கே சென்றிருப்பள் என்கிறார். திருக்கோளுர் வைத்தமாநிதி எம்பெருமானிடம் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்ட என் பெண் திருக்கோளுர்க்கே சென்றிருக்க வேண்டுமென்று அறுதியிட்டுக் கூறுகிறார் திருத்தாயார்.

‘கள்வன்கொல்’ திருமொழியில் “கள்வன்கொல் யானறியேன் கரியான் ஒருகாளைவந்து வள்ளிமருங்குல் எந்தன் மடமானினைப் போதவென்று வெள்ளிவளைக் கைபற்றப் பெற்றதாயரை விட்டகன்று அள்ளம்பூங்கழனி அணியாலி புகுவர்கொலோ” “வயலாலி புகுவர்கொலோ”, “புனலாலி புகுவர் கொலோ” என்று பரகாலநாயகியின் திருத்தாயார் புலம்புகிறாள். இரவில் தன்னுடன் ஸயநித்திருந்த பரகாலநாயகியை கரியதிருமேனியனான எம்பெருமான் வாவென்று அழைத்து கையைப்பிடித்ததும் பெற்றதாயரை விட்டுப்போய்விட்டாள் பரகாலநாயகி. நெடுமால் துணையாய் போயின பூங்கொடியாள் பரகாலநாயகி. இருப்பினும் எம்பெருமானும் பரகாலநாயகியும் நல்லபடியாக திருவாலிக்குச்சென்று சேருவர்களோ இல்லையோ என்று திருத்தாயார் ஸந்தேஹப்படுகிறார்.

ஆதலால் ஆளவந்தார் தனியாகச் சென்ற பராங்குசநாயகியைக் குறித்து அஞ்சத்தேவையில்லை. ஏனெனில் திருக்கோளுரை அடையவேண்டும் என்ற ஒரே குறிக்கோளோடு சென்றவள் அவள். துணையோடு போன பரகாலநாயகிக்குத் தான் வருந்தவேண்டும் என்றார். அதற்குக் காரணம் திருவாலி நகரானும், பரகாலநாயகியும் ஒருவர்க்கொருவர் பிச்சேறியிருப்பவர்கள். ஒருவர் மீது ஒருவர் கொண்ட மையலாலே எங்குசெல்கிறோம் என்றறியாமல் லங்கைக்குக் கூடச் சென்றுவிடுவார்கள். தங்களுக்கு என்ன ஆபத்து வருகிறது என்பதை அறியாதவர்கள் இவர்கள். ஆகையால் துணையோடு சென்ற பரகாலநாயகியின் நிலைகண்டே நாம் அச்சம் கொள்ள வேண்டும் என்று பாசுரத்தின் சொற்போக்கைத் திருவுள்ளம்பற்றிப் பொருளுரைத்தார் ஆளவந்தார்.

3. ஒருஸமயம் ஆளவந்தாரிடம் ஸிஷ்யர்கள் சிலர் வந்து தங்களுடைய ஸந்தேஹமொன்றினைத் தெளிவிக்கும்படி கேட்டனர். அதென்னென்னில் –

“அக்₁நெள திஷ்ட₂தி விப்ராணம் ஹருதி₃ திஷ்ட₂தி யோகி₁நாம₁

ப்ரதிமாஸ்வப்ரபு₃த்தா₁நாம₁ ஸர்வத்ர ஸமத்₃ஸி₁நாம₁” என்ற ஸ்லோகத்தில் “ப்ரதிமாஸு₁ அப்ரபு₃த்தா₁நாம₁” என்பதால் ‘மூடஜநங்களுக்குத்தான் எம்பெருமான் அர்ச்சாருபத்தில் ஸேவை ஸாதிக்கிறானே’ என்று கேட்டனர்.

“அக்தியை உபாஸநை பண்ணுகிற ப்ராஹ்மணர்களுக்கு பகவான் அக்தியில் இருக்கிறான். யோகிகளுக்கு ஸதா ஹருதயகமலத்தில் காட்சி நல்குகிறான். மேலும்,

வித்யாவிநயஸம்பந்நே ப்ராஹ்மணே க்ஷி ஹஸ்திநி|

ஸூநி சைவ ச்வபாகே ச பண்டிதா: ஸமத்யர்ஸிந:॥ (கீதை 5-18)

(படித்து அடக்கமுள்ள ப்ராஹ்மணனிடமும், படிப்பறிவில்லாத துணைநூல்மாப்பில் அந்தணனிடமும், பசுவினிடமும், யானையிடமும், நாயிடமும், அந்நாயைப் புசிக்கும் சண்டாளனிடமும் உள்ள ஆத்மாக்கள் ஒரே தன்மையை உடையனவாதலால் பண்டிதர்கள் அவைகளை ஸமமாகப் பார்ப்பர்.) என்கிறபடியே “ஸமத்யர்ஸிந:” என்று சொல்லப்படும் அறிஞர்களுக்கு எம்பெருமான் எல்லாவிடத்திலும் காட்சியளிப்பன்.

“அறிவில்லாத மூட ஜநங்களுக்கு பகவான் விக்ரஹவடிவில் காட்சிகொடுக்கிறான்” என்பது ஸ்லோகத்தின் மேலெழுந்த பொருள்.

வேதத்திலேயே திவ்யதேஸ ப்ரஸ்தாவம் உள்ளது. அர்ச்சையைப்பற்றிப் பேசுவதற்கென்றே வேதங்கள் ஆழ்வார்களிடம் அருளிச்செயலாய் அவதரித்தன.

சக்ரவர்த்தித்திருமகனாக அவதரித்து “ஸஹ பத்ந்யா விஸாலாக்ஷ்யா நாராயணம் உபாக்ஷமத்” என்று எம்பெருமான் தானே அகன்ற திருக்கண்களையுடையவளான ஸ்தோப்பிராட்டியோடு கூட பெரியபெருமாளுக்குத் திருவாராதநம் பண்ணினான் என்கிறது ஸ்ரீராமாயணம். பலராமன் தீர்த்தயாதரை சென்றபோது பலதிவ்யதேஸங்களை வணங்கியுள்ளான் என்கிறது பாரதம். ‘சுரர்கள் முனிக்கணங்கள் விரும்பும் திருவேங்கடத்தானே’ என்று ஜ்ஞாநம் மிகுந்தவர்களும் வணங்கும்படி அர்ச்சாவதார எம்பெருமான்கள் விளங்குகின்றனர். ஆழ்வார்கள் அனைவரும் அர்ச்சையிலேயே ஆழங்கால் பட்டிருந்தனர். அப்படிப்பட்ட அர்ச்சையை (உருவவடிவை) மூடஜநங்களுக்கு என்று கூறமுடியுமா?

ஜ்ஞாநிகள் பலரும் கோயிலே கதியென்று கிடக்கிறார்கள். திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் ஸந்நிதிவாசலிலேயே கிடக்கவில்லையா? எம்பெருமான் திருமுன்பே வஸிப்பதையன்றே பெரியோர்கள் வாழ்ச்சியாகக் கருதுகின்றனர். “கோயிலில் வாழும் வைட்டணவன்” என்றாரன்றே பெரியாழ்வார்.

இவையனைத்தையும் திருவுள்ளத்திலே கொண்ட ஆளவந்தார் சடக்கென பதிலளித்தார். “அபி ஸப்து: த்யோத்யே” என்றார். தமிழ்மொழியில் ‘உம்மை மறைந்து நின்றது’ என்பர். “அப்ரபுத்த்யாநாம் அபி” என்று ‘அபி’ ஸப்தத்தைச் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும்” என்றார். அப்படிச்சேர்த்துக்கொண்டால் அறிவில்லாத ஜநங்களுக்கும் எம்பெருமான் அர்ச்சாருபேண காட்சியளிக்கிறான் என்று பொருள்படும். ஜ்ஞாநம் மிகுந்தவர்களுக்கு மட்டுமல்லாமல் ஸாதாரண மக்களும் வணங்கும்படி அர்ச்சாவதாரத்தில் இருக்கிறான் என்று பொருளுரைத்தார் ஆளவந்தார். ஜ்ஞாநமற்றவர்களுக்குக் கூட எம்பெருமான் ப்ரதிமையாக (விக்ரஹமாக) காட்சிகொடுக்கிறான் என்றால் ஜ்ஞாநமுள்ளவர்களுக்கு அவன் அநுபவிக்கும்படியிருப்பதை சொல்லத்தேவையில்லை என்று கருத்து.

புத்தகவிமர்சனம்

முருகூப்படி மற்றும் ஸ்ரீவசநபூஷணம் (மூலம்)

கிடைக்குமிடம்: மன்னுபுகழ்சேர் மணவாளமாமுனிவர் தொண்டரடிக்குழு, தெளிசிங்கப் பெருமாள் கோயில் தெரு, இரண்டாவது குறுக்கு சந்து, திருவல்லிக்கேணி, சென்னை-5. அலைபேசி: 97899 26679.

ஆசார்யாக்ரேஸரரான பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்த இவ்விரு ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களும் திருவல்லிக்கேணி அத்யாபகர் ஸ்ரீ.உ.வே.வீரராகவன் ஸ்வாமியால் மிகப்பெரிய எழுத்துக்களில் நேர்த்தியாக அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டுள்ளது. ரஹஸ்ய க்ரந்த பாராயணம் செய்பவர்களுக்கு மிகவும் உபயோகமாகவிருக்கக்கூடியது இப்புத்தகம். ஷ ஸ்வாமி செய்துவரும் க்ரந்த ஸம்ரக்ஷண கைங்கர்யத்திற்கு ‘வர்த்ததாம் அபிவர்த்ததாம்’ என்று மங்களாஸாஸநம் செய்கிறோம்.